ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Nº 234

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

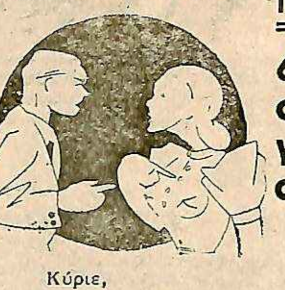

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΑΜΠΡΟΣ

62ο.- Πρέπει νὰ χάσω τὴν εὐτυχία μου γιὰ νὰ μὴν κάνω δυστυχισμένη τὴν μητέρα μου!

Κύριε,

Ἡ μητέρα μου ἔμεινε χήρα πολὺ νέα. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ ξαναπαντρευτῇ. Ἀφωσιώθηκε σὲ μένα καὶ προσπάθησε πάντα νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένη.

Τώρα εἶμαι 22 χρόνων καὶ ἀρραβωνιασμένη ἕξη μῆνες. Ἐδῶ ἀρχίζει τὸ δρᾶμα.

Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου εἶνε ἕνας παιδικός μου φίλος, πολὺ καλὸς καὶ σοβαρός. Ὑπῆρξε πάντοτε πολὺ περιποιητικὸς γιὰ τὴ μαμὰ καὶ τὴν ἀγαπᾷ πολύ. Καὶ ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀρραβωνιαστήκαμε ὅμως ἄλλαξε στάσι, τοῦ φέρεται ψυχρὰ καὶ τοῦ μιλᾷ μὲ ἄσχημο τρόπο.

Χθές, μάλιστα, μόλις ἔφυγε ἐκεῖνος, ἡ μητέρα μου ξέσπασε σὲ κλάμματα, μοῦ εἶπε ὅτι μισεῖ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ κοντά της, ὅτι καταλαβαίνει πὼς εἶνε περιττὴ καὶ ὅτι σκοπεύει νὰ φύγῃ στὸ ἐξωτερικό.

Τὰ λόγια της αὐτὰ μὲ συνέτριψαν κυριολεκτικά. Νομίζαμε ὅτι ἡ μητέρα μου θἀρχόταν νὰ μείνῃ μαζί μας καὶ σκεπτόμαστε νὰ τῆς κάνωμε τὴν ζωή της ἄνετη καὶ εὐτυχισμένη.

Τώρα ὅμως δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Πρέπει ν' ἀπαρνηθῶ τὴν εὐτυχία μου γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ζήλεια της; Καταλαβαίνω τὴ λύπη της, ἀλλὰ δὲν ἔκανα τίποτα ποὺ νὰ προκαλέσῃ αὐτὴ τὴν ἀντίδρασι ἐκ μέρους της. Τὴν περιποιοῦμαι ὅπως πρίν, τὴν ἀγαπῶ, ἀλλὰ μένει ἀδιάφορη στὴν τρυφερότητα ποὺ τῆς δείχνω. Ξέρω καλὰ τί τῆς ὀφείλω.. Ἀλλὰ νόμιζα ὅτι ὅταν παντρευόμουν θὰ τὴν ἔκανα πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ πρίν.

Νὰ τὴν ἀφήσω πάλι νὰ φύγῃ; Αὐτὸ θὰ μὲ κάνῃ πολὺ δυστυχισμένη. Δὲν βρίσκω καμμιὰ λύσι καὶ βλέπω μὲ τρόμο νὰ ἀπειλῆται ἡ εὐτυχία ποὺ τόσο ὠνειρεύθηκα. Βοηθῆστε με ἐσεῖς, σᾶς παρακαλῶ...

Ἄτυχο κορίτσι

……

Δεσποινίς,

Ἡ περίπτωσίς σας εἶνε ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἀρέσουν στοὺς συγγραφεῖς μυθιστορημάτων καὶ θεατρικῶν ἔργων, γιατὶ δείχνουν καθαρὰ πόσο ὠμὴ καὶ σκληρὴ εἶνε συχνὰ ἡ ζωή.

Εἶνε ἡ αἰωνία περίπτωσις ποὺ παρουσιάζεται στὶς μητέρες ὅλου τοῦ κόσμου ὅταν παρουσιάζεται ἕνας ξένος — ὁ μέλλων γαμπρός τους — γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ τὴν κόρη τους...

Ἡ κόρη εἶνε γιὰ κάθε μητέρα ὄχι μόνο ἕνα παιδί, ἀλλὰ καὶ μιὰ μεγάλη, ἡ καλύτερη φίλη...

Γι' αὐτὸ ὅταν ἐμφανισθῇ ὁ ἄνθρωπος ποὺ πρόκειται νὰ τὴν πάρῃ γιὰ πάντα μαζί τους τὸ μητρικὸ φίλτρο κάθε μητέρας ἐπαναστατεῖ καὶ ἀντιδρᾷ ἄλλοτε ζωηρὰ καὶ ἄλλοτε παθητικὰ στὴν «ἀπαγωγὴ» αὐτὴ τῆς κόρης...

Καμμιὰ ὡστόσο μητέρα δὲν θέλει τὸ κακὸ τοῦ παιδιοῦ της. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀντίδρασις αὐτὴ καταπίπτει πολὺ εὔκολα, μόλις συνηθίσει στὴν ἰδέα ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ γίνουν τὰ πράγματα.

Ἡ μητέρα σας βρίσκεται στὴν περίπτωσι αὐτή... Θρηνεῖ τὴν ἀγάπη τῆς κόρης της, ποὺ θὰ μεταβιβασθῇ τώρα σ' ἕναν ξένο, θρηνεῖ τὸν χαμὸ τῆς πολύτιμης φιλίας της.

Δὲν θὰ φύγῃ, πάντως, ἡ μητέρα σας, δὲν ἔχει κἂν αὐτὴ τὴ πρόθεσι. Περιμένει μόνο νὰ τὴν παρακαλέσετε γιὰ νὰ μείνῃ. Θὰ εἶνε πολὺ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη καὶ δὲν θέλει νὰ σᾶς ἐπιβληθῇ μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο. Βρίσκεται ὅμως καὶ στὴν ἡλικία ποὺ μιὰ μητέρα πρέπει νὰ ὑποτάσσεται στὴν θέλησι τῆς κόρης της. Μὴ διστάσετε λοιπὸν νὰ τῆς προτείνετε, ἀκόμα καὶ νὰ τῆς ἐπιβάλλετε, αὐτὸ ποὺ θέλετε, γιατὶ εἶνε ἀπολύτως λογικὸ καὶ σωστό.

Μιλῆστε πρῶτα ἀνοιχτὰ καὶ καθαρὰ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό σας κι' ὕστερα πάρτε ἰδιαιτέρως τὴν μητέρα σας καὶ πέστε της ὅτι ἀποφασίσατε νὰ τὴν πάρετε μαζί σας. Ὅταν καταλάβῃ, ὅτι εἶσθε ἐσεῖς ἡ πιὸ δυνατή, θὰ ὑποκύψῃ καὶ μόνη της θὰ ζητήσῃ νὰ συντελέσῃ μ' ὅλες της τὶς δυνάμεις στὴν εὐτυχία σας, στὴ δική σας καὶ στὴ δική της.

ΣΑΙΝ—ΠΡΕ

Μιὰ νύχτα ἔρωτος καὶ θανάτου

ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ἔβρεχε ἐπίμονα καὶ δυνατά. Χοντρὲς σταλαγματιὲς ἔπεφταν καὶ μούσκευαν κάθε διαβάτη ποὺ θὰ εἶχε τὴν τόλμη νὰ γυρίζῃ ἔξω μὲ τέτοιο καιρό.

Τί ἦταν ὅμως ἡ βροχὴ αὐτὴ γιὰ ἕναν ἱππότη ποὺ φλογιζόταν ἀπὸ ἐρωτικὴ φωτιά; Τί ἦταν ἡ βροχὴ αὐτὴ γιὰ ἕναν ὡραῖο ὅσο καὶ ἀποφασιστικὸ νέο ποὺ λυωνε ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν ὡραία πυργοδέσποινα; Τί ἦταν μιὰ νεροποντὴ γιὰ τὸν ἱππότη ντὲ Σαραχὸζ, τὸν Ἐρρῖκο—Γουλιέλμο — Σουλπίκιο— Αὐγουστῖνο — Ἀλφόνσο — Βενεδίκτο, κόμητα τῆς Μαρτινίκας;

Ὄρθιος κάτω ἀπ' τὸ παλάτι τῆς ὄμορφης ἀρχόντισσας Θηρεσίας—Μαργαρίτας, δούκισσας τοῦ Ἀρτοποέκλ, περίμενε νὰ παρουσιασθῇ στὸ παράθυρό της ἡ φημισμένη γιὰ τὴν καλλονή της καὶ τὴν εὐγένειά της πυργοδέσποινα καὶ νὰ τοῦ ρίξῃ τὴ μεταξωτὴ σκάλα γιὰ ν' ἀνεβῇ.

Ἕνα πλατὺ χαντάκι γεμᾶτο μὲ θολὸ νερὸ τὸν ἐχώριζε ἀπ' τὸν πύργο. Ἡ κρεμαστὴ γέφυρα τοῦ πύργου ἦταν σηκωμένη. Βαθὺ σκοτάδι βασίλευε γύρω...

Ὁ ἱππότης βρισκόταν σὲ ἀμηχανία. Ὁ πιστός του ὑπηρέτης εἶχε σκοτωθῇ τὴν προηγουμένη ἡμέρα στὸ κυνῆγι τῶν ἀγριοχοίρων. Πῶς θὰ περνοῦσε τώρα τὸ χαντάκι χωρὶς καμμιὰ βοήθεια; Γιατὶ σύμφωνα μὲ τὰ ἀπαράβατα ἔθιμα τῶν ἱπποτῶν, ὁ ἱππότης ντὲ Σαραχὸζ δὲν εἶχε ἀνακοινώσει σὲ κανέναν ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, τὶς σχέσεις του μὲ τὴν ὄμορφη ἀρχόντισσα,

Στάθηκε κάμποσο μέσα στὴ βροχὴ συλλογισμένος. Ἔξαφνα, ψηλά, πολὺ ψηλά, πάνω στὸν μαῦρο ὄγκο τοῦ πύργου, φάνηκε μιὰ δειλὴ καὶ τρεμουλιαστὴ ἀκτῖνα φωτός. Ἦταν τὸ στρογγυλὸ παράθυρο τῆς ὡραίας δόνας ντὲ Ἀρτοποέκλ, ποὺ τὸ ἄνοιγαν τὰ θεῖα, τὰ ἀλαβάστρινα χέρια της.

Ἀμέσως, μέσα στὸ ἐλάχιστο αὐτὸ φῶς, σὰν ὀπτασία ἄλλου κόσμου, φάνηκε ἡ Θηρεσία—Ἰσαβέλλα — Ἄννα — Μαρία—Λουΐζα — Μαργαρίτα.

Ἂν καὶ δὲν τὴν διέκρινε καθαρά, ὁ ἱππότης της ἔστειλε μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι ἕνα φλογερὸ φιλὶ μὲ τὰ χέρια του, ποὺ ἀντήχησε δυνατά, παρ' ὅλο τὸ θόρυβο τῆς βροχῆς.

Ἔπειτα, μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ κρατηθῇ ὁ Ἐρρῖκος - Γουλιέλμος — Σουλπίκιος — Αὐγουστῖνος — Ἀλφόνσος —Βενεδίκτος, πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

Συγκέντρωσε ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ ὁρμῶντας ἀκράτητος, πήδησε τὸ χαντάκι ποὺ εἶχε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο πλάτος πέντε μέτρων.

(Οἱ σημερινοὶ ἐρωτευμένοι δὲν μποροῦν νὰ πηδήσουν οὔτε ἀπόστασι δύο μέτρων. Τότε ὅμως ὁ ἔρως ἦταν δύναμις ὑπερφυσικὴ καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ σᾶς φανῇ ἀπίστευτο τὸ πήδημα αὐτό),

Μόλις βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸν πανύψηλο πύργο, ὁ ἱππότης ὕψωσε τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε μὲ φωνὴ γεμάτη πάθος κι' ἀνυπομονησία:

— Ὦ, ρόδο τῆς Γρενάδας, ὦ μαργαριτάρι τῶν Ἀντιλλῶν, ὦ ἄνθος τῆς Ἀνδαλουσίας, ρῖξε μου τὴ σκάλα γιὰ ν' ἀνεβῶ καὶ νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία μου μπροστὰ στὰ πόδια σου...

Ἡ βροχὴ δυνάμωνε διαρκῶς καὶ ἡ εὐτυχία γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ σκοτεινή. Ἕνα φοβερὸ μυστήριο ἄρχισε νὰ καλύπτῃ τὰ πάντα.

Ἡ σκιὰ ποὺ φαινόταν στὸ παράθυρο, ἔρριξε τὴ σκάλα κι' ὁ ἱππότης ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ σὰν βέλος. Δὲν ὑπολειπόταν πιὰ παρὰ ἕνα μόνο μέτρο γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ παράθυρο τῆς πυργοδέσποινας καὶ νὰ βρεθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του ποὺ τὸν περίμενε μὲ λαχτάρα, ὅταν ἔξαφνα μιὰ ἄγρια φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' τὸ διπλανὸ παράθυρο:

—Μὰ τὸν Ἅγιο Ἰάκωβο τῆς Κομποστέλλας, μὰ τὸν πώγωνα τοῦ ὁσίου Φιλίππου, μὰ τὸ ξίφος τοῦ ἱππότου Μπαγιάρ, ἔφτασε ἡ τελευταία ὥρα σου! Λυποῦμαι ποὺ θὰ σὲ σκοτώσω ἀκοινώνητο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή, βρωμερὲ σκύλε! Χίλιοι σατανάδες ἂς πάρουν τὴ ψυχή σου!

Ἡ ὡραία πυργοδέσποινα φώναξε τότε μὲ ἀγωνία στὸν μετέωρο ἱππότη:

—Φύγε! Σῶσε τὴ ζωή σου! Μᾶς κατάλαβε ὁ ἄντρας μου. Ὦ Θεέ μου!

Ὁ ἱππότης ἐξαγριωμένος ἀπ' τὸν ἀπροσδόκητο αὐτὸ κίνδυνο, προσπάθησε ν' ἀνεβῇ καὶ νὰ χωθῇ μέσα στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ σώσῃ τοὐλάχιστο τὴν ἀγαπημένη του. Γιὰ τὴ δική του ζωὴ δὲν τὸν ἔμελλε καθόλου.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔσκυψε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο ὁ πυργοδεσπότης τρομερός, ἄγριος, ἀδυσώπητος, κρατῶντας στὸ δεξί του χέρι ἕνα καταλανικὸ μαχαῖρι καὶ στὸ ἀριστερὸ ἕνα πυρσό.

Καὶ τότε, κάτω ἀπ' τὴ λάμψι τοῦ ἀναμένου πυρσοῦ, ξετυλίχθηκε μιὰ φρικιαστικὴ σκηνή. Ὁ ζηλότυπος σύζυγος ἅπλωσε κι' ἔκοψε μὲ τὸ καταλανικὸ μαχαῖρι του τὴ μεταξωτὴ σκάλα καὶ ἕνα δυνατὸ πάφλασμα σώματος ποὺ ἔπεφτε στὸ νερὸ ἀκούστηκε μέσα στὴν νυκτερινὴ ἡσυχία ποὺ δὲν ἐτάραζε παρὰ ὁ μονότονος θόρυβος τῆς βροχῆς.

Ὁ σύζυγος ἔβγαλε τότε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τὸν πυρσό. Τὸ φῶς του ὅμως δὲν ἔφτανε ὡς τὸ χαντάκι...

—Ἔτσι τιμωροῦνται οἱ ἄνανδροι! οὔρλιαξε.

Καὶ πλησιάζοντας τὴν γυναῖκα του ποὺ ἦταν μισολιπόθυμη, κραύγασε μὲ ἄγριο ὕφος:

—Ὁρκίζομαι σ' ὅλους τοὺς διαβόλους πὼς οὔτε σὺ θὰ ζήσῃς, ἄπιστη! Προσευχήσου ἀμέσως καὶ πρόλαβε νὰ παρακαλέσῃς γιὰ τὴν ψυχή σου τὸν Θεό, προτοῦ τὴν παραδώσῃς στὸν Σατανᾶ!

Ἡ ὡραία ἐρωτευμένη, ποὺ εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ τὸν φόβο της δὲν κατώρθωσε νὰ προφέρῃ λέξι. Ὁ ἐξαγριωμένος σύζυγος τὴν σήκωσε τότε ψηλά, καὶ τὴν ἔρριξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἕνα δεύτερο πάφλασμα ἀκούστηκε κάτω στὸ χαντάκι.

⁂

Μῆνες, χρόνια, αἰῶνες, πέρασανε ἀπ' τὴ βραδυὰ τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ περιστατικοῦ. Ἀκόμα καὶ σήμερα ὅμως, μέσα ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ πλατειοῦ χαντακιοῦ, ποὺ κανένας πιὰ δὲν ξαναπήδησε, βγαίνουν μυστηριώδεις στεναγμοὶ καὶ ὑπόκωφοι γόοι, σὰν νὰ θρηνοῦν ἀπαρηγόρητα οἱ ψυχὲς τῶν δύο ἐρωτευμένων...

ΑΝΤΩΝΙΟ ΚΑΡΡΕΡΑ

Παγκόσμια ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΒΙΟΛΙΑ ΣΤΡΑΝΤΙΒΑΡΙΟΥΣ

Εἶνε σ' ὅλους γνωστὴ ἡ ἀξία ποὺ ἔχουν σήμερα τὰ βιολιὰ ποὺ κατεσκεύασε ὁ Ἀντώνιος Στραντιβάριους περίφημος αὐτὸς καλλιτέχνης ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1644 στὴν Κρεμώνα.

Γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα τῆς ἀξίας τῶν βιολιῶν αὐτῶν σᾶς λέμε ὅτι ἕνας Ἀμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος προσέφερε πρὸ καιροῦ στὸν διάσημο βιολιστὰ Ζὰν Κούμπελικ ἕνα ὁλόκληρο ἑκατομμύριο δολλαρίων γιὰ νὰ τοῦ πουλήσῃ τὸ βιολί του, ἕνα αὐθεντικὸ Στραντιβάριους.

Ὁ Κούμπελικ ὅμως δὲν δέχθηκε ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ πολυτίμου βιολιοῦ του στὸ ὁποῖο ὀφείλει τὴ δόξα του.

Καὶ διερωτᾶται κανείς: Πόσα τέτοια βιολιὰ κατασκεύασε ὁ Ἀντώνιο Στραντιβάριους;

Τὸ πρᾶγμα εἶνε δύσκολο νὰ ἐξακριβωθῇ ἐπακριβῶς, γιατὶ ὁ Στραντιβάριους ἀπὸ τοῦ 1700 μονάχα ἄρχισε νὰ βάζῃ τὴν ὑπογραφή του ἐπάνω στὰ βιολιά.

Πολλοὶ ὅμως ἔκαναν ἕνα ὑπολογισμὸ καὶ βρῆκαν ὅτι ὁ Στραντιβάριους ἀπὸ τὸ 1666 ἕως τὸ 1737 κατεσκεύασε 540 βιολιά, 22 βιόλες καὶ 50 βιολοντσέλλα.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ «ΜΠΡΑΣΕΛΕ»

Τὰ «Μπρασελὲ» ὡρολόγια εἶνε πολὺ τῆς μόδας. Κι' ὅμως δὲν εἶνε καθόλου νέα ἐφεύρεσις.

Τὸ πρῶτο μπρασελὲ ρολόγι τὸ φόρεσε ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας τὸ 1571.

Ὁ Γάλλος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς Πασκὰλ εἶχε πάντοτε κρεμασμένο ἀπ' τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του ἕνα ρολόι.

Ἡ χρήσιμη αὐτὴ ἐφεύρεσις περιῆλθε κατόπιν εἰς ἀχρηστίαν ἕως ὅτου ἡ Παγκόσμιος Ἔκθεσις τῆς Γαλλίας στὰ 1900 ἔκανε πάλιν γνωστὰ στὸν κόσμο τὰ ὡρολόγια μπρασελέ, τὰ ὁποῖα ἐπέβαλαν τελειωτικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

Πολλὰ λέγονται σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορία τῶν κωδώνων. Εἶνε γνωστὸν ὅμως ὅτι πραγματικὸς ἐφευρέτης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κώδωνος εἶνε ὁ καθολικὸς ἐπίσκοπος Πωλὲν ντὲ Καμπάνι, ὁ ὁποῖος τὸν ἐφεῦρε τὸ 400 μ. Χ. Ἀπὸ τὸ ὄνομα του δὲ οἱ κώδωνες ὀνομάστηκαν «καμπάνες».

ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΔΕΣ

Οἱ τελευταῖες πληροφορίες ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀναγγέλλουν ὅτι ἐφέτος οἱ χαρτομάντιδες, οἱ χειρομάντιδες, καὶ τὰ μέντιουμ ἔκαναν χρυσὲς δουλειές.

Ὁ κόσμος ἔγινε πολὺ προληπτικὸς καὶ πιστεύει στὰ χαρτιά, στὸν καφὲ καὶ στὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ.

Καὶ οἱ Παριζιάνες, καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, νοικοκυροῦλες, μοδιστροῦλες καὶ... τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου, τρέχουν, πατεῖς με πατῶ σε, νὰ μάθουν τὶς ἐκπλήξεις ποὺ τοὺς ἐπιφυλάσσει στὸ μέλλον ἡ τύχη τους.

Μεγαλύτερη γοητεία στὶς πελάτισσές τους ἐξασκοῦν οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ παρουσιάζονται ὡς ἱέρειες τῆς Μαύρης Μαγείας καὶ χρησιμοποιοῦν διάφορα μαγικὰ φίλτρα.

Ἡ ἐποχή μας ὅπως, φαίνεται, εἶνε ἀνταξία ἑνὸς Καλιόστρο ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του!

Ἰδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια
Γραφεῖα: Ὁδὸς Σανταρόζα 5
Τηλέφωνον: 29.967

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Συνδρομαί: Ἐτησία Δρχ. 10.400
Ἑξάμηνος » 5.200

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 234 ● ΑΘΗΝΑΙ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1942 ● ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

Κοζερὶ τῆς Ἑβδομάδος

Ὅταν ραγίζῃ τὸ βάζο

Τὸν καίει ὁ καϋμὸς καὶ τὸ λέει: Νέος κι' ἐρωτευμένος. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο τώρα τὸν φλογίζει ἡ ἀγάπη. Ἡ πιὸ δυνατὴ ἀγάπη ποὺ ἐφλόγισε ποτὲ τὰ στήθη θνητοῦ. Φυσικὰ ἡ πιὸ δυνατή. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ θεώρησε τὸ πάθος του ἀνώτερο ἀπὸ τὸ πάθος ποὺ βασανίζει τοὺς ὁμοίους τους. Γλυκὸ καὶ γοητευτικὸ βάσανο. Ἦταν ἡ εὐτυχία του καὶ ἡ ζωή του. Χαιρόταν τὸν ἔρωτά του. Ἕνας ἔρωτας χωρὶς φρένο, δίχως ὑπολογισμό. Καμμιὰ θυσία δὲν τοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι θυσίας. Ἡ ζωή του ὁλόκληρη θὰ τοῦ φαινόταν ἀσήμαντη προσφορὰ στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης του.

Ἀγάπη μὲ ἀνταπόκρισι. Τὴ λάτρευε ἀλλὰ καὶ τὸν λάτρευε. Ἀπόλυτη σύμπτωσις αἰσθημάτων. Πλήρης συνεννόησις ψυχῶν καὶ σωμάτων. Εὐτυχεῖς κι' οἱ δυό τους, χαίρονταν τὴν εὐδαιμονία τους. Καμμιὰ ἀνησυχία ἀπ' αὐτὲς ποὺ τυραννοῦν τὰ ζεύγη τῶν ἐρωτευμένων. Καμμιὰ ὑπόνοια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἐπίστευαν. Καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη ἔκανε μεγαλύτερη ἀκόμα τὴν εὐτυχία τους. Κάποτε ὅμως — ὑπάρχει πάντα κάποιο κάποτε σὲ κάθε εὐτυχία — ἔγινε ἀνάγκη νὰ κάνῃ ἐκείνη ἕνα ταξίδι. Δὲν θἄλειπε πολύ. Τρεῖς μῆνες μόνο. Δὲν εἶνε ἡ αἰωνιότης. Δυσάρεστος βέβαια εἶνε καὶ ὁ σύντομος ἀκόμα χωρισμός. Τὸν ὑπέστησαν κάποιο φθινοπωρινὸ δειλινό. Τὰ γράμματα ἐγέμιζαν τὰ κενὰ τῆς ἀπουσίας. Πυκνὴ καὶ φλογερὴ ἀλληλογραφία. Ἀτελείωτα κατεβατά, λεπτομερὴς ἀναφορὰ τῆς ζωῆς τους... Τὰ πιὸ ἀσήμαντα περιστατικὰ μεταδίδονταν σὰν κοσμοϊστορικὰ γεγονότα. Κάθε μέρα σχεδὸν κι' ἕνα γράμμα. Κάποτε καὶ δυὸ τὴν ἡμέρα. Ὡς ποὺ ἐπὶ τέλους, τὸ τρίμηνο ἐκύλισε καὶ ἡ κοπέλλα γύρισε θερμὴ ὅπως πρῶτα, πιὸ θερμὴ ἀπὸ πρῶτα, γεμάτη λαχτάρες, πλημμυρισμένη ἀπὸ πάθους, μὲ ἀνανεωμένο τὸ ἀπόθεμα τῶν θωπειῶν της.

Φρεσκαρισμένος ἀπὸ τὴν ἀπουσία συνεχιζόταν ὁ ἐρωτικὸς βίος τους, ὅταν ξαφνικὰ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ παραδείσου πέφτει ὁ κεραυνός. Ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν πόλι ὅπου εἶχε μείνει ἐκείνη. Γράμμα — συμφορά. Ἀποκάλυπτε ἕνα δεσμὸ τῆς νέας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς της στὴν ἐπαρχία. Ἔνοιωσε τὸν οὐρανὸ νὰ πέφτῃ ἀπάνω του. Ἕνας ἐφιάλτης, κακὸ ὄνειρο ποὺ δὲν μποροῦσε νάχῃ τὸ ἀντίκρυσμά του στὴν πραγματικότητα. Ἔτριβε τὰ μάτια, διάβασε πάλι τὸ γράμμα, τὸ ξαναδιάβασε, τὸ στριφογύρισε στὰ δάκτυλά του κι' ἔτρεξε νὰ τῆς τὸ παραδώσῃ.

—Γιὰ κύττα, γιὰ κύττα...

Κοκκίνισαν τὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας, κιτρίνισαν ὕστερα, κατέβασε τὰ μάτια, ἔσβυσαν ὅλες οἱ λέξεις ἀπάνω στὰ χείλια της.

—Ἐσύ!

Δὲν ἦταν ὀργή. Ἡ ὀδύνη του ἐσκέπαζε τὴν ὀργή. Ἕνας κόσμος ὀνείρων ποὺ συντρίβονταν σὲ θρύμματα. Τὴν ἐκύτταζε ἐκστατικός. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, δὲν εὕρισκε τί νὰ πῇ καὶ κάθε τόσο ἐπανελάμβανε:

—Ἐσὺ τέτοιο πρᾶμα, ἐσύ!

Αὐτή. Ῥάκος τώρα, ἀναλογιζόταν τὴν ἔκτασι τῆς καταστροφῆς ποὺ δημιουργοῦσε ἡ πρᾶξι της καὶ μὲ τὸν πόθο ν' ἀποκαταστήσῃ τὴ φθορά, συνεκέντρωσε τὶς δυνάμεις της γιὰ νὰ πλέξῃ τὰ μπράτσα της στὸ λαιμό του, νὰ πέσῃ ἀπάνω του καὶ νὰ τοῦ πῇ:

—Συχώρεσέ με....

Μιὰ ἐπιπολαιότης, τρέλλα, καπρίτσιο μιᾶς στιγμῆς. Οὔτε ἡ ἴδια ξέρει πῶς ἔγινε. Εἶχε χάσει τὸν ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἀδυναμία τῶν αἰσθήσεων ποὺ τὴν κάνει τώρα νὰ ντρέπεται καὶ νὰ σιχαίνεται τὸν ἑαυτό της.

—Ἐσύ! περιοριζόταν νὰ λέῃ καὶ νὰ ξαναλέῃ ἐκεῖνος, ζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸ κακό.

—Συχώρεσέ με, ἱκέτευσε πάλι ἐκείνη.

Νὰ τὴ συχωρέσῃ. Δὲν ἦταν τίποτα σοβαρό. Ὑπόθεσις ἐντελῶς ἐπιδερμική. Καθαρὴ ἔμεινε ἡ καρδιά της, ἀμόλυντη ἡ ψυχή της. Οὔτε μιὰ στιγμὴ κλονίστηκε ἡ ἀγάπη της. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ τὄκρυψε. Αὐτὴ τὸ ξέρει πόσο ὑπέφερε. Νόμισε ὅμως ὅτι θὰ ἦταν ἄδικο τὸ ὀλίσθημα μιᾶς στιγμῆς νὰ σκοτώσῃ μιὰ ἀγάπη. Ἂν ἔνοιωθε καὶ τὴν παραμικρὴ ἀλλοίωσι τῶν αἰσθημάτων της θὰ τοῦ τὄλεγε, θὰ ζητοῦσε πρώτη ἡ ἴδια νὰ χωρίσουν. Τί λόγο, ἄλλως τε, θὰ εἶχε ἡ συνέχισις ἑνὸς συνδέσμου ποὺ δὲν ἁγιάζεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη; Ἀλλὰ ὄχι, τὸν ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπᾷ ὅπως πρῶτα, περισσότερο ἀπὸ πρῶτα καὶ συντετριμμένη τώρα μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, πέφτει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ τὴ συγχωρέσῃ.

Δὲν εἶνε θηρίο ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἀνήκει σ' ἐκείνους ποὺ λακτίζουν καὶ φεύγουν ἢ τερματίζουν μὲ τὰ ὄργανα τοῦ θανάτου τὸ στάδιο τῆς ἀγάπης του. Νέος, ἥμερος, πολιτισμένος, μὲ κατανόησι τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ πρὸ πάντων μὲ ἔρωτα πρὸς ἐκείνην ποὺ τὸν ἀπάτησε τῆς σφογγίζει τὰ μάτια, τῆς θωπεύει τὰ μαλλιά, τὴν παρηγορεῖ γιὰ τὸ κοινὸ τους ἀτύχημα, πρὶν ὅμως τῆς ἀπαντήσῃ γιὰ τὴν τύχη τῶν σχέσεών τους τῆς ζητεῖ λίγο καιρὸ γιὰ νὰ συνέλθῃ κι' αὐτός, νὰ σκεφθῇ, νὰ συγκεντρωθῇ, νὰ μονωθῇ, νὰ γαληνέψῃ, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ μιὰ τίμια, καθαρὴ καὶ δίκαιη ἀπόφασι.

Μόνος τώρα σκέπτεται: Νὰ συχωρέσῃ; Ἀλλά, Θεέ μου, στοὺς ἐρωτικοὺς ἐκτροχιασμοὺς ἂν ὑπάρχουν θύματα δὲν ὑπάρχουν καὶ θύτες. Μοναδικὸς ἔνοχος εἶνε ἡ ζωή. Αὐτὴ μᾶς κρατᾷ στὴν πίστι, αὐτὴ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ἀπιστία. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ζήτημα συγγνώμης ἢ τιμωρίας. Ὑπάρχει ζήτημα πίστεως. Αὐτὴ προέχει. Ποιὸς θὰ τοῦ ἐγγυηθῇ τὴν πίστι της γιὰ τὸ μέλλον; Ποιὸς θὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι τὸ πρῶτο ὀλίσθημα δὲν θ' ἀκολουθήσῃ δεύτερο; Καὶ τὸ κυριώτερο: Ποιὸς θὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴ γαλήνη του; Ἡ συγγνώμη εἶνε εὔκολη. Δύσκολη εἶνε ἡ λήθη. Θὰ συχωρέσῃ, ἀλλὰ ἡ συγγνώμη δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ θυμᾶται. Ἡ ἀνάμνησις δὲ τοῦ κακοῦ παρελθόντος θὰ σκοτώσῃ τὴν ψυχικὴ ἠρεμία τοῦ παρόντος καὶ θὰ κατεργάζεται τὴ δυστυχία του.

Σκέπτεται κι' ἀκόμα σκέπτεται ὁ νέος. Δυσκολεύεται νὰ φύγῃ, δυσκολεύεται νὰ μείνῃ. Μήπως ἔχετε καμμιὰ διέξοδο γιὰ νὰ τὸν λυτρώσετε ἀπὸ τὴν ἀμηχανία του;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

■ ■

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΡΕΚΟΡ ΨΕΥΤΙΑΣ

Ὁ Ὀλὶβ παραπονεῖται στὸ Μάριο ὅτι ροχαλίζει τόσο πολὺ τὴ νύχτα, ὥστε τὸ ροχαλητό του τὸν ξυπνάει.

— Χμ... κάνει ὁ Μάριος, αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε! Ἐγὼ ροχαλίζω τόσο δυνατά, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Καὶ τότε ἀναγκαστικῶς σηκώνομαι καὶ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ στὸ διπλανὸ δωμάτιο!

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Τὸ ραδιόφωνο τοῦ «Θησαυροῦ»

Ἐδῶ Ἀθῆναι, κύριοι. Τοῦ «Θησαυροῦ» ἐκπομπή
Καθῆστε ἐμπρὸς στὸ ράδιο, γυρίστε τὸ κουμπὶ
Καὶ πάρτε Ἀθήνα, φίλοι μου, νὰ μάθετε εἰδήσεις
Κοινωνικάς, σατυρικὰς καὶ κοσμικὰς ἐπίσης!...
Νὰ μάθετε τῆς ἀγορᾶς ἀπρόοπτη καμπή.
Ἐδῶ Ἀθῆναι, κύριοι! Τοῦ «Θησαυροῦ» ἐκπομπή!...

Στὴ φτήνεια!

Ἐξαίφνης καὶ ἀπρόοπτα, ἔσπασ' ἡ Ἀγορὰ
Τὰ πράγματα κατέβηκαν, κι' ἐπέσανε ραγδαίως
Καὶ τοὺς μαυραγορίτες μας γιὰ πρώτη τους φορὰ
Καταλαμβάνει δέος!...
Ἤτανε πτῶσις ξαφνικὴ ποὺ τόσο κόσμο ἠπείλησε
Τὸ λάδι κατρακύλησε
Κι' ἀπὸ ὕψη δυσθεώρητα καὶ λίαν τραγικὰ
Ἑφτὰ χιλιάδες ἔφτασε κι' ἐξήμισυ ἡ ὀκᾶ!..
Τὸ λάδι εἶν' ὁ τιμάριθμος. Αὐτὸ μᾶς κανονίζει
Κι' ἀμέσως ἀκολούθησαν, ἡ ζάχαρι, τὸ ρύζι
Ἔτσι λοιπὸν στῆς ἀγορᾶς τὴν τέτοια ἀναποδιὰ
Βάλανε οἱ μπακαλόγατοι τὴν ἄσπρη τους ποδιὰ
καὶ μὲ βιασύνη κάποια
ἀνοῖξαν τὰ ντουλάπια
Καὶ βγάλανε, καὶ βγάλανε, εἴδη μικρὰ μεγάλα
καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα!...
Πτῶσις λοιπὸν πραγματική, Ξαφνιάστηκε ὁ λαὸς
Κι' ἀγόρασε... κι' ἀγόρασε!... Μεγάλος ὁ Θεός!

Τὰ κρυμμένα!...

Τί πράγματα ἐβγήκανε σὲ μιὰ στιγμὴ στὰ φόρα
οὐδόλως περιγράφεται. Φασόλια καὶ ρεβίθια
Φάβα, φακὲς καὶ τὰ λοιπά... καὶ ὥρα μὲ τὴν ὥρα
Ἐγέμιζε ἡ ἀγορά!... Λάχανα, κολοκύθια
Ραδίκια, βλίττα, σέσκουλα, κατέβηκαν κι' αὐτὰ
ἀπὸ τὰ ὕψη τὰ τρανὰ ποὺ μᾶς στραβοκυττοῦσαν
Μακαρονάκια στρογγυλά, σπαγέτο ἢ κοφτὰ
πελάτες ἐζητοῦσαν!...
Καὶ αἱ πελάτες — φυσικὰ — πήρανε τώρα ὕφος
Καὶ δὲν πολυπλησίαζαν τοὺς τόσους πωλητὰς
Ποὺ ἦταν σὰν νὰ ἐξώρμησε τόσων κακούργων στῖφος
Μὲ ὑποσχέσεις καὶ τιμὰς στ' ἀλήθεια προσιτάς!...
Τὸ στάρι ἐκατέβηκε, τὸ καλαμπόκι ἐπίσης
Κι' ἔτσι τῆς μαύρης ἀγορᾶς, ἤγγικε πιὰ ἡ δύσις!

Οἱ διαδόσεις!

Οἱ διαδόσεις, φυσικά, ὠργίασαν κι' αὐτές:
—Τὸ λάδι μὲς στὸν Πειραιᾶ, πουλήθηκε προχτὲς
μὲ δυόμισυ χιλιάρικα!...
—Ἀλήθεια;
—Σοβαρά!...
—Τί δυόμισυ χιλιάρικα; Μὲ δύο, ἐγὼ τὸ πῆρα
Καὶ κάθε πιὰ τῆς γειτονιᾶς τρελλονοικοκυρὰ
ποὺ κόμπο-κόμπο ἔβαζε τὸ λάδι ἡ κακομοίρα
μοιραίως ὠνειρεύτηκε τὸ πρῶτο ἐκεῖνο βράδυ
Νὰ κάνῃ λίαν προσεχῶς καὶ μπάνιο μέσ' τὸ λάδι.

Οἱ ζημιωμένοι

Περίλυποι καὶ κατηφεῖς ὀλίγοι συμπολῖτες
Ποὺ εἶχαν πάρει ἀπόφασι σπουδαία καὶ μεγάλη
Νὰ γίνουνε σιγὰ-σιγὰ κι' αὐτοὶ μαυραγορῖτες
Κι' ὅ,τι λεφτουλια εἴχανε, τὰ εἶχαν μεταβάλει
σὲ στάρι καὶ σὲ ὄσπρια, σὲ λάδι καὶ πληγοῦρι
Κι' εἶδαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ
Ποὺ πονηρὰ εἶχαν σκεφτῆ
Ὅτι κι' ἡ μαύρη ἀγορά, δὲν φέρνει πάντα γοῦρι!...
Κι' ἔτσι μοιραίως ἔμειναν κι' αὐτοὶ ζημιωμένοι
Κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, φυσικά, κατευχαριστημένοι!...
……
Ὅμως ἐμάθανε κι' αὐτοὶ ποὺ ἡ ἀγορὰ ξεπέφτει
καὶ πάντοτε δὲν ὠφελεῖ τό: Κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτει.

Γλυκοκολοκύθες

Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα τρόφιμα ἐπρόβαλαν δειλὰ
Καὶ τὰ γλυκοκολόκυθα, χρυσόχρωμα — γιὰ κύττα!
Καθένας στὸ σπιτάκι του ὀκάδες κουβαλᾷ
Καὶ τρώνε ὅλοι ἀναφανδὸν πῆτα καὶ πάλι πῆτα.

Σωροὶ εἰς τὰ μανάβικα, μεγάλη ἀφθονία...
Τὶς βλέπεις καὶ σοῦ πέφτουνε — μὰ τὸ Θεό! — τὰ σάλια
Στέκεις, κυττᾶς καὶ μοιάζουνε, ἀμάν τί εὐτυχία,
Γνωστῶν ἀκαδημαϊκῶν σοφώτατα κεφάλια!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

"Ἄνοιξις μέσ' στὸ χειμῶνα"

(Ἀπόγευμα, γεμᾶτο πλήξη, κατήφεια καὶ βροχή. Ἐκεῖνος ὀνειροπολεῖ τουρτουρίζοντας μπροστὰ σ' ἕνα μηδαμινὸ μαγκαλάκι μὲ ὑπόνοια πυρῆνας. Ἐκείνη μπαίνει κεφάτη, γελαστή, χαρούμενη, ζωντανὴ ἄνοιξις μέσα στὸ χειμῶνα, φορῶντας τὸ ἄσπρο μεταξωτὸ ἀδιάβροχό της, καὶ μὲ τὶς καστανὲς της μποῦκλες αἰχμαλωτισμένες μέσα σ' ἕνα κομψὸ καπισσὸν ἀπὸ σελυλόϊντ).

Ἐκείνη.—Καλησπέρα. Εἶσαι μόνος;

Ἐκεῖνος.—Μὲ τὸ μαγκάλι μου...

Ἐκείνη.—Καλὴ συντροφιά.

Ἐκεῖνος.—Φριχτή.

Ἐκείνη.—Φριχτὴ ἡ συντροφιὰ τῆς φωτιᾶς, μιὰ μέρα σὰν τὴ σημερινή;

Ἐκεῖνος.—Πρῶτα-πρῶτα ποιᾶς φωτιᾶς;

Ἐκείνη.—Τὸ μαγκάλι σου τί ἔχει μέσα; Πάγο;...

Ἐκεῖνος.—Ἔχει μιὰ παρωδία φωτιᾶς, ποὺ, ἀντὶ νὰ μὲ ζεσταίνῃ, μὲ μελαγχολεῖ... Κι' αὐτὴ ἡ βροχή...

Ἐκείνη.—Ἄ, ἡ βροχὴ αὐτὴ εἶνε τρέλλα!

Ἐκεῖνος.—Γιὰ σένα, ἴσως, ποὔχεις ἀπόθεμα αἰσιοδοξίας...

Ἐκείνη.—Ἐνῷ ἐσύ;

Ἐκεῖνος.—Ἐγώ, ἀλλάζει... Δὲ βρέχει μόνον ἔξω· βρέχει καὶ μέσα μου...

Ἐκείνη.—Μπόρα ἐσωτερική;

Ἐκεῖνος.—Κάτι χειρότερο· ψιχάλα. Ἐσωτερικὴ ψιχάλα, σιγανή, συνεχής, ἀνυπόφορη...

Ἐκείνη.—Σὰν πολὺ τραγικὰ τὰ λές...

Ἐκεῖνος.—Τὰ λέω λιγώτερο τραγικὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶνε στὴν πραγματικότητα...

Ἐκείνη (βγάζει τὸ ἀδιάβροχο, τὸ καπισσὸν, τὰ γάντια της, χώνεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ βγάζει τὴν ταμπακέρα της).—Λοιπόν, πέρασα ἕνα πρωινὸ ἐξαίσιο...

Ἐκεῖνος.—Ναί;

Ἐκείνη.—Ξύπνησα κατὰ τὶς ἐννιά, πῆρα ἕνα ζεστὸ μπάνιο, βγῆκα κατὰ τὶς δεκάμιση, πέρασα ἀπ' τὸ «Σέλαρ», ἐκεῖ βρῆκα τὴν παρέα, καὶ βρέθηκα στὸ Φάληρο.

Ἐκεῖνος.—Μὲ βροχή;

Ἐκείνη.—Δὲ βρέχει μέσα στ' αὐτοκίνητο. Ἄ, ἦτανε θαῦμα ἡ θάλασσα! Γκρίζα σὰν τὸν οὐρανό... Μιὰ ἐλαφριὰ ὁμίχλη εἶχε πνίξει τὰ κύματα... Τὸ φθινόπωρο ἦτανε διάχυτο παντοῦ, ἀπὸ πάνω ὥς κάτω... Ἦτανε μαγεία!

Ἐκεῖνος.—Εὐτυχισμένα νειᾶτα! Βρίσκουν ἀφορμὴ νὰ ἐξωραΐσουνε πάντα καὶ τὶς πιὸ ἀποκρουστικὲς ἀσχήμιες...

Ἐκείνη.—Νειᾶτα;... Κι' ἐσὺ εἶσαι γέρος;...

Ἐκεῖνος.—Στὴν πραγματικότητα, ἴσως ὄχι ἀκόμα· στὴν ψυχή, ἀσφαλῶς...

Ἐκείνη.—Ἄ, ξέχασα ὅτι στὴν ψυχή σου ψιχαλίζει...

Ἐκεῖνος.—Κι' ἔκανες πολὺ ἄσχημα νὰ τὸ ξεχάσῃς... Ὥστε ἔτσι, λοιπὸν, πέρασες τὸ πρωινό σου... Ὕστερα;

Ἐκείνη.—Τί ὕστερα;... Ὅταν ἔφτασα σπίτι, ἦτανε περασμένες δύο. Ἔφαγα, ξάπλωσα λίγο, προσπάθησα κάτι νὰ διαβάσω, δὲ μπόρεσα,—κι' ἦρθα...

Ἐκεῖνος (ζεστά).— Κι' ἔκανες πολὺ καλά... Δὲν ξέρω ἂν ἡ ζωή σου ἔχει στὸ ἐνεργητικό της πολλὲς καλὲς πράξεις, ἡ σημερινή σου ὅμως εἶν' ἀπὸ τὶς καλύτερες...

Ἐκείνη.—Τὸ ὅτι ἦρθα;

Ἐκεῖνος.—Ναί.. Τὸ ὅτι ἦρθες νὰ φέρῃς μὲ τὶς ἀνοιχτόχρωμες μποῦκλες σου λίγες ἀνοιξιάτικες ἀχτίνες μέσ' στὸ ἀποκρουστικὸ αὐτὸ δεκεμβριανὸ μούχρωμα... Τὸ ὅτι ἦρθες ν' ἀνακατέψῃς λίγη ζέστη στὸ ξεπάγιασμα, λίγο γέλιο στὸ γενικὸ κλάμα τῆς φύσεως καὶ τῆς ψυχῆς...

Ἐκείνη.—Μὲ περίμενες;

Ἐκεῖνος.—Κάτι περισσότερο· σ' ἀποζητοῦσα... Ἔλειπες ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα, ἀπ' τὸν ἀέρα, ἀπὸ παντοῦ... Σὲ μιὰ τέτοια σκηνοθεσία χειμωνιάτικη, ἡ ψυχὴ διψάει γιὰ λίγη ζέστη, ποὺ τὴ δίνει ἕνα χαμόγελο, ἕνα ἄρωμα—τὸ ἄρωμα τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπᾶμε...

Ἐκείνη (σβύνει τὸ τσιγάρο της μέσ' στὸ μαγκάλι, ἐλαφρότατα συγκινημένη).— Εἶσαι πολὺ καλός...

Ἐκεῖνος.—Εἶμαι πραγματικός. Δὲν λέω ὑπερβολές. Ὅταν ἡ ψυχὴ γονατίζει ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ ἐπίδρασι τοῦ καταθλιπτικοῦ περιβάλλοντος, γυρεύει ἀπλήστατα κάπου νὰ πιαστῆ... Καὶ ποῦ ἀλλοῦ θὰ πιαστῆ, παρὰ ἀπὸ λίγη χαρὰ ποὺ ξεπετιέται κάτω ἀπὸ ἕνα μεταξωτὸ γυναικεῖο ἀδιάβροχο, ποὺ κλείνει ἕνα λατρευτὸ σωματάκι, μὲ διαολεμένο κέφι;...

Ἐκείνη.—Σὰ νὰ σοῦ πέρασε λίγο ἡ μελαγχολία...

Ἐκεῖνος.—Κάτι περισσότερο· δὲν κρυώνω πιά... Μὲ ζεσταίνουνε δυὸ καστανοὶ ἥλιοι, σκασμένοι ἀπ' τὰ κρόσια δυὸ μεταξένιων βλεφαρίδων...

Ἐκείνη.—Σιγά... Θὰ μὲ κάνῃς νὰ τὸ πάρω ἀπάνω μου...

Ἐκεῖνος.—Καὶ γιατὶ νὰ μὴ τὸ πάρῃς;.... Σήμερα, μέσ' στὸ χειμωνιάτικο αὐτὸ δειλινό, μέσ' στὴ βροχή, μέσ' στὴν κακοκεφιά, φέρθηκες μ' ὅση σοφία δὲ θὰ μποροῦσανε νὰ φερθοῦν ὅλοι οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος· Ἦρθες! Ξέρεις τί θὰ πῆ αὐτό; Ἔκανες ἄνοιξι τὸ χειμῶνα, μετάθεσες τὸ Δεκέμβριο στὸν Ἀπρίλη, μάδησες τὰ χρυσάνθεμα μ' ἀφροντισιά, καὶ λουλούδιασες στὴ θέσι τους τὴν ἀνεμώνα... Ἔκανες τὶς ἀπαρηγόρητες ψιχάλες τῆς βροχῆς δροσοσταλίδες, ἄλλαξες τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ ἀπὸ γκρίζο σὲ γαλάζιο, κι' ἔβαλες τὰ χελιδόνια νὰ διαγράψουνε τὰ χαρούμενα τόξα τους πάνω ἀπ' τὴν ἀνθισμένη χλόη...

Ἐκείνη (σηκώνεται καὶ κυττάζει τὸ μπρασελέ της).—Ναί, ὅλ' αὐτὰ εἶνε καλά, ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω...

Ἐκεῖνος.—Γιατί;

Ἐκείνη.—Μὲ περιμένουνε στὶς ἕξη παρὰ τέταρτο στοῦ «Φλόκα» γιὰ νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο. Κι' εἶνε πεντέμιση...

Ἐκεῖνος.—Καὶ θὰ μ' ἀφίσῃς;

Ἐκείνη.—Εἶν' ἀπαραίτητο... Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ μιὰ καλησπέρα, καὶ παρὰ λίγο νὰ ξεχαστῶ ὅλη τὴ νύχτα...

Ἐκεῖνος (τουρτουρίζει).—Φεύγεις λοιπόν;...

Ἐκείνη.—Φεύγω. Δὲν εἶν' ὅμως αὐτὸ λόγος γιὰ νὰ τουρτουρίζῃς...

Ἐκεῖνος.—Δὲν εἶνε; Ἀφοῦ φεύγει μαζί σου κι' ἡ ζέστη, ἀφοῦ φεύγουν οἱ δυὸ καστανοὶ ἥλιοι, ἀφοῦ φεύγει τὸ χαμόγελο, ἡ χαρά, τὸ φῶς;... Ἀρχίζει πάλι τὸ ψιλόβροχο—ἔξω καὶ μέσα μου...

Ἐκείνη.— Λυπᾶμαι. Ἂν δὲν εἶχα δώσει ραντεβοῦ, θἄμενα νὰ σοῦ κρατήσω συντροφιά...

Ἐκεῖνος.—Φύγε... Δὲν πρέπει νὰ εἶμαι ἐγωιστής... Ὁ ἥλιος δὲν εἶνε δίκηο νὰ φωτίζῃ καὶ νὰ ζεσταίνῃ μόνο τὴ μιὰ μεριὰ τῆς γῆς. Προορισμός του εἶνε νὰ φωτίζῃ καὶ νὰ ζεσταίνῃ μὲ τὴ σειρὰ τους ὅλες τὶς ἠπείρους, ὅλους τοὺς ὠκεανούς... Θἆταν ἐγωιστικὸ νὰ τὸν κρατούσαμε αἰχμάλωτο μόνο στὴν Ἀθήνα, καὶ νὰ μένανε σκοτεινοὶ κι' ἀπαρηγόρητοι οἱ ἀντίποδες... Πήγαινε... Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθες...

Ἐκείνη.—Γειά σου.. Θὰ ξανάρθω αὔριο...

Ἐκεῖνος.—Κι' ὥς αὔριο θὰ κρυώνω... Γειά σου.. (Ἐκείνη φορεῖ τὸ ἀδιάβροχο, τὸ καπισσόν, τὰ γάντια της καὶ βγαίνει. Ἐκεῖνος μένει ξεπαγιασμένος δίπλα στὸ μαγκαλάκι ποὺ σιγοσβύνει).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗ ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙ ΚΑΦΕ

Εἶνε περίπου γνωστὸ σὲ ὅλους ὅτι ὁ καφὲς εἶνε ἐλαφρὸ διεγερτικὸ καὶ βοηθεῖ πολὺ ὅσους ἐργάζονται διανοητικῶς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ κατάχρησις τοῦ καφὲ βλάπτει ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ. Ἀντὶ νὰ ξυπνήσῃ τὴ σκέψι, τὴν κοιμίζει καὶ φέρνει χαύνωσι ποὺ μᾶς κάνει νὰ ρέπωμεν πρὸς τὴν νωχέλεια καὶ τὴν ὀκνηρία. Ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ ἐπιδρᾷ καὶ στὴν καρδιά: φέρνει παλμοὺς καὶ ἄλλες καρδιακὲς ἐνοχλήσεις, διεγείρει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὰ νεῦρα καὶ δηλητηριάζει ἐν γένει τὸ ὀργανισμό.

Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ πίνουν περισσότερο ἀπὸ δυὸ μικροὺς καφέδες τὴν ἡμέρα καὶ μάλιστα τὰ παιδιά, καλὸ εἶνε ν' ἀποφεύγουν τελείως τὸν καφὲ ὡς μιὰ ὡρισμένη ἡλικία.

ΓΑΤΟΙ... ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Στὶς ἀποθῆκες τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος τοῦ Τελωνείου Παρισίων, ὑπηρετοῦν μεταξὺ τοῦ ἄλλου προσωπικοῦ καὶ...40 γάτοι «δημόσιοι ὑπάλληλοι». Ἡ κυβέρνησις, φροντίζουσα γιὰ τὴν ἀσφαλῆ διατήρησι τῶν ἐμπορευμάτων ποὺ βρίσκονται στὶς ἀποθῆκες τοῦ τελωνείου τοὺς ἐγκατέστησε σ' αὐτὲς γιὰ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν ποντικῶν ποὺ ἀφθονοῦν ἐκεῖ μέσα. Τοὺς πληρώνει δὲ 200 φράγκα ἡμερησίως τὸν καθένα καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ διατίθεται φυσικὰ γιὰ τροφή.

Αὐτά, βέβαια, γιὰ ὅσους «εὐτυχεῖς» ἔχουν σήμερα καφέ!

■ ■

Ξένες παροιμίες

* Ἕνας καλὸς φίλος ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ συγγενεῖς. (Ἑλβετική)

* Στὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις πρέπει νὰ δίνωνται ψεύτικες ἀπαντήσεις. (Γερμανική)

* Ἡ πρόληψις εἶνε ὁ κακὸς δαίμονας τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ἐπιστήμη ὁ κακὸς δαίμονας τῆς προλήψεως. (Ταταρική)

* Πρᾶγμα ποὺ δὲν πουλιέται κανένας δὲν τὸ σπέρνει. (Ἰαπωνική)

* Ἐκεῖνος εἶνε πραγματικὰ τυφλός, ποὺ πέφτει δυὸ φορὲς μέσα στὸν ἴδιο λάκκο. (Γαλλική)

* Ποτὲ δὲν μποροῦν νὰ καθήσουν ἥσυχα δυὸ σπουργίτες ἐπάνω σ' ἕνα στάχυ. (Ἰταλική)

* Μὴ προσπαθεῖς νὰ τραβήξῃς στὸν ἴσιο δρόμο ἐκεῖνον ποὺ θεληματικὰ ἀποτραβιέται ἀπ' αὐτόν. (Ἀραβική)

* Τρῶγε τὸν καρπὸ καὶ μὴν ἀνησυχῇς γιὰ τὸ δέντρο. (Ἀγγλική)

* Γιὰ νὰ κεντᾷ τ' ἀγκάθι πρέπει νὰ γεννηθῇ μὲ μύτη. (Καταλανική)

* Ἄμυαλα νειᾶτα κακὰ γεράματα. (Ἰσπανική)

* Τὸ ἕνα μάτι στὸ τηγάνι καὶ τ' ἄλλο στὴ γάτα. (Ἰταλική)

Τὸ διαμάντι

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε πάνω στὸν καλοστρωμένο δρόμο, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς ἐπιβάτες τὸν ἐλαφρὸ ἐκεῖνο ἴλιγγο ποὺ μοιάζει μὲ τὴν εὐχάριστη καὶ γεμάτη κέφι ζάλη ποὺ φέρνουν δυὸ ποτήρια σαμπάνιας.

—Τί ὡραῖα ποὺ εἶνε! εἶπε ἡ κ. Ναρέλ, κυττάζοντας μ' ἐρωτικὴ τρυφερότητα τὸν ἄνδρα της.

Ἐκεῖνος, προσεκτικός, ψύχραιμος, διηύθυνε τὸ αὐτοκίνητο μὲ ἀκρίβεια καὶ ἀσφάλεια μοναδική. Ἦταν ἕνα ταιριασμένο ζευγάρι. Ἐκείνη γλυκειά, ὡραία, χαριτωμένη. Ἐκεῖνος εὐγενικὸς καὶ περιποιητικός. Ἦσαν εὐτυχισμένοι καὶ ἡ ζωή τους κυλοῦσε εὐχάριστη καὶ ἤρεμη, σὰν τὸν καλοστρωμένο, ἴσιο δρόμο, πάνω στὸν ὁποῖο ἔφευγε τὸ αὐτοκίνητο τὴν ἡλιόλουστη αὐτὴ μέρα.

Οἱ δουλειὲς τοῦ κ. Ναρὲλ πήγαιναν καλά. Ἀπόδειξις τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητό τους. Κομψότατο ἦταν καὶ τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τους στὸ ὁποῖο πήγαιναν τώρα, σιγυρισμένο, περιποιημένο, φωτεινό, ἄνετο, καλοεπιπλωμένο... Σωστὴ ἐρωτικὴ φωλίτσα.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε, ἔτρεχε στὸν ἡλιόλουστο δρόμο, φέρνοντας μακρυὰ στὴν ἐξοχὴ τὸ ταιριασμένο ζευγάρι καὶ τὴν εὐτυχία του... Ἔξαφνα...

—Ἔχεις τὸ διαμάντι στὴ τσέπη σου; ρώτησε ἡ κ. Ναρὲλ τὸν ἄνδρα της. Πρόσεξε μὴ τὸ χάσῃς.

—Τὸ διαμάντι! Ποιὸ διαμάντι; ρώτησε ὁ κ. Ναρέλ.

—Τὸ ξέχασες κιόλας; Τὸ διαμαντένιο δαχτυλίδι ποὺ σοῦδωσα νὰ μοῦ φυλάξῃς...

—Ἐμένα μοῦδωσες δαχτυλίδι νὰ σοῦ φυλάξω;

—Δὲν θυμᾶσαι [illegible] Ἔτσι κάνεις πάντα, τὄχεις σύστημα... εἶπε νευριασμένη κάπως ἡ κ. Ναρέλ.

—Δὲν φταῖς ἐσύ, φταίω ἐγὼ ποὺ συζητῶ μαζί σου! ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ὁ ἄνδρας της.

Ἡ συζήτησις ζωήρεψε σιγὰ — σιγά.

—Πέτρο, μὴ παίρνῃς αὐτὸ ὁ ὕφος τοῦ ἀδικημένου. Θυμοῦμαι καλά. Τὴν ὥρα ποὺ φεύγαμε σοῦδωσα τὸ δαχτυλίδι μου νὰ μοῦ τὸ φυλάξῃς. Θυμοῦμαι ἀκόμα καὶ τὴ χειρονομία σου. Τὄβαλες στὴν δεξιά σου τσέπη.

—Γιὰ νὰ δοῦμε!... εἶπε βαρυεστημένος ἀπ' τὴ συζήτησι καὶ κάπως κλονισμένος στὴν πεποίθησί του ὁ κ. Ναρέλ.

Σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ κατέβηκαν καὶ οἱ δυὸ κάτω. Ὁ κ. Ναρὲλ ψάχτηκε μὲ προσοχή... Ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη του τὴν σιγαροθήκη του, τὴν πίπα του, διάφορες σημειώσεις, ἕνα κλειδί.

—Ὢ! τὄβαλες μαζί μ' ὅλα αὐτὰ τὰ παληοπράγματα!... Ἕνα δαχτυλίδι τόσης ἀξίας! εἶπε ἡ κ. Ναρέλ.

Ὁ σύζυγός της δὲν καταδέχτηκε ν' ἀπαντήσῃ.

—Μήπως εἶνε τρύπια ἡ τσέπη σου; ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

Ἄλλο ψάξιμο. Ὄχι, δὲν ἦταν τρύπια. Μήπως τὄβαλε στὴν ἀριστερὴ τσέπη;... Κι' ἐκεῖ τίποτε. Ὁ κ. Ναρὲλ ἔψαξε ὅλες του τὶς τσέπες, μὰ τίποτε! Τίποτε!...

—Τὄχασες, ἁπλούστατα! φώναξε ἡ κ. Ναρέλ.

—Ἔ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι! ξέσπασε ὁ κ. Ναρέλ. Δὲν εἶνε νὰ συζητῇ κανεὶς μὲ σένα.

—Ὢ! ἀχάριστε! εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ κ. Ναρέλ. Δὲν τὸ ἔβγαζα ποτὲ ἀπ' τὸ χέρι μου γιατὶ μοῦ τὸ χάρισες ἐσύ, τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων μας. Τότε ἤσουν λεπτός, εὐγενικός, δὲν ἤσουν ὅπως τώρα!

—Καλά, καλά, δὲν τὸ χωριζόσουν ποτὲ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, μονάχα σήμερα βάλθηκες νὰ τὸ χάσῃς. Ἂς πᾶμε τώρα σπίτι!

⁂

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ναρὲλ ἦταν ἕνα ἀντρόγυνο ἁρμονικό, ἐρωτευμένο. Μὰ κι' ὁ πιὸ ξάστερος οὐρανὸς ἔχει πάντα μερικὰ συννεφάκια. Ἂν τὸ δαχτυλίδι βρισκόταν στὸ σπίτι, ὁ κ. Ναρὲλ θὰ χτυποῦσε τὸ πόδι, στὸ πάτωμα, θἄδινε μιὰ γροθιὰ στὸ τραπέζι, θὰ βροντοῦσε τὶς πόρτες καὶ θὰ ξεθύμαινε. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ὅμως πῶς νὰ ξεσπάσῃ; Ἄνοιξε, λοιπὸν ὅλη τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς.

—Πέτρο! Πέτρο!... Τί κάνεις; φώναξε ἡ κ. Ναρέλ.

Μὰ ἦταν ἀργά. Τὸ αὐτοκίνητο, τρέχοντας μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα, ἔπεσε μὲ ὁρμὴ σὲ μιὰ στροφή, πάνω σ' ἕνα φορτηγὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

⁂

Ἦταν χειμῶνας ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπιτάκι της ἡ κ. Ναρὲλ ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες, ποὺ ἔμεινε πληγωμένη βαρειὰ στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ἄντρας της εἶχε σκοτωθῆ στὴ σύγκρουσι τοῦ αὐτοκινήτου. Κι' αὐτὴ τώρα γύριζε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, χήρα μαυροφορεμένη, θλιμμένη, ἀπελπισμένη !... Μόλις ἔφτασε σπίτι, πῆγε ἴσια στὴν τουαλέττα της. Μόλις ἄνοιξε τὸ πρῶτο συρτάρι, λύγισαν τὰ γόνατά της κι' ἔπεσε καταγῆς, ἀφίνοντας μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή. Μέσα στὸ συρτάρι βρισκόταν τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ διαμάντι, τὸ ὁποῖο ἔλαμπε σὰν δάκρυ, ποὺ δὲν θὰ στεγνώσῃ ποτὲ... ποτέ!...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΡΟΛΛΑΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ πρὸς μαυραγορίτας

— Τὰ ἔμαθες, Σουσοῦ;

— Τὰ ποιά;

— Τὸ κράτος ἄφησε τοὺς μαυραγορῖτες νὰ πουλᾶνε ἐλεύθερα τὰ τρόφιμα. Καὶ νὰ τὰ πουλᾶνε ὅσο θέλουν. Τὸ λοιπόν, μόλις τὰ ἔβγαλαν στὰ φόρα, ἄρχισε ὁ συναγωνισμός. Μ' ἐννόησες; Τὸ λοιπὸν καὶ μόλις ἄρχισε ὁ συναγωνισμὸς πάρτες κάτω τὶς τιμές. Μ' ἐννόησες; Ὁ καθένας κυττάει νὰ πουλήσῃ ὅτι εἶχε γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἄλλονε. Μ' ἐννόησες; Καὶ ὁ ἄλλος πάλι πουλάει φτηνότερα γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἄλλονε. Καὶ τὸ λοιπὸν τὰ τρόφιμα παίρνουν κατρακύλα.

Ἡ Σουσοῦ ἀναστατώθηκε, ἐπῆρε ἕνα γαλλικὸ βιβλίο ἀπὸ τὴν ἐταζερούλα της καὶ ἀφοῦ τὸ ἄνοιξε, γύρισε μιὰ στιγμὴ στὸν Παναγιωτάκη:

— Καὶ ἐνθουσιάζεσαι;

— Ἀμέ;

— Προσωπικῶς αἱ πράξεις τῆς μαυραγοριτίας δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν. Καὶ ἐὰν χτυπιοῦνται μεταξύ τους οἱ μαυραγορῖτες, λογαριασμὸς δικός τους. Αὐτὸ δὰς μᾶς ἔλειπε νὰ παρακολουθοῦμε καὶ τὸ ἐμπόριο τῆς λετσαρίας!

Καὶ ἀξιοπρεπέστατα ἐγύρισε τὸ μοῦτρο της πρὸς τὸ βιβλίο καὶ ἐβυθίσθη στὴν ἀνάγνωσιν. Ἀλλὰ ὁ Παναγιωτάτης εἶχε χαρὰν μεγάλην καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν συγκρατήσῃ.

—Μωρὴ ζαργάνα!

— Πάλιν;

— Δὲν χαίρεσαι;

— Ἂς χαίρεται ὁ πτωχὸς κόσμος ποὺ ἐστερεῖτο. Προσωπικῶς δι' ἐμὲ τὸ πρᾶγμα ἀδιάφορον. Καὶ οὐδέποτε ἠσχολήθην μὲ παρόμοιες ταπεινότητες. Οὔτε ἡ ἄνοδος τῆς μαυραγοριτίας μὲ ἐνδιαφέρει, οὔτε ἡ κάθοδος. Ἀλλέ!

— Πῶς;

— Ἀλλέ, ἀλλέ, Παναγιώτ.

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα. Ἀλλὰ ὁ Παναγιωτάκης εἶχε τόση χαράν, ὥστε δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ θιγῇ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀχαρακτήριστη συμπεριφορὰ τῆς συζύγου του. Τὴν παρακάλεσε νὰ βγῇ στοὺς δρόμους, νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα, νὰ δῇ τὸ ἀξιοθρήνητο ἀλληλοφάγωμα τῶν μαυραγοριτῶν, νὰ δῇ τὰ μαγαζιὰ ποὺ ἐγέμισαν ἀπὸ τρόφιμα ὅλων τῶν εἰδῶν — νὰ μὴ χάσῃ τὸ θέαμα. Ἡ Σουσοῦ στὸ σημεῖον αὐτὸ ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον.

— Ἔχουν ἀπ' ὅλα;

— Ἀπ' ὅλα, Σουσοῦ.

— Ὀλλανδικὸ βούτυρο;

— Ἀμέ!

— Καὶ ζαμπονάκι;

— Ἀμέ; Καὶ χαβιάρι ἀκόμα.

— Χαβιάρι; Μὰ τότε τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐνδιαφέρον. Λάβε αὐτὸ τὸ γαλλικὸ βιβλίο καὶ τοποθέτησέ το εἰς τὴν γαλλικὴ ἐταζερούλα. Καὶ ἀκολούθως ἐνδύσου τὸ καλύτερο κοστοῦμι σου καὶ νὰ μὲ συνοδεύσῃς.

Ὤ, ποία τιμή! Σπανιώτατα ἡ Σουσοῦ ἐδέχετο νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὁ Παναγιωτάκης στὶς ἐξόδους της. Γι' αὐτὸ ἡ χαρά του ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη. Μόνο ποὺ τὸν ὑπεχρέωσε, ἐπειδὴ τὰ χειμωνιάτικα κοστούμια ἦταν τῆς κακῆς ὥρας νὰ βάλῃ ἕνα καλοκαιρινό.

— Τὸ γκρί, περικαλῶ.

— Θὰ πουντιάσω, Σουσοῦ.

— Δὲν ἔχεις φόβο. Καὶ ἐξ ἄλλου ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ κρυώνῃς καὶ νὰ ἔχῃς ἐμφάνισιν πτωχοῦ, καλύτερα νὰ κρυώνῃς καὶ νὰ ἔχῃς ἐμφάνισιν καθὼς πρέπει.

— Θ' ἁρπάξω συνάχι.

— Ὑποθέτω ὅτι ἀξίζω ἕνα συνάχι, Παναγιωτάκη. Τί εἶνε ἕνα συναχάκι ἔναντι τῆς τιμῆς νὰ μὲ συνοδεύσῃς; Καὶ γνωρίζεις ὅτι δὲν συνοδεύομαι ποτὲ ἀπὸ κακοντυμένους, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ συζύγου.

Ἀφοῦ ἐλύθη καὶ αὐτὸ τὸ πρόβλημα — ὑπεχώρησε χωρὶς πολλὲς ἀντιρρήσεις ὁ Παναγιωτάκης — ἔβαλε καὶ ἡ Σουσοῦ τὸ ταγιεράκι της καὶ τηροῦσα τὸν Παναγιωτάκην εἰς ἀπόστασιν μισοῦ μέτρου, ἐβγῆκε κατευθυνομένη πρὸς τὴν ἀγορά.

Δυὸ ὧρες ἐκράτησε ἡ περιοδεία. Μαγαζιὰ ποὺ ἦταν ἄδεια ὡς προχθές, τὰ εἶδε γεμᾶτα ἡ Σουσοῦ. Εἴδη ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πουθενὰ τὰ εἶδε ἐκτεθειμένα ἐλεύθερα στοὺς δρόμους ἡ Σουσοῦ. Ἀνθρώπους ποὺ τοὺς παρακαλοῦσε ὁ κόσμος πρὸ καιροῦ, εἶδε νὰ παρακαλοῦν τὸν κόσμο.

— Πῶς σοῦ φαίνονται, Σουσοῦ;

— Ἀηδιαστικά!

— Δὲν χαίρεσαι ποὺ βλέπεις τόσα τρόφιμα;

— Ναί, χαίρεσαι ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἁπλοϊκός. Ἐμένα τὸ πρᾶγμα μοῦ προξενεῖ ἐντύπωσι ἀηδιαστικὴ καὶ θέλω νὰ δημοσιεύσω κάτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Τί;

— Ἀλλόν! Ἀλλόν!

Καὶ ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι της πάλι ἐστρώθηκε καὶ ἔγραψε τὸ κατωτέρω διάγγελμα πρὸς τοὺς μαυραγορίτες.

Ἐν Μπύθουλα 28 Νοεμβρίου

Κύριοι,

Κατόπιν παρακλήσεως, ἐδέχθηκα νὰ κάνω μιὰ βόλτα εἰς τὴν ἀγοράν. Τὸ συμπέρασμα θλιβερόν. Εἶδα μεγάλα καταστήματα μέχρι προχθὲς τελείως ἀδειανὰ καὶ σήμερις γεμᾶτα ἀπὸ ζαμπόνια, ἀπὸ τυριὰ καὶ ζάχαρες καὶ μπεϊκόνια!

Κύριε καταστηματάρχα!

Ἐσύ, ἕνεκα ὁ συναγωνισμὸς καὶ ὁ πανικός σου τὰ ἔβγαλες ὅλα στὴν φόρα. Τὸ πρᾶγμα ἀποδεικνύει ὅτι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων μαυραγοριτῶν, ἐντροπὴ δὲν ἔχετε καὶ ἐὰν καταδεχόμην νὰ σᾶς ἐμπτύσω, θὰ τὸ ἔκανα εὐχαρίστως. Εἴχατε, λοιπόν, τὰ πάντα κρυμμένα εἰς τὰς ἀποθήκας σας καὶ ἐπροτιμούσατε νὰ βλέπετε τὸν κοσμάκη νὰ ὑποφέρῃ, ἀρκεῖ μόνον νὰ πλουτίσετε ἐσεῖς.

Δὲν πρόκειται περὶ ἐμέ.

Ἐγὼ τὰ ἔχω ὅλα μου καὶ δὲν μοῦ ἔλειψε τίποτις. Καὶ τὸ ἴδιον μοῦ κάμνει ἐὰν τὰ παρουσιάζετε ὅλα τώρα καὶ ἐὰν δὲν τὰ παρουσιάζετε. Ἀλλὰ ποῖος ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἀποκρύψεως. Νὰ δημιουργῆτε τὴν ἐντύπωσις ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ νὰ ἀνεβάζετε τὰς τιμάς, εἰς τὰ οὐράνια. Τὸ ὅτι ὁ κόσμος ὑπέφερε, ἕνεκα ἐλλείψεως ἐλαίου, καρφὶ δὲν σᾶς ἐκαίετο. Καὶ ἀντιθέτως. Ἐτρίβατε τὰ βρωμερὰ χέρια καὶ ἐλέγατε τόσο τὸ καλύτερον. Καὶ τόσην ἀξίαν ἀποκτᾷ τὸ ἔλαιον.

Αἶσχος!

Ἐλέγαμεν — ὁ κοσμάκης δηλαδὴ — ἔλαιον δὲν ὑπάρχει. Καὶ τὸ ἔλαιον τὸ ἐκρύβατε ἐσεῖς καὶ ἰδοὺ μόλις ἀρχίσατε νὰ συναγωνίζεσθε μεταξύ σας καὶ νὰ τρώῃ ὁ ἕνας τὸ μάτι τοῦ ἄλλου, ἐβγάλατε στὰ φόρα καὶ τὸ ἔλαιον καὶ βλέπετε παντοῦ ἐπιγραφὰς «πωλεῖται ἔλαιον» ἐδῶ καὶ ἐκεῖ «ἔλαιον Μάνης» καὶ παραπέρα «ἔλαιον Καλαμῶν» καὶ παρακάτω «λάδι ἐκλεκτὸ δραχμὰς ὀκτὼ χιλιάδας» καὶ παρόμοια ἄλλα ἀηδιαστικὰ φαινόμενα.

Καὶ πάλιν αἶσχος!

Διότι οἱ μὲν μαυραγορῖτες αἰσχροὶ καὶ δὲν τοὺς ὑπολογίζω. Ἀλλὰ ἐσεῖς, κύριε καταστηματάρχα τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ Αἰόλου, καὶ Σταδίου καὶ Πανεπιστημίου, ὅπου σᾶς ἐρωτοῦσαν ἔχετε τοῦτο καὶ ἔχετε ἐκεῖνο, καὶ ἐλέγατε ἄχ, δυστυχῶς, τίποτε, μαντάμ, ὁ πόλεμος μᾶς ἀφήρεσε τὰ πάντα, πῶς δικαιολογεῖσθε; Ἤδη διὰ τῆς ἐλευθέρας καὶ δημοσίας ἐκθέσεως προϊόντων, μέχρι σαλέμι καὶ κασέρι καὶ μπρὶκ καὶ διάφορες ἄλλες λιχουδιὲς, ὁμολογεῖτε δημοσίᾳ ὅτι τὰ εἴχατε καὶ τὰ ἐκρύπτατε.

Καὶ οὐδεὶς ἀπὸ σᾶς κοκκινίζει.

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ θρασύτης σας καὶ ἡ ἀναίδειά σας ὑπερβαίνει πᾶν ὅριον. Καὶ ἐνῷ χθὲς σᾶς ἐπαρακαλούσαμε — ὁ κοσμάκης, δηλαδή, καθότι ἐγὼ πλὴν τοῦ Θεοῦ, δὲν παρακάλεσα ἄνθρωπον ἐπὶ γῆς — σήμερις παρακαλᾶτε τὸν κοσμάκη καὶ ὅλο σβύνετε τὶς τιμὲς καὶ τὶς ἐγγράφετε εἰς χαμηλότερα ἐπίπεδα. Ἀλλὰ καλὰ κάνει ὁ κοσμάκης καὶ δὲν ἀγοράζει. Τὸν ἐπεριφρονήσατε. Τώρα σᾶς περιφρονεῖ καὶ αὐτός.

Καὶ σᾶς ἀξίζει περιφρόνησις. Καὶ κάτι περισσότερον. Ἕνα μεγάλο «φτοῦ σας!»

Μετὰ τιμῆς,
Μαντὰμ Σουσοῦ.

Μόλις ἐδιάβασε τὸ διάγγελμα ὁ Παναγιωτάκης, ἀνησύχησε:

— Ὄχι, Ζαργάνα!

— Γιατί;

— Δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσῃς αὐτό.

— Εἶσαι κωμικός.

— Θὰ θυμώσουν οἱ μαυραγορῖτες καὶ θὰ τὰ ξανακρύψουν πάλι.

— Ἀστεῖο πρᾶγμα. Καὶ ὡς τώρα ποὺ τὰ ἔκρυβαν τί μᾶς ἔκαναν; Ἂς ξανακρύψουν τὰ τρόφιμά τους. Τὴν ἀδιαντροπιά τους, πάντως, δὲν μποροῦν νὰ τὴν κρύψουν πλέον. Καὶ ἦταν τόσο μεγάλη αὐτὴ ἡ ἀδιαντροπία τῶν μαυραγοριτῶν, ὥστε ἄξιζε νὰ ὑποστοῦμε τόσα γιὰ νὰ τὴν δοῦμε. Καὶ ἀξίζει νὰ ὑποστοῦμε ἀκόμα περισσότερα γιὰ νὰ τὴν θαυμάσουμε εἰς ὅλο τῆς τὸ μεγαλεῖον!...

Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ μαντὰμ Σουσοῦ μοῦ φαίνεται πὼς εἶχε δίκαιον ἀπόλυτον!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ τῶν ἐφευρετῶν

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως χρόνια συνηθίσαμε καὶ προσέχομε ἀρκετὰ τὶς διάφορες ἐφευρέσεις, ὅσο ἀπίθανες καὶ ἂν μᾶς φαίνονται κατ' ἀρχάς. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ ἄλλοτε. Ἀπεναντίας, πολλοὶ ἐπιστήμονες παραγνωρίσθηκαν ἀπὸ τοὺς συγχρόνους των, ἄλλοι βρῆκαν οἰκτρὸ τέλος καὶ ἄλλοι ἐγελοιοποιήθησαν.

Ὁ μέγας ἀστρονόμος Γαλιλαῖος π.χ. παρ' ὀλίγον νὰ ἐρρίπτετο στὴ φωτιὰ ἐπειδὴ ἐτόλμησε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ γῆ, καθὼς καὶ ὁλόκληρο τὸ πλανητικό μας σύστημα κινοῦνται γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Οἱ σχολαστικοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ τῆς ἐποχῆς του τὸν κοροΐδευαν διαρκῶς καὶ ὁ μέγας ἀστρονόμος ἀναγκάσθηκε νὰ φωνάξῃ διαμαρτυρόμενος τὴν στιγμὴ τοῦ μαρτυρίου του:

— Καὶ ὅμως κινεῖται...

⁂

Ὅταν τὸ 1791 ὁ φυσικὸς Γαλβάνι ἔκανε ἐνώπιον συγκεντρώσεως σοφῶν δοκιμὴν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτοῦ στὰ πόδια τῶν βατράχων, παρέστη ἀνάγκη νὰ διακοπῇ ἡ συνεδρίασις, ἐπειδὴ οἱ θεαταὶ κατελήφθησαν ἀπὸ γενικὴν ἱλαρότητα. Ἀργότερα μάλιστα τὸν ὠνόμασαν «χοροδιδάσκαλο τῶν βατράχων», καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ τοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ κάνῃ διαλέξεις, χωρὶς νὰ φαντάζωνται ὅτι ἀργότερα ἡ ἐφεύρεσίς του αὐτὴ θὰ ἀνεστάτωνε τὴν ὑφήλιο.

⁂

Ὅταν ὁ ἐφευρέτης Στέφενσον παρουσίασε τὴν πρώτη του σιδηροδρομικὴ μηχανή, θεωρήθηκε τρελλός.

⁂

Ὅταν τὸ 1790 ὁ Φίλιππος Λεμπὸν παρουσίασε τὴν ἐφεύρεσι τοῦ φωταερίου, ὅλοι τὸν ἐθεώρησαν γελοῖο.

— Γιὰ σκεφθῆτε, ἔλεγαν οἱ σύγχρονοί του, εἶνε δυνατὸν νὰ καίῃ ἡ λάμπα χωρὶς φυτῆλι;

Μόλις δὲ 4 χρόνια μετὰ τὸν θάνατό του, τὸ 1814 ἡ ἐφεύρεσίς του ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν.

Ὅταν ὁ Φραγκλῖνος ἔκανε γιὰ πρώτη φορὰ δοκιμὴ τοῦ ἀλεξικεραύνου του ἐνώπιον ἐπιτροπῆς σοφῶν, στὸ Λονδῖνο, ὑπέστη τὶς εἰρωνίες ὁλοκλήρου τῆς ὁμηγύρεως καὶ τοῦ ἀπαγορεύτηκε νὰ δημοσιεύσῃ ἔκθεσιν τοῦ πειράματός του, καθὼς καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὶς δοκιμὲς αὐτές, ἐνώπιον ἄλλου κόσμου.

⁂

Ὁ ξυλουργὸς τοῦ Τυρόλου Πέτρος Μιττερχόφερ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ πρῶτος ἐφευρέτης τῆς γραφομηχανῆς, ἀφοῦ κατέθεσε ὑπόδειγμά της τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1866, ζητῶν προνόμιον. Τὸ γραφεῖο τῶν προνομίων ὅμως ἀρνήθηκε νὰ χορηγήσῃ τοιοῦτον διατυπώνοντας τὴν ἑξῆς παρατήρησι:

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐργασθῇ κανεὶς μὲ μηχανὴ ποὺ γράφει, γιατὶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ μεγάλη καὶ συνεχῆ ἄσκησι. Ὅσο δὲ καὶ ἂν ἀσκηθῇ κανεὶς εἶνε ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τὴν ἴδια ταχύτητα μὲ τὸ γράψιμο.»

Τί λένε γιὰ ὅλα αὐτὰ οἱ σημερινὲς δακτυλογράφοι;

⁂

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1878 ὁ μηχανικὸς Μονσὲν παρουσίασε στὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία πρότυπον φωνογράφου, τὸ ὁποῖο ἐτελειοποίησε ἀργότερα ὁ Ἔδισσων. Μόλις ἀκούσθηκαν οἱ πρῶτοι ἦχοι, ὅλοι οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ κατελήφθησαν ἀπὸ ὁμηρικὸ γέλωτα, ὁ δὲ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας εἶπε στὸν ἐφευρέτη:

— Ἔπρεπε νὰ ντραπῆτε νὰ παρουσιασθῆτε μπροστὰ στὸ μέγα αὐτὸ ἐπιστημονικὸ σῶμα σας καὶ νὰ τὸ κοροϊδεύετε μὲ τὶς...ἐγγαστριμυθίες σας!

⁂

Πιὸ χαριτωμένο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅμως τὸ ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη μὲ τὸν Ζέππελιν.

Σὲ συνέδριον Γερμανῶν μηχανικῶν ποὺ ἔλαβε χώραν στὶς ἀρχὲς τοῦ τρέχοντος αἰῶνος στὸ Κίελο, κάποιος μεσῆλιξ κύριος θορυβοῦσε, προσπαθῶντας νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου. Ὁ πρόεδρος τοῦ συνεδρίου ὅταν ἐρωτήθηκε τί συνέβαινε, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Εἶνε ἕνας ἀβλαβὴς τρελλός. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸν διώξουμε τὸν καϋμένο γιατὶ σεβόμεθα τὴν ἡλικία του. Φαντάζεται ὁ δυστυχὴς ὅτι ἐφεῦρε ἀερόστατο ποὺ μπορεῖ νὰ διευθύνῃ καθένας ὅπως θέλει καὶ ὅπου θέλει. Εἶνε ἀθεράπευτα τρελλός, ὀνομάζεται ὅμως κόμης Ζέππελιν καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀφίνομε νὰ λέῃ ὅ,τι θέλει.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

■ ■ ■

ΜΕ ΔΕΚΑ ΛΕΞΕΙΣ

...Τὰ πρῶτα σπίτια τῆς Νέας Ὑόρκης χτίσθηκαν τὸ ἔτος 1624.

...Τὶς ὁδηγίες τῆς ἔδωσε ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων Ζὲς ντὲ Φορέστ.

...Οἱ γῦπες πετοῦν μὲ ταχύτητα ἑκατὸ περίπου μιλίων τὴν ὥρα.

...Γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ οὐγκιὰ ροδελαίου ἀπαιτοῦνται 65 ὀκάδες ροδοπετάλων.

...Οἱ πιὸ μανιώδεις καπνισταὶ τοῦ κόσμου εἶνε ἀναμφισβητήτως οἱ Ὀλλανδοί.

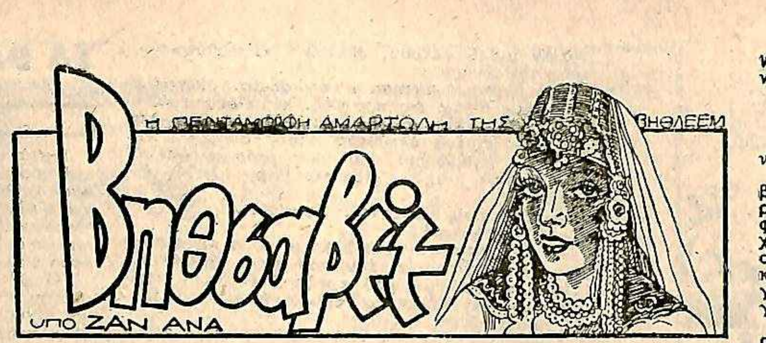
Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ
Βηθσαβεέ
ΥΠΟ ΖΑΝ ΑΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ὁ νεαρὸς Δαβὶδ βοσκὸς τῶν ποιμνίων τοῦ πατέρα του, καὶ ἡ πανέμορφη Βηθσαβεέ, κόρη εὐπόρου οἰκογενείας, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Συναντῶνται συχνὰ στὴν πηγὴ ποὺ ἡ Βηθσαβεὲ πηγαίνει νὰ γεμίσῃ τὴν ὑδρία της καὶ ἀνταλλάσσουν ὅρκους αἰωνίας πίστεως. Ἔξαφνα φθάνει στὴ Βηθλεὲμ ὁ μεγάλος προφήτης Σαμουήλ, πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Δαβίδ, τὸν καλεῖ ἐπειγόντως καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι εἶνε θέλημα τοῦ Ἰσχωβᾶ νὰ βασιλεύσῃ μιὰ ἡμέρα ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων. Τὸ προφητικό, συνταρακτικὸ μήνυμα ἀναστατώνει τὸν Δαβὶδ καὶ τρομάζει τὴν ἀγαπημένη του. Θὰ τὸν χάσῃ λοιπὸν γιὰ πάντα τὸν λατρευτό της; Μὰ ὁ Δαβὶδ τὴν καθησυχάζει. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ δὲν θὰ πάψῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Ἔξαφνα, ἕνα τρομερὸ νέο ἀναστατώνει τὴν Βηθλεέμ. Ἐπιδρομεῖς μπῆκαν στὴ χώρα καὶ προτείνουν, ἀντὶ πολέμου, νὰ μονομαχήσουν ὁ τρομερὸς πολεμιστὴς τῶν Γολιὰθ κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους Ἰουδαίους γιὰ νὰ κριθῇ ὁ ἀγών. Κανεὶς Ἰουδαῖος δὲν ἐμφανίζεται γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν τρομερὸ Γολιάθ. Ἀπόγνωσις βασιλεύει στὶς ψυχές. Κι' ἔξαφνα τὸν δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο ἀγῶνα τὸν ἀναλαμβάνει ὁ Δαβίδ. Μονομαχεῖ μὲ τὸν γίγαντα Γολιὰθ καὶ τὸν σκοτώνει μὲ μιὰ πέτρα ποὺ τοὔρριξε μὲ τὴν σφεντόνα του. Οἱ Ἰουδαῖοι πανηγυρίζουν. Ἡ Βηθσαβεὲ χαίρεται καὶ ἀγωνιᾷ συγχρόνως. Τί θὰ ἀπογίνῃ τώρα; Θὰ τὴν ξεχάσῃ ὁ ἀγαπημένος της, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν δόξα του;)

ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΣΑΟΥΛ

4°

— Ὁ νικητής! Αὐτὸς εἶνε ὁ νικητής! Ὁ Δαβίδ!

Στὴν ἀπέραντη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Σαούλ, ὁ ψίθυρος περνοῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Ὁ βασιλῆας καθόταν στὸ θρόνο του.

Γιγάντιος, ἄμορφος, μ' ὅλο ποὺ τὰ μαλλιά του ἄρχιζαν ν' ἀσπρίζουν, ὁ Σαοὺλ φοροῦσε τὸ στέμμα καὶ κύτταζε μὲ μάτια παραξενεμένα τὸ παλληκάρι ποὺ προχωροῦσε μὲ βῆμα σεμνὸ πρὸς τὸν θρόνο του.

Τοῦ τὸν εἶχαν περιγράψει τὸ νεαρὸ βοσκὸ ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ. Μὰ ποτὲ δὲ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς ἡ σωτηρία τοῦ ἔθνους του εἶχε προέλθει ἀπὸ ἕνα ἔφηβο, ἕνα ἀμούστακο παιδί, ἕνα ξανθόμαλλο παλληκάρι.

Ὅταν ἔφθασε ὁ Δαβὶδ μπροστὰ στὸ θρόνο, ὑποκλίθηκε.

Ὁ Ἰωνάθαν, ὁ γυιὸς τοῦ Σαοὺλ σηκώθηκε. Μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς πολεμιστὲς ποὺ ἦταν μαζεμένοι, πέρασε τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Δαβίδ, κι' ἡ φωνή του ἀκούστηκε θερμή.

—Σωτῆρα τοῦ ἔθνους μας! Μ' αὐτὸ τὸ φιλὶ δέξου τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ βασιλῆα τοῦ πατέρα μου κι' ὅλου τοῦ Ἰσραήλ.

Ἦταν νέος καὶ ὡραῖος ὁ Ἰωνάθαν. Λεπτή, εὐγενικειά φυσιογνωμία, μάτια καστανά, γεμᾶτα κατανόησι καὶ καλωσύνη. Οἱ δυὸ νέοι κυττάχτηκαν. Κι' ὁ Δαβίδ, ποὺ εἶχε ἔλθει στὸ παλάτι μὲ κάποιο σφίξιμο στὴ καρδιά, κατάλαβε πὼς στὸ γυιὸ αὐτὸ τοῦ βασιλῆα θάβρισκε ἕναν ἀληθινὸ φίλο.

Τώρα μίλησε καὶ ὁ Σαούλ:

—Δαβίδ, ὁ Ἰωνάθαν σοῦ εἶπε τὶς εὐχαριστίες μου. Ἐγώ, ἕνα μονάχα σοῦ λέω, πὼς ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃς δὲ θὰ στὸ ἀρνηθῶ. Ἔχεις νὰ μοῦ ζητήσῃς τίποτε;

Ὁ Δαβὶδ χαμογέλασε. Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε καὶ κοκκίνησαν τὰ μάγουλά του, σὰ μάγουλα παρθένας.

—Μεγάλε βασιλῆα, τί νὰ σοῦ ζητήσω; Ἡ χάρι ποὺ μοῦδωσε ὁ Θεὸς δὲ θέλει καμμιὰ ἀμοιβή. Δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ καθῆκον μου.

Ἕνας ψίθυρος θαυμασμοῦ πέρασε στὶς σειρὲς τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ τριγύριζαν τὸ Σαούλ. Τὰ λόγια αὐτά, συνήρπασαν τὶς καρδιές, ποὺ ἦταν κιόλας φιλικὰ προετοιμασμένες ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ Δαβίδ.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε στὸν πατέρα του:

—Πές του ὅτι τοῦ δίνεις γιὰ γυναῖκα μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες σου, ὅπως τὸ ἔταξες.

— Σώπα, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ Σαούλ. Ἄλλαξα γνώμη, δὲ θὰ τοῦ δώσω γυναῖκα τὴν κόρη μου. Ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ δὲν τὴ ζητεῖ;

—Μὰ πατέρα, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἰωνάθαν. Πῶς εἶνε δυνατόν; Πρέπει νὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου.

— Ἔννοια σου. Ἄλλη ἀμοιβὴ θὰ τοῦ δώσω...

Καὶ γυρίζοντας στὸ Δαβὶδ εἶπε:

—Δαβίδ, θὰ σοῦ προτείνω κάτι. Ἔμαθα πὼς ἔχεις κι' ἄλλο δῶρο ἀπὸ τὸ Θεό. Μοῦ λένε πὼς παίζεις τὴν κιθάρα καὶ τραγουδεῖς, μὲ τρόπο ποὺ οἱ πέτρες ραγίζουν. Θέλεις νὰ μείνῃς στὴν αὐλή μου; Θὰ μοῦ κάνῃς καλό. Ἐμένα, ἡ βαρυθυμιά μοῦ σφίγγει κάθε τόσο τὴν ψυχή. Δίχως ἀφορμή, νομίζω, ποτὲ - ποτὲ πὼς ὅλα σκοτεινιάζουν γύρω μου. Τότε ἐσὺ θάρχεσαι μὲ τὴν κιθάρα σου καὶ θὰ μὲ λυτρώνῃς ἀπὸ τὰ νύχια τῆς μελαγχολίας. Θέλεις; Ἄλλη δουλειὰ δὲ θάχῃς στὸ παλάτι μου. Καὶ θὰ δώσω διαταγὴ νὰ σὲ μεταχειρίζωνται ὅπως μεταχειρίζονται τὰ παιδιά μου, σὰν γεννημένο βασιλόπουλο.

Ὁ Δαβὶδ δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Μέσα του, εἶδε τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς Βηθσαβεέ, νὰ τὸν κυττᾶνε γεμᾶτα ἀπὸ λατρεία. Μὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀντικρυσε τὰ μάτια τοῦ Ἰωνάθαν, σοβαρά, γεμᾶτα ἐνθάρρυνσι. Κι' ὁ Σαούλ, σκυμμένος στὸ θρόνο του, τὸν ἐκύτταζε προσμένοντας μὲ λαχτάρα τὴν ἀπόκρισί του.

—Μεγάλε βασιλῆα, ἀποκρίθηκε σὲ λίγο ὁ Δαβίδ, δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ τὴν πρότασί σου. Τὰ λόγια σου εἶνε γιὰ μένα προσταγή. Θὰ μείνω στὴν αὐλή σου. Μὰ δὲν σοῦ ὑπόσχομαι πόσον καιρὸ θὰ μείνω.

—Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγῃς ὁποτε θελήσῃς, φώναξε χαρούμενος ὁ Σαούλ. Μεῖνε λίγο νὰ μοῦ γιατρέψῃς τὴ ψυχή... Ποῦ εἶνε ἡ κιθάρα σου;

—Ἡ κιθάρα μου εἶνε στὴν Βηθλεέμ. Δῶσε μου ὅμως μιὰ κιθάρα, νὰ σοῦ τραγουδήσω.

Δὲν ἄργησαν νὰ φέρουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δωμάτια τὴ κιθάρα. Καὶ σὲ λίγο ἡ αἴθουσα ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ ἕνα ἀγγελικὸ τραγοῦδι.

Οἱ αὐστηρὲς μορφὲς τῶν ἀξιωματικῶν φωτίστηκαν. Ὁ Ἰωνάθαν ἔνοιωθε τὰ μάτια του νὰ δακρύζουν ἀπὸ συγκίνησι. Ἔτσι ἀνοιγόταν μπροστά του μὲ τὸ τραγοῦδι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ παλληκαριοῦ: Ἁγνή, ἀγγελική, ὅπως τὴν εἶχε φαντασθῆ.

Ὁ Σαοὺλ ἔνοιωθε ἕνα ρῖγος νὰ περνάῃ σ' ὅλο του τὸ κορμί. Ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε στείλει τὸν νεαρὸ βοσκὸ ἀπ' τὴ Βηθλεέμ. Σίγουρα ἡ φωνή του θάδιωχνε τὰ φαντάσματα τῆς νύχτας ποὺ τὸν τριγυρνοῦσαν καὶ τὸν βασάνιζαν. Σίγουρα μὲ τὸν Δαβὶδ ἔμπαινε ἡ χαρὰ στὸ παλάτι.

Κι' ἔτσι ἔμεινε ὁ Δαβὶδ στὸ ἀνάκτορο τοῦ Σαούλ. Πέρασαν κάμποσες ἡμέρες, σὰν παραμύθι. Ὁ νεαρὸς βοσκὸς τῆς Βηθλεὲμ ζοῦσε σὰ μεθυσμένος. Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τέτοια πλούσια, τέτοια ζωή. Ὑπηρέτες τὸν προσκυνοῦσαν καὶ περίμεναν ἕνα του νεῦμα γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσουν. Ὅλα ἦταν παραμυθένια. Ἡ ζωή, ἡ ὀμορφιὰ τοῦ παλατιοῦ, κι ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ ἡ φιλία τοῦ Ἰωνάθαν. Σὲ δυὸ—τρεῖς μέρες οἱ δυὸ νέοι ἦσαν σὰν ἀδέλφια.

Ὁ Ἰωνάθαν εἶχε ψυχὴ τρυφερή, ποιητική. Ἔνοιωθε βαθειὰ στὴν ὕπαρξί του τὸ τραγοῦδι τοῦ Δαβίδ. Καὶ καθόταν ὧρες νὰ μιλῇ μὲ τὸν νεαρὸ βοσκό.

Ἐθαύμαζε τὴ σοφία ποὺ κλεῖναν τὰ ἁπλᾶ του λόγια.

Πολλὲς φορὲς ἔσπρωχνε τὸν πατέρα του νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ ἀπὸ τὶς κόρες του γιὰ γυναῖκα. Ὁ Σαούλ, ὅμως, ἂν καὶ ἔδειχνε πὼς ἀγαποῦσε τὸν Δαβίδ, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ οὔτε μιὰ λέξι γι' αὐτό. Μᾶλλον προσπαθοῦσε νὰ μὴ συναντήσῃ ὁ Δαβὶδ τὴν Ἄννα, τὴ μεγαλύτερή του κόρη. Ἡ Μιχάλ, ἡ μικρότερη ἔλλειπε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, ἦταν σὲ κάποιο συγγενικὸ σπίτι στὴν Ἱεριχώ.

Ἕνα βράδυ ποὺ τριγύριζε στὸν κῆπο τῶν ἀνακτόρων, κρατῶντας τὴν κιθάρα του στὸ χέρι, καὶ προσμένοντας νὰ τὸν καλέσῃ ὁ Σαοὺλ κοντά του, ἄκουσε ὁ Δαβὶδ νὰ τὸν φωνάζουν μὲ τὄνομά του.

Γύρισε καὶ εἶδε παραξενεμένος τὸν νεαρὸ Ματθαῖο ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ.

— Δαβίδ, εἶπε τὸ παιδὶ τρέχοντας κοντά του. Τρόμαξα γιὰ νὰ μ' ἀφήσουν νὰ ἔλθω κοντά σου. Τόσο μεγάλη προσωπικότης ἔγινες λοιπόν, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ σ' ἀνταμώσῃ;

— Ματθαῖε! φώναξε ὁ Δαβὶδ ζωηρά. Τί μὲ θέλεις; Μοῦ φέρνεις νέα ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ;

— Σοῦ φέρνω ἕνα μήνυμα ἀπὸ τὴ Βηθσαβεέ.

Στὸ ὄνομα αὐτό, ὁ Δαβὶδ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σκιρτάῃ.

— Λέγε, γρήγορα, φώναξε βραχνά.

— Νὰ τί σοῦ παραγγέλνει ἡ ἐγγονὴ τοῦ Ἀχιτόφερ:

»Γιατί μὲ ξέχασε ὁ Δαβίδ; Λίγες ἡμέρες εἶνε ποὺ τὸν στεφάνωσε ἡ δόξα καὶ ξέχασε κιόλας τοὺς ὅρκους του; Τὸ μήνυμα τοῦ θριάμβου του ἔκανε ὅλες τὶς καρδιὲς στὴ Βηθλεὲμ νὰ πηδήσουν εὐτυχισμένες. Ὅλα τὰ μάτια γ' ἀστράψουν ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Τῆς Βηθσαβεὲ μονάχα ἡ καρδιὰ πρέπει νὰ μείνῃ πικραμένη; Τῆς Βηθσαβεὲ τὰ μάτια νὰ κλαῖνε ὅταν γελᾶνε τ' ἄλλα μάτια»;

Ὁ Δαβὶδ ἄκουγε σιωπηλός. Στὸ πρόσωπό του τὸ αἷμα ἀνεβοκατέβαινε καὶ οἱ φλέβες του χτυποῦσαν.

— Δαβίδ, εἶπε ὁ Ματθαῖος χαμογελῶντας. Αὔριο τὸ πρωῒ φεύγω πάλι γιὰ τὴ Βηθλεέμ. Τί νὰ πῶ στὴ Βηθσαβεέ;

— Νὰ τῆς πῇς, ἀποκρίθηκε ὁ Δαβὶδ γρήγορα, μὲ φωνὴ δονούμενη, πὼς δὲν θ' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος πολλὲς φορὲς ἐπάνω ἀπὸ τὴ Σιὼν καὶ θὰ μὲ ἰδῇ. Νὰ τῆς πῇς πὼς ἄδικα ἡ καρδιά της εἶνε πικραμένη καὶ πὼς ἂν εἶνε χαρούμενοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, αὐτὴ θάπρεπε νὰ πετάῃ ἀπὸ εὐτυχία. Νὰ τῆς πῇς πὼς μ' ὅλη μου τὴ δόξα μονάχα αὐτὴν συλλογίζομαι νύχτα καὶ μέρα. Καὶ νὰ τῆς πῇς ἀκόμα πὼς ἀπόψε κιόλας, ὅταν θὰ μὲ καλέσῃ ὁ Σαοὺλ κοντά του, θὰ τοῦ ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Αὐλή. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ κρατήσῃ περισσότερο ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀκόμα κοντά του. Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ εἶμαι ἐλεύθερος νὰ φύγω ὁπότε θελήσω. Ἴσως νὰ μπορέσω νὰ φύγω αὔριο κιόλας.

— Φεύγω χαρούμενος, εἶπε τὸ παιδί.

— Στάσου, φώναξε ὁ Δαβίδ. Νὰ τῆς δώσῃς αὐτὸ τὸ χρυσὸ δακτυλίδι. Εἶνε δῶρο τοῦ Σαούλ. Νὰ τὸ φυλάξῃ ὥσπου νὰ γυρίσω.

Ὁ Ματθαῖος ἔφυγε τρέχοντας. καὶ ὁ Δαβὶδ κάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου. Ἕνας ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἀναστεναγμὸς γεμᾶτος πόθο καὶ νοσταλγία. Ὅλα μέσα του ἄλλαξαν μὲ μιᾶς, καθὼς ἔλαβε τὸ μήνυμα τῆς Βηθσαβεέ. Ὁ κῆπος αὐτὸς ποὺ τοῦ φαινόταν ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ γωνιὰ τοῦ παραδείσου, τοὔδωσε ἄξαφνα τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶνε μιὰ φυλακή. Τὸ ἀνάκτορο, ἕνα κλουβί. Τὸ στῆθος του φούσκωνε σὰ νὰ ζητοῦσε ἀέρα καὶ ἕνας πόθος τρελλὸς τὸν ἔπιασε νὰ ξαναδῇ τὰ βουνὰ τῆς πατρίδας του, νὰ ξανακούσῃ τὸ κελάρισμα τῆς βρύσης καὶ τὸ βέλασμα τῶν ποιμνίων. Μὰ ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ ἔνοιωσε ἀβάσταχτο τὸν πόθο νὰ ξαναφιλήσῃ τὰ δροσερὰ χείλη τῆς Βηθσαβεέ.

Καὶ περίμενε τρέμοντας ἀπὸ ἀνυπομονησία νὰ στείλῃ ὁ Σαοὺλ νὰ τὸν καλέσῃ.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΑΝΝΑ

Γέλια κοριτσίστικα τὸν ἔκαναν νὰ πεταχτῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Μιὰ λουλουδένια συντροφιὰ βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Κορίτσια ντυμένα μὲ ἀνάλαφρα πολύχρωμα φουστάνια πετάχτηκαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ κτίριο σὰν πουλιὰ ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὸ κλουβί τους. Οἱ φωνές τους ἀκούγονταν ἀργυρόηχες μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας.

Κι' ἄξαφνα μιὰ φωνὴ ξεχώρισε. Ἦταν μιὰ καθαρὴ κοριτσίστικη φωνή, κι' ὁ τόνος ἦταν ἀνυπόμονος.

—Ποῦ εἶνε ὁ Δαβίδ; Θέλω νὰ τὸν γνωρίσω. Ἀπόψε θὰ παίξῃ γιὰ μένα τὴν κιθάρα του.

Ὁ Δαβὶδ στεκόταν σαστισμένος κι' ἀκίνητος. Κι' ἔξαφνα εἶδε τὸν ὅμιλο τῶν κοριτσιῶν νὰ στρέφεται πρὸς αὐτόν. Τὸν εἶχαν ἀντιληφθῆ.

Κρατῶντας τὴν κιθάρα του στὸ χέρι, τὶς εἶδε νὰ ζυγώνουν τὶς κοπέλλες ὁ Δαβίδ. Πρώτη προχωροῦσε μιὰ κοπέλλα ψηλή, μὲ παράστημα βασιλικὸ καὶ μὲ βαρειὲς πλεξίδες στοὺς ὤμους ὁλόχρυσες. Οἱ ἄλλες τὴν ἐκύτταζαι μὲ σεβασμό.

Ὅταν ἦλθε κοντά του ἡ κοπέλλα, τὸν ἐκύτταξε γεμάτη περιέργεια.

—Ἐσύ εἶσαι ὁ Δαβίδ; τὸν ρώτησε μὲ τὴν καθαρή, ἐλεύθερη φωνή της.

Ἔκανε νόημα μὲ τὸ κεφάλι «ναὶ» ὁ νεαρὸς βοσκός. Ἔννοιωθε τὴ γλῶσσα του δεμένη.

—Ἐμένα δὲ μὲ γνωρίζεις; εἶπε πάλι ἡ κοπέλλα. Βέβαια, ποῦ νὰ μὲ γνωρίζῃς; Εἶμαι ἡ Ἄννα, ἡ μεγαλύτερη κόρη τοῦ Σαούλ.

Ὁ Δαβὶδ ὑποκλίθηκε βαθειά, βουβός.

—Δαβίδ! φώναξε ζωηρὰ ἡ Ἄννα. Ὁ πατέρας μου λέει πὼς ἡ φωνή σου εἶνε φωνὴ ἀγγέλου, κι' ἡ κιθάρα σου τὸ πιὸ θεϊκὸ ὄργανο. Ὁ ἀδελφός μου Ἰωνάθαν λέει πὼς δὲν φανταζόταν ποτὲ τόση σοφία ἑνωμένη μὲ τόση ὀμορφιά. Ἐγὼ πῆρα σήμερα τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν πατέρα μου, νὰ κατεβῶ μὲ τὴν ἀκολουθία μου στὸ κῆπο, ν' ἀκούσω τὸ τραγοῦδι σου. Τώρα θὰ ἔλθῃ κι' ὁ Σαούλ. Ἀλλά, Δαβίδ, φρόντισε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ποὺ θὰ πῇς ἀπόψε νὰ μ' ἀρέσῃ.

Ὁ Δαβὶδ ἔνοιωθε μιὰ παράξενη συγκίνησι. Θὰ ἤθελε κάτι νὰ πῇ κι' αὐτός. Ἀλλά, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε ξεχάσει τὰ λόγια του.

Ὀμορφιὰ σὰν τῆς Ἄννας, δὲν εἶχε ὀνειρευτῆ ποτέ. Ἕνα πρόσωπο βγαλμένο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ πιὸ θεϊκοῦ καλλιτέχνη, κι' ἕνα κορμὶ ποὺ θὰ ἦταν ἄξιο νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ πρότυπο στοὺς εἰδωλολάτρες ποὺ εἰκόνιζαν τὶς θεότητες. Μὰ ἀπ' ὅλα, ἐκεῖνο ποὺ ζάλιζε τὸν Δαβίδ, ἦταν τὸ χαμόγελό της. Ἕνα χαμόγελο παράξενο. Δὲν χαμογελοῦσαν ἔτσι τὰ κορίτσια τῆς Βηθλεέμ. Τῆς Βηθσαβεὲ τὸ χαμόγελο ἦταν ντροπαλό, γλυκό, παρθενικό. Τῆς Ἄννας ὅμως τὸ χαμόγελο ἦταν μιὰ δοξαριὰ χρυσῆ, ἕνα φῶς, κάτι ποὺ τύφλωνε καὶ σάστιζε.

—Δαβίδ, ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ φωνὴ τοῦ Σαούλ. Ἀπόψε βάλε τὰ δυνατά σου.

—Δὲν θὰ κοπιάσῃ, εἶπε γελαστὸς ὁ Ἰωνάθαν. Ὅταν περιστοιχίζεται κανεὶς ἀπὸ ὀμορφιά, τὸ τραγοῦδι ἀνεβαίνει αὐθόρμητο στὰ χείλη.

Κάθησε ὁ Σαούλ, ὅπως τὸ συνήθιζε, στὰ πόδια του ὁ Δαβίδ. Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωνάθαν κάθησαν ἀντικρύ. Καὶ γύρω τους, ἀνυπόμονοι οἱ ἀκόλουθοι καὶ τὰ κορίτσια.

Ἡ φωνὴ τοῦ Δαβὶδ ἀκούστηκε παράξενα βαθειὰ στὴν ἀρχή. Λὲς καὶ κάποια συγκίνησι τοὔσφιγγε τὸ λαιμό. Λίγο - λίγο ὅμως ὁ τόνος ἀκουγόταν ὅλο καὶ πιὸ καθαρός. Ὥσπου στὸ τέλος, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἀσημένιες ἀντηχοῦσανε οἱ μελωδίες. Κι' ἡ κιθάρα, ἀναστέναξε ἀπαλά.

Ἡ Ἄννα δὲν ἐχαμήλωσε οὔτε στιγμὴ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ νεαρὸ τραγουδιστή.

Ὁ Δαβὶδ εἶχε τὰ μάτια του γερμένα στὴν κιθάρα του. Μὰ κάθε φορὰ ποὺ τὰ ἀνασήκωνε, ἀντίκρυζε τὴ φωτερή, καθάρια ματιὰ τῆς Ἄννας νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ θαυμασμό, γελαστή.

Ὅταν τέλειωσε τὸ τραγοῦδι, ὁ Σαοὺλ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ κεφάλι τοῦ νεαροῦ τραγουδιστῆ.

— Δαβίδ, εἶπε μὲ συγκίνησι. Ἐσὺ εἶσαι τὸ φῶς στὴ σκοτεινιά μου ἐσὺ εἶσαι ἡ κρυσταλλένια πηγὴ γιὰ τὴ δίψα μου. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μόνη ὀμορφιὰ στὴ ζωή μου.

Ὁ Δαβὶδ φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι τοῦ βασιλῆα, νοιώθοντας μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του μιὰ ἀπέραντη στοργὴ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ φαινόταν τόσο πονεμένος καὶ τόσο μυστηριώδης.

Ἦταν παράξενος ἀλήθεια ὁ Σαούλ. Δὲν ἔμοιαζε μὲ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους. Σῶμα γιγάντιο, μαλλιὰ ποὺ ἔπεφταν σὲ λευκὲς μποῦκλες στοὺς ὤμους του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν αὐλακωμένο ὄχι ἀπὸ ρυτίδες τῶν γερατειῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς κρυφῆς ἀνησυχίας ποὺ τὸν βασάνιζε, τὰ σημάδια. Τὰ μάτια του βαθουλά, μαῦρα, ὅλο καὶ φαίνονταν κάτι νὰ γυρεύουν γεμᾶτα πυρετό. Μόνον ὅταν ἄκουγε τὸ τραγοῦδι τοῦ Δαβίδ, τὰ σύννεφα ποὺ σκέπαζαν τὴ φουρτουνιασμένη του φυσιογνωμία, σὰ νὰ παραμέριζαν.

Ἡ Ἄννα σηκώθηκε καὶ ζύγωσε τὸν πατέρα της καὶ τὸν Δαβίδ. Μέσα στὴ γενικὴ σιγή, ἡ φωνή της ἀκούστηκε καθάρια.

—Δαβίδ! Εἶσαι ἀλήθεια, ἕνας ἄγγελος μεταμορφωμένος σὲ ἄνθρωπο. Τόσο γλυκὸ τραγοῦδι μονάχα στὸν παράδεισο θὰ μπορῇ κανεὶς ν' ἀκούσῃ.

Τοῦ χαμογέλασε. Ὁ Δαβὶδ ἔνοιωσε τὸ μυαλό του νὰ γυρίζῃ, καὶ πάλι δὲν κατώρθωσε νὰ μιλήσῃ.

Ὁ Σαοὺλ σηκώθηκε, ἀξιωματικοὶ τὸν περιστοίχισαν, ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε γιὰ σοβαρὰ θέματα. Τὰ κορίτσια σκόρπισαν στὸν κῆπο, χαρούμενα γιὰ τὴν ἐλευθερία αὐτῆς τῆς νύχτας.

Ἡ Ἄννα ζύγωσε τὸν Δαβίδ. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε σὰν χάδι.

—Δαβίδ! Πότε θὰ μοῦ τραγουδήσῃς ἕνα τραγοῦδι κι' ἐμένα;

—Γιὰ σένα τραγούδισα ἀπόψε, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ βραχνὴ ὁ νεαρὸς βοσκός.

— Ὄχι, ὄχι. Τ' ἄκουσαν κι' ἄλλοι. Θέλω ἕνα τραγοῦδι νὰ μοῦ τὸ πῇς σιγά, νὰ τ' ἀκούσω μονάχα ἐγώ.

Ὁ Δαβὶδ ἐκοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.

— Εἶμαι στὶς προσταγές σου. ὄμορφη βασιλοπούλα, ἀποκρίθηκε τραυλίζοντας.

— Λοιπόν, αὔριο, τέτοια ὥρα. στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου, κάτω ἀπὸ τὴν πελώρια συκιά, ξέρεις;

Ὁ Δαβὶδ ὑποκλίθηκε. Ἡ Ἄννα τοῦ χαμογέλασε. Τώρα τὸ χαμόγελό της ἔκανε τὸ Δαβὶδ νὰ κοκκινίσῃ πάλι. Τὸ χαμόγελο αὐτὸ τοὔλεγε πράγματα, ποὺ ἡ φαντασία του τρόμαζε νὰ τὰ παραδεχθῇ. Τοὔταζε εὐτυχία ποὺ θὰ ἦταν τρέλλα ἔστω καὶ στὸν ὕπνο του νὰ τὴν πιστέψῃ.

Πέρασαν κάμποσες ὧρες στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, στὸ βασιλικὸ κῆπο, ὁ Σαούλ, ἡ κόρη του, κι' οἱ ἀκολουθίες τους.

Τὸ φεγγάρι ἔγερνε πιὰ κατὰ τὴ δύσι ὅταν ἔδωσε ὁ βασιλῆας τὸ σύνθημα νὰ μποῦνε μέσα στὰ ἀνάκτορα.

Μόλις ἔπεσε στὸ κρεββάτι ὁ Δαβὶδ ἔπιασε τὸ μέτωπό του μὲ τὰ δυό του χέρια. Τὸ ἔνοιωσε νὰ καίῃ. Ἔμεινε ἔτσι κάμποση ὥρα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ σκεφθῇ. Κι' ἄξαφνα, σὰν ὀδυνηρὴ μαχαιριά, στὴν καρδιά, τοῦ πέρασε ἡ θύμησι τῆς Βηθσαβεέ.

—Δὲν ἐζήτησα τὴν ἄδεια νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Σαούλ;

Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Γιὰ μιὰ στιγμή, τοῦ ἦλθε ἡ σκέψις νὰ τρέξῃ στὸ Σαούλ, νὰ τοῦ πῇ πὼς θὰ φύγῃ ἀμέσως κιόλας.

Ἔπειτα ὅμως ψιθύρισε μόνος.

—Ὄχι. Δὲν εἶνε σωστό. Ἔδωσα τὸ λόγο μου στὴν βασιλοπούλα. Αὔριο τὸ βράδυ θὰ μὲ περιμένῃ. Ἂν φύγω θὰ φανῇ ὅτι τὸ ἔκανα ἐπίτηδες... Ὅτι τὴ φοβᾶμαι ἴσως...

Ἀναστέναξε βαρειά. Γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἦταν ἀργά. Ὁ ὕπνος ἔπρεπε νάρθῃ ἀμέσως νὰ κλείσῃ τὰ νεανικά του βλέφαρα. Μὰ οἱ ὧρες περνοῦσαν, κι' ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΛΑΝΟΙ!..

Πῶς ἐτελείωσε ἡ λαμπρὰ ἱστορία τοῦ Γαλλικοῦ Δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν

Ὅλα τελειώνουν κάποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἔτσι, καὶ τὸ «εὐφρόσυνον δουκᾶτον τῶν Ἀθηνῶν», τὸ «Χάρμα τῶν Λατίνων» τὸ δοξασμένο καὶ πάμπλουτο καμάρι τῆς «Νέας Γαλλίας» στὴν Ἀνατολή, ἀφοῦ ἐμεσουράνησε ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο αἰῶνα, ἐσήμανε ξαφνικὰ ἡ ὥρα του νὰ σβύσει καὶ νὰ χαθοῦν ἀπότομα καὶ τὰ παραμικρότερα ἀχνάριά του. Εἴδαμε, στὸ προηγούμενο, τὴ μεγαλοπρεπέστατη ἐκείνη ἑορτὴ τῶν ἱππικῶν ἀγώνων μὲ τὰ κονταροχτυπήματα, τὰ «Νέα Ἴσθμια». Αἱ, αὐτὴ στάθηκε μοιραία καὶ ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς κυριαρχίας τῶν Γάλλων αὐθεντῶν. Γιατὶ εὐθὺς ἀμέσως τοὺς ἐπερίμενε ἡ συμφορὰ καὶ ἡ ἐξολόθρευσις. Ὁ ὡραῖος δοὺξ Γουΐδων ὁ Β' ὑπῆρξε ὁ τελευταῖος τοῦ οἴκου Δελαρός. Τὸ κράτος του περιελάμβανε τὴ Βοιωτία, τὴ Φθιωτιδοφωκίδα, τὴ Θεσσαλία, ἕως τὸν Ὄλυμπον. Ἀλλά, ὁ δοὺξ ἀρρώστησε καὶ πέθανε. Ὁ θάνατός του ἦταν δυσαναπλήρωτη ἀπώλεια κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν ἐπέπρωτο νὰ χαθεῖ τὸ πᾶν! Ἡ χρυσοποίκιλτη συγκέντρωσις τοῦ Ἰσθμοῦ ἔγινε τὸ 1305. Τρία χρόνια μόνον ἔζησε ἔκτοτε ὁ δούξ. Τὸ 1308 τὸν ἔθαψαν στὸ μοναστήρι τοῦ Δαφνιοῦ. Νόμιμος διάδοχος τοῦ Γουΐδωνος ἐφέρετο ἡ ἐξαδέλφη του, ἡ ὄμορφη πυργοδέσποινα τοῦ Λιβάνου, χήρα τοῦ κυρίου τῆς Βηρυττοῦ. Ἀλλά, ἡ Ἐσκὶβ—ἔτσι τὴν ἔλεγαν — δὲν πρόφθασε νὰ ρθῇ ἕως τὴν Ἀκρόπολι. Οἱ ἐδῶ ἱππόται δὲν ἤθελαν γυναῖκα, κι' ἀνέβασαν στὸν ἡγεμονικὸ θρόνο τὸν Βάλθερο Βριένιο ποὺ εἶχε πεῖρα πολεμικὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν.

Ἡ ἀνάρρησις του ὅμως ἀπετέλεσε τὸ σύνθημα τοῦ διχασμοῦ. Οἱ Σετίνες (Ἀθῆναι) θορυβήθηκαν ἀνήσυχα. Ἡ Λὰ Κρεμονὲ (Λακεδαιμονία), οἱ Ἐστὶβ (Θῆβαι), τὸ Ζιττὸν (Ζητοῦνι: Λαμία) τὸ Λέπαντο (Ναύπακτος), τὰ Λὰ Κρὶτ (Καλάβρυτα), ἡ Λὰ Σὸλ (Σάλωνα: Ἄμφισσα), ἡ Σταλιμένε (Λῆμνος), ἡ Σάνκτους Μανδράχη (Σαμοθράκη) — ὅπως εἶχαν μετονομασθῆ ἀπρόσεχτα ἀπὸ τοὺς ξένους — δὲν ἔδειξαν μὲν ἀπείθεια, ἀλλὰ αἱ Νέαι Πάτραι (Ὑπάτη) ἀπεσχίσθησαν φανερά, καὶ αὐτὸ ὡς πλῆγμα, ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴν ἔναρξι τῆς διαλύσεως ποὺ ἐπηκολούθησε μὲ ἀπίστευτη γοργότητα. Ἡ Ὑπάτη ἦταν κέντρο σημαντικό. Ὅ,τι τὸ Κλερμὸν (κάστρο τοῦ Χλουμουτσίου τῆς Ἠλείας) γιὰ τὸν Μωρέα, ἦταν ἡ Ὑπάτη γιὰ τὴ Ρούμελη. Κ' ἐκεῖ στὰς Νέας Πάτρας, δούλευε νομισματοκοπεῖο, κι' εἶχε κόψει τὰ τελευταῖα νομίσματα μὲ τὴν προσωπογραφία τοῦ Γουΐδωνος.

Ὁ δοὺξ τῆς Ὑπάτης, λοιπόν, σήκωσε παντιέρα, κι' ἔγινε αὐτοτελής. Ἔκαμε χωριστὴ συμμαχία μάλιστα μὲ τὸ Βυζάντιο γιὰ νὰ στερεώσει τὴν αὐτονομία του. Ἐκ πρώτοις ὄψεως, τὸ κίνημα δὲν φαίνεται μεγάλο, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔρχεται μονάχο τοῦ ἕνα κακό.

Τὸν ἴδιο καιρὸ συνέβαιναν παραπέρα, βορειότερα, λίαν περίεργα πράγματα. Θάχετε βέβαια, μιὰ ἰδέα ἀπὸ τὸν περίφημο «Σικελικὸ Ἑσπερινό». Οἱ Ἀραγώνιοι Ἱσπανοί) ἐπάλευαν μὲ τοὺς Ἀνδαγαβοὺς (Γάλλους) στὴ Σικελία ἐπὶ καιρό. Καὶ κάποτε οἱ Ἱσπανοί, τὸ 1282, ἐπέρασαν τοὺς Γάλλους ἀπὸ γενικὴ σφαγή. Στὸ μακελειὸ αὐτό, λοιπόν, εἶχαν πρωταγωνιστήσει μὲ τὸ σπαθὶ τους οἱ Καταλανοί, σῶμα Ἱσπανῶν τυχοδιωκτῶν, ποὺ ἀπὸ ἔλλειψι ψωμιοῦ εἶχαν ξεκινήσει συντεταγμένοι ἀπὸ τὸν τόπο τους κι' ἐνοικιάζονταν ἐργολαβικῶς ἀπὸ τοὺς διαφόρους βασιλεῖς, πρόθυμοι νὰ δουλεύουν ὡς πολεμισταὶ στὴν ὑπηρεσία τους. Ὅταν στὴ Σικελία ἐξεπλήρωσαν τὸν προορισμό τους, τοὺς χρειάστηκε στὸ Βυζάντιο ὁ Ἀνδρόνικος ὁ Β'. Ἡ «ἑταιρεία» (αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπωνυμία τῶν Καταλανῶν) τὸν ὑπηρέτησε μὲ σχετικὴ εὐσυνειδησία κι' αὐτόν, ἀλλὰ ὕστερα τοὺς περίμενε πάλι ἡ συνηθισμένη περίπτωσις νὰ βρεθοῦν ἄνεργοι. Ὁ νέος δοὺξ τῶν Ἀθηνῶν Βάλθερος Βριένιος, ποὺ εἶχε διαδεχθῆ τὸν θανόντα Γουΐδωνα, ἔχοντας ν' ἀντιμετωπίσει τὴν ἀποστασία τῶν Νέων Πατρῶν, τοὺς θυμήθηκε! Τοὺς ἐγνώριζε ἄλλως τε καλὰ ἀπὸ πρίν. Ὁ ἴδιος βρισκόταν στὴ Σικελία τὴν ἐποχὴ τοῦ αἱματηροῦ Ἑσπερινοῦ. Κι' εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ αἰχμαλωτισθεῖ. Ἀναστημένος μαζί τους στὸ κάστρο τῆς Αὐγούστας πλησίον τῶν Συρρακουσῶν, εἶχε μάθει τὰ ἱσπανικά, ἢ μᾶλλον τὴν ἰδιάζουσα Καταλανικὴ διάλεκτο, ποὺ τὴ μιλοῦσε στὴν ἐντέλεια. Κ' εἶχε προσελκύσει καὶ πεντακόσιους τέτοιους Καταλανοὺς μαζί του στὸ Δουκᾶτο τῶν Ἀθηνῶν χαρίζοντάς του πλούσια κτήματα.

Πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Βαλθέρου ἦταν ὁ Ροζὲ Ντελώρ, ἱππότης τοῦ Ρουσιγιόν. Αὐτὸς δὲ καὶ χρησίμευε ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν τώρα πρὸς τοὺς Καταλανοὺς τοὺς στρατοπεδευμένους στὴ Μακεδονία γιὰ νὰ τοὺς καλέσει πρὸς τὰ κάτω. Γραμματικὸς ἐκπρόσωπος τῆς Καταλανικῆς συμμορίας ἦταν ὁ πολὺς Ἱσπανὸς συγγραφεὺς Ραμὸν Μουντάνερ, αὐτὸς ἀκριβῶς ποὺ κρατοῦσε λεπτομερὲς ἀτομικὸ ἡμερολόγιο τῶν γενομένων, ἀπὸ τὶς σημειώσεις τοῦ ὁποίου καὶ πηγάζουν σήμερα γιὰ τοὺς ἐρευνητὰς τὰ τότε καὶ τὰ κατόπιν περιστατικά. Ὁ Μουντάνερ, ὡς ἐκπρόσωπος τῶν Καταλανῶν καὶ ὁ Ντελὼρ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Γάλλου δουκὸς τὰ ταίριαξαν, καὶ ἡ «Ἑταιρεία» ἐτέθη στὴ διάθεσι τῆς Γαλλικῆς Ἡγεμονίας τῶν Ἀθηνῶν! Ὁ Μουντάνερ εἶχε πεῖρα, γιατὶ ὁ ἴδιος εἶχε προηγουμένως συντάξει καὶ τὴ συμφωνία μὲ τὸν Ἀνδρόνικο στὴν Κωνσταντινούπολι.

Καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἄρχισε!

Οἱ Καταλανοὶ ἦσαν ἑπτὰ χιλιάδες, ὅλοι ἄνδρες διαλεχτοὶ καὶ σκληρόπετσοι κ' ἐννοοῦσαν νὰ φαίνωνται πάντοτε ἄξιοι τοῦ μισθοῦ των. Ὁ Μουντάνερ ἐζήτησε προκαταβολικῶς ἀπὸ τὸν Ρουσιγιὸν δυὸ μηνῶν μισθοὺς καὶ τοὺς ἔλαβε. Πραγματικὰ δέ, μέσα σὲ διάστημα ἕξη μηνῶν, κανένας ἀπὸ τοὺς ἀποστάτας κατὰ τοῦ Δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν μπόρεσε νὰ σταθῇ σὲ χλωρὸ κλαρί. Οἱ Καταλανοὶ σάρωσαν τὰ πάντα! Τριάντα κάστρα ἐπῆραν προχωρῶντας ἀσυγκράτητα. Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε χρήσιμοι καὶ πειθαρχικοὶ βοηθοί, ἀλλὰ ξάφνου ὁ Δοὺξ τῶν Ἀθηνῶν Βάλθερος Βριένιος, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ καθόλου τὶς συνέπειες τῆς ἀπρονοησίας του, συλλογίστηκε ὅτι δὲν τοὺς ἐχρειάζετο στὸ ἑξῆς, καὶ «τοὺς ἔπαψε!»

Οἱ κακόμοιροι οἱ Καταλανοὶ γιὰ νὰ ποῦμε τοῦ στραβοῦ τὸ δίκηο — εἶχαν θυσιασθεῖ, κι' ὁ ἀφέντης τους φάνηκε τόσο ἀσυνείδητος. Καὶ δὲν ἦταν ὁ θυμός τους τόσο ὅση ἦταν ἡ ἀπελπισία τους. Τὸ χειμῶνα τοῦ 1310 τὸν πέρασαν μιὰ χαρὰ μὲ τὰ κουρσέματα. Ἀλλά, ἡ ἄνοιξις τοῦ 1311 τοὺς βρῆκε σὲ ἀληθινὴ ἀπόγνωσι. Ποῦ θάβρισκαν ψωμί; Ὁ Βάλθερος Βριένιος ἔμεινε ἀσυγκίνητος στὸ σπαρακτικὸ δρᾶμα τους. Καὶ ὅταν τοῦ ὑπεδείχθη ὁ κίνδυνος τῆς καθόδου τῶν ἀγρίων μισθοφόρων πρὸς τὴν πανέμορφη Ἀττικὴ (φαντασθῆτε ὅτι τὰ Μεσόγεια πουλοῦσαν τεράστιες ποσότητες σταριοῦ στὴν Εὔβοια), ὁ ὑπερόπτης Δοὺξ τῶν Ἀθηνῶν ἀπάντησε ἀγέρωχα:

— Ἂς τολμήσουν νὰ κοπιάσουν! Θὰ τοὺς πετσοκόψω, ν' ἀπαλλαγῇ ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ παλιόσκυλα!

Ναί, ἀλλὰ οἱ προβλέψεις δὲν ἦσαν καθόλου εὐνοϊκὲς γιὰ μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι. Ὁ Δοὺξ πολὺ κακῶς ὑπελόγιζε ὅτι βαστοῦσαν τὰ κότσια του. Καὶ νὰ ὅτι πρῶτοι οἱ πεντακόσιοι δικοί του Καταλανοὶ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν πάντοτε, τοῦ δήλωσαν ἤδη ὀρθὰ - κοφτά:

— Ὄχι, ἀφέντη. Σκότωσέ μας καλλίτερα, παρὰ νὰ μᾶς βάλεις νὰ χτυπηθοῦμε μὲ τοὺς συμπατριῶτες μας!

Τὰ ἱπποτικὰ «συνήθεια τῆς Βαρκελώνας» τοὺς τὸ ἀπηγόρευαν. Ὁ πεισματάρης Βάλθερος Βριένιος, οὔτε ἀπ' αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικὸ δὲν συνετίσθηκε. Συγκάλεσε γενικὴ ἐπιστράτευσι τῶν μαρκιώνων, τῶν βαρώνων, τῶν κομήτων, τῶν ἱπποτῶν, καὶ ξεκίνησε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν σιδηροφράκτων του πρὸς τὴ Βοιωτία, γιατὶ οἱ Καταλανοὶ πεινασμένοι, εἶχαν κατηφορίσει κιόλας ἀπὸ τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ βροῦν τροφές. Ὁ Δοὺξ κάτι σὰν νὰ προῃσθάνετο. Γιατὶ πρὶν πολεμήσει, ἐζήτησε νὰ κάμει τὴν διαθήκη του. Διώρισε τὴ γυναῖκα του φρούραρχο τῆς Ἀκροπόλεως! Κι' ἐκείνη ἀληθινὰ πολέμησε στὴν ὥρα της. Ἀλλά, τί ὠφελοῦσε; Ἡ Γαλλικὴ κυριαρχία ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπρόφερε τὸ κύκνειο ᾆσμα της! Ποιὸς ξέρει! Ἂν ἀντὶ τοῦ Βαλθέρου, εἶχε διαδεχθεῖ τὸν περασμένο χρόνο τὸν Γουΐδωνα ἡ Ἐσκίβ, ἡ χήρα τῆς Βηρυττοῦ, ἴσως τὸ κράτος νὰ μὴ χανότανε. Οἱ γυναῖκες εἶνε πάντα πιὸ πρακτικές. Ἐνῶ μὲ τὴν παραφορὰ τοῦ δουκός, οἱ Καταλανοὶ ἔγιναν κύριοι τοῦ παντὸς γιὰ νὰ περάσουν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους, στὰ ἴδια ἐδάφη τὸν αἰῶνα τους...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...!

...Οἱ Παταγώνιοι εἶνε οἱ ὑψηλότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ ὅτι τὸ ἀνάστημά τους εἶνε κατὰ μέσον ὅρον 1.83 μ.;

...Τὸ «σακὶ» εἶνε τὸ ἐθνικὸ ποτὸ τῶν Ἰαπώνων καὶ ὅτι παρασκευάζεται ἀπὸ τὸ κυριώτερο προϊὸν τῆς χώρας των, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ρύζι;

...Ὁ Μὰρκ Τουαὶν, ὁ μεγαλύτερος χιουμορίστης συγγραφεὺς ἄρχισε τὴν σταδιοδρομία του ὡς τυπογράφος;

...Τὸ φιλὶ εἶνε ἄγνωστο στοὺς ιθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας καὶ στοὺς Ἐσκιμώους;

...Χακὶ χρησιμοποίησαν πρῶτα τὰ ἰνδικὰ στρατεύματα;

...Οἱ ἀεροπόροι συνηθίζουν νάχουν μαζί τους, γιὰ φυλαχτό, τρίχες ἀπὸ μουστάκι τίγρεως;

...Ἕνα μικρὸ κουτάλι χωράει ἑξῆντα σταγόνες;

....Ὁ ἐλέφας ζῇ πολλὲς φορὲς πάνω ἀπὸ πενῆντα χρόνια;

...Ἡ σαμπάνια περιέχει δώδεκα τοῖς ἑκατὸν οἰνόπνευμα;

..Ἡ Ἀκρόπολις φιλοξενοῦσε ἄλλοτε σμήνη κουκουβάγιες;

...Τὸ πρῶτο μαξιλάρωμα στὰ ἑλληνικὰ θέατρα ἔγινε τὸ 1884;

...Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχουν 35.000 γύφτισσες.

...Ὁ ἄνθρωπος ἀσθενεῖ 9 περίπου μέρες τὸν χρόνο;

...Σ' ὅλον τὸν κόσμο παντρεύονται καθημερινῶς τρεῖς περίπου χιλιάδες ζεύγη;

...Κομπολόγια μὲ γυάλινες χάντρες κατεσκευάζοντο στὴν Αἴγυπτο 2000 χρόνια π. Χριστοῦ;

...Τὸ πρῶτο ἀερόστατο ἀνυψώθηκε τὸ 1783;

Τὰ ἐναπομείναντα ὀλίγα ἀντίτυπα τῶν διηγημάτων «Μεταξὺ Ἱστορίας καὶ Θρύλου» θ' ἀποστέλλωνται εἰς τοὺς ἐμβάζοντας ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἐκδότην κ. Ι. Σκουτερόπουλον (ὁδὸς Πολυκλείτου ἀρ. 13, Στοὰ Δαγκλῆ) δρχ. 2.000.

ΜΝΗΣΑΡΕΤΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΘΕΣΠΙΩΝ ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΤΟΝ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

17η Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς παιδικῆς της φίλης ἡ Φρύνη καὶ τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα.

— Ἀλήθεια, τὸν ἀγαπᾷς τὸν Ὑπερίδη; ρώτησε ἡ Κορίννα στὸ τέλος.

— Πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ ζωή μου.

— Καὶ διστάζεις νὰ κάνῃς αὐτὸ ποὺ θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ;

— Δὲν μπορῶ νὰ μὴν ξαναϊδῶ τὸν Πραξιτέλη. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω στὸν ἀγῶνα μὲ τὴν ὀμορφιά.

Ἡ Κορίννα ἔμεινε σκεπτική. Γιὰ τὸ ἁπλό, γυναικεῖο μυαλό της, τὰ πράγματα αὐτὰ ἦταν δύσκολα νὰ τὰ καταλάβῃ. Αὐτὴ ἤξερε πὼς ἀγαποῦσε τὸν Λυσία, καὶ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ἄλλη εὐτυχία παρὰ νὰ ἀνήκῃ μονάχα σ' αὐτόν. Καὶ τὸ εἶπε τῆς Φρύνης.

— Οὔτε ἐσὺ μὲ καταλαβαίνεις, τῆς ἐξήγησε αὐτὴ ἀπελπισμένη. Ἐγώ, Κορίννα, εἶμαι γεννημένη μ' ἄλλον προορισμό. Ὅπως καὶ ὁ Πραξιτέλης εἶνε γεννημένος θεός, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἀθάνατα ἔργα. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ προδώσω τὸν ἀγῶνα του.

— Τὸν ἀγαπᾷς καὶ τὸν Πραξιτέλη;

— Ναί, τὸν ἀγαπῶ κι' αὐτόν. Διαφορετικὰ ὅμως.

Σήκωσε ἡ Κορίννα τοὺς ὤμους της.

— Καὶ τί μπορῶ λοιπὸν ἐγὼ νὰ σοῦ συμβουλέψω; Πρόσεξε μονάχα, γιατὶ ὁ Ὑπερίδης εἶνε ὁρμητικός. Μήπως τὸ πάθος του τοῦ ἐμπνεύσῃ καμμιὰ θλιβερὴ σκέψι.

Ἡ Φρύνη χλώμιασε.

— Ἔχεις δίκηο, ψιθύρισε. Δὲν τὸ σκέφθηκα αὐτό. Καὶ ἔφυγε ἀπὸ δῶ ταραγμένος, σὰν μεθυσμένος.

— Τὸ ξέρει ὁ Πραξιτέλης πὼς ὁ Ὑπερίδης τὸν ζηλεύει τόσο;

— Ὄχι! Γιατί;

— Γιὰ νὰ φυλαχτῇ ἀπὸ αὐτόν, στὴν ἀνάγκη.

Ἡ Φρύνη πετάχθηκε μὲ μιᾶς.

— Ὤ, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν σκέφθηκα! Ναί, ἔχεις δίκηο! Πρέπει νὰ φυλαχτῶ. Ὁ Ὑπερίδης δὲν εἶνε κακός, εἶνε ὅμως βίαιος. Πρέπει νὰ τρέξω νὰ εἰδοποιήσω τὸν Πραξιτέλη.

Ἔφυγε γρήγορα, ἀφίνοντας τὴν Κορίννα σαστισμένη.

— Τί παιχνίδια ποὺ παίζει ἡ ζωή, συλλογιζόταν ἡ Κορίννα. Παιδιά, εἴμαστε τόσο σύμφωνες σὲ ὅλα, ἡ Μνησαρέτη καὶ ἐγώ. Τώρα, εἴμαστε δυὸ διαφορετικοὶ κόσμοι. Αὐτὴ ἔχει τὰ βλέμματά της γυρισμένα πρὸς τὴν ἀθάνατη δόξα. Ἐγώ, μονάχα πρὸς τὴν ἥσυχη φωληὰ τοῦ Λυσία.

ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ

— Πραξιτέλη!

Ὁ καλλιτέχνης πέταξε τὴ σμίλη του καὶ ὀρθώθηκε τρομαγμένος.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπερίδη ἔμοιαζε μὲ οὔρλιασμα καὶ ἔκρυβε μιὰ θανάσιμη ἀπειλή.

Ὁ ρήτωρ ἐπροχώρησε στὸ ἐργαστήριο τοῦ γλύπτη μὲ μεγάλα βήματα.

— Πραξιτέλη, ξανάπε, ἦρθα γιὰ νὰ λογαριαστοῦμε.

— Ἔτσι; ἔκανε ψυχρὰ ὁ καλλιτέχνης.

— Ἂν δὲν συμφωνήσουμε μὲ τὰ λόγια, φώναξε ὁ Ὑπερίδης, εἶμαι ἕτοιμος καὶ τὴ ζωή μου νὰ θυσιάσω.

— Ἡσύχασε, τὸν διέκοψε ψύχραιμα ὁ γλύπτης. Ἂν θέλῃς νὰ συζητήσουμε, πρέπει νὰ συγκρατηθῇς.

Ὁ Ὑπερίδης κοκκίνισε. Μὲ φωνὴ παγωμένη τώρα, σηκώνοντας ἀγέρωχα τὸ ὑπερήφανο κεφάλι του, εἶπε:

— Ὁρίστε! Συζητοῦμε ψύχραιμα. Πρέπει νὰ παραδεχθῇς τοὺς ὅρους μου.

— Τοὺς ὅρους σου; Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Φαντάζομαι πὼς μάντεψες κιόλας. Ἂν θέλῃς νὰ ζήσουμε καὶ οἱ δυό, πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς τὸ λόγο σου πὼς δὲ θὰ ξαναδῇς τὴ Φρύνη.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Πραξιτέλη σκοτείνιασε.

— Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα μοῦ θέτεις αὐτὸ τὸν ὅρο;

— Μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ δίνει ἡ ἀγάπη. Τὴ Φρύνη τὴν ἀγαπῶ.

— Δὲν τὴν ἐμπόδισες ὅμως νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγάπη τόσων ἄλλων Ἀθηναίων.

— Ἐσένα μόνον ζηλεύω. Ἀποκρίσου μου, λοιπόν.

Τὰ μάτια τοῦ καλλιτέχνη στηλώθηκαν μὲ δύναμι στὰ γαλανὰ μάτια τοῦ ρήτορα.

— Ὑπερίδη, εἶπε, προσπαθῶντας νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Εἶσαι τολμηρός. Ἡ ἀγάπη φαίνεται σοῦ δίνει τόλμη. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι τολμηρός, γιατὶ μάθε πὼς καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ Φρύνη περισσότερο ἀπὸ κάθε τί στὸν κόσμο.

— Ὄχι! εἶπε μὲ πάθος ὁ Ὑπερίδης. Νομίζεις πὼς τὴν ἀγαπᾷς. Ἐνῷ στ' ἀλήθεια, μονάχα τὴν χρειάζεσαι γιὰ τὴν τέχνη σου.

— Κι' ἂν τὴν χρειάζωμαι; Νομίζεις πὼς ἂν δὲν τὴν ἀγαποῦσα, μποροῦσα νὰ ἐμπνευσθῶ; Ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθάνομαι γι' αὐτήν, ὁ περιπαθὴς ἔρως ποὺ δὲν μπορῶ νὰ στὸν περιγράψω, μὲ ἐμπνέει.

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπερίδη θόλωσαν.

— Πραξιτέλη, εἶπε βραχνά. Τὸ ξέρω πὼς εἶσαι μεγάλος καλλιτέχνης. Ὡς σήμερα σὲ λογάριαζα γιὰ φίλο. Ἀλλά, μὰ τὴν Ἀφροδίτη, ἂν δὲν τὴν ἀπαρνηθῇς ἀμέσως αὐτὴ τὴν ἀγάπη σου...

— Μὴ ζητᾷς τ' ἀδύνατα, τοῦ εἶπε ὀρθὰ - κοφτὰ ὁ γλύπτης.

Ὁ Ὑπερίδης τρίκλισε. Τὸ αἷμα τοῦ θόλωσε τὰ μάτια. Τρελλὸς ἀπὸ λύσσα, ἅρπαξε τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ βρῆκε μπροστά του, καὶ τὸ πέταξε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιζήλου του.

Ἦταν ἕνα κομμάτι μάρμαρο, λευκό, πεντελικό, ἀκατέργαστο ἀκόμα καὶ βαρύ. Τὸ μάρμαρο ἄγγιξε ξυστὰ τὸ κεφάλι τοῦ γλύπτη. καὶ ἔπεσε πίσω μὲ κρότο. Μόλις πρόλαβε ὁ καλλιτέχνης ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ διαπεραστικὴ γυναικεία φωνὴ ἀκούσθηκε.

— Μή! Σταθῆτε! Τρελλοί!

Οἱ δυὸ ἄντρες γύρισαν καὶ κοκκάλωσαν. Ἡ Φρύνη στεκόταν κατάχλωμη στὸ κατῶφλι.

Ἦταν τόση ἡ ὀμορφιά της, καθὼς στεκόταν ταραγμένη, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἔμειναν ἐκστατικοί. Εἶχε αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ ἡ ὀμορφιά της: μεθοῦσε, ζάλιζε σὰν τὸ δυνατὸ κρασί. Ἡ Φρύνη ἐπωφελήθηκε τῆς στιγμῆς αὐτῆς γιὰ νὰ ζυγώσῃ καὶ νὰ σταθῇ ἀνάμεσά τους.

— Τί κάνετε! εἶπε σιγά, μὲ πάθος. Θηρία εἶσαστε στὸ βουνὸ καὶ θέλετε ν' ἀλληλοσπαραχθῆτε ἢ δυὸ πολιτισμένοι ἄνθρωποι;

— Θηρίο εἶσαι σύ, ἀποκρίθηκε μὲ πάθος ὁ Ὑπερίδης. Τὸ ξέρεις πὼς θὰ μᾶς κάνῃς νὰ σκοτωθοῦμε.

— Ὑπερίδη, εἶπε ἡ Φρύνη γρήγορα. Μὴ νομίζῃς πὼς κι' ἂν εἶσαι ὁ νικητής, θὰ κερδίσῃς μὲ τὸ σπανιὸ τὴν ἀγάπη μου.

Ὁ Ὑπερίδης τρίκλισε, σὰ νὰ εἶχε δεχτῇ χτύπημα. Αὐτὰ τὰ λόγια πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα, τοῦ ἐνίσχυαν τὴν ἰδέα πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἀντίζηλό του.

Ὁ Πραξιτέλης στεκόταν σοβαρός, μὲ τὸ ὕφος τοῦ νικητῆ. Τὸ μυαλὸ τοῦ Ὑπερίδη θόλωσε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ ἦταν ἱκανός, ἀλήθεια, νὰ σπαράξῃ τὸν ἀντίζηλό του. Μὰ ἀπάνω στὴν ὥρα, ἀκούσθηκε μιὰ σοβαρὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ἐργαστηρίου.

— Ὤ, Ὑπερίδη! Μὴ φέρεσαι σὰν κουτὸ παιδί!

Γύρισαν ξαφνιασμένοι. Ὁ Ἀπελλῆς, ὁ περίφημος ζωγράφος στεκόταν μπρός τους μὲ τὸ σοβαρό του ὕφος. Μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ μακρυνὸ ταξίδι. Ἡ τύχη τὸν ἔφερε στὸ ἐργαστήριο τοῦ Πραξιτέλη αὐτὴ τὴ στιγμή. Καὶ ἀπὸ δυὸ λόγια κατάλαβε τὴν κατάστασι.

— Ὑπερίδη, εἶπε προχωρῶντας μὲ τὸ ἐπιβλητικό του ὕφος. Εἶσαι νέος καὶ τὸ αἷμα κυλάει βραστὸ στὶς φλέβες σου. Μὰ σκέψου ἤρεμα. Τὴν κύτταξες καλὰ τὴ Φρύνη; Γιὰ κύτταξέ την πάλι. Εἶνε ἀνθρώπινη αὐτὴ ἡ μορφή; Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς κάποια θεὰ πῆρε ἀνθρώπινη μορφή; Λοιπόν, ἄνθρωπος ἐσὺ θνητός, πῶς ἔχεις τὴν ἀξίωσι νὰ κρατήσῃς μονάχα δική σου τὴ θεά; Δὲ βλέπεις πὼς μιὰ τέτοια ὀμορφιὰ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε κτῆμα ἑνὸς ἀνθρώπου; Μπορεῖ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου νὰ φωτίζῃ μονάχα ἕναν ἄνθρωπο; Μπορεῖ ὁ ἀέρας νὰ δροσίζῃ μονάχα ἕνα στῆθος; Ἔτσι καὶ ἡ ὀμορφιὰ τῆς Φρύνης εἶνε τόσο μεγάλη, ποὺ φωνάζει πὼς οἱ θεοὶ τὴν προώρισαν γιὰ δημόσιο ἀγαθό. Ἀνήκει σὲ ὅλο τὸν κόσμο αὐτὴ ἡ θεϊκὴ ὀμορφιά, Ὑπερίδη. Δὲν πρέπει νὰ παραλογίζεσαι.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ζωγράφου ἦταν ἤρεμος, ἀλλὰ ἔντονος. Ὁ Ὑπερίδης ἄλλαξε χίλια χρώματα. Στὸ τέλος τὰ μάτια του γύρισαν ἱκετευτικὰ στὴ Φρύνη. Αὐτὴ στεκόταν ὁλόρθη, μὲ τὸ κυπαρισσένιο της κορμί, μὲ τὸ χαμόγελό της ποὺ ξετρέλλαινε. Δὲν φαινόταν οὔτε νὰ ὑπερηφανεύεται οὔτε νὰ παραξενεύεται γιὰ τὰ λόγια τοῦ περίφημου ζωγράφου. Τὸ θεωροῦσε φυσικὸ νὰ ἐξυμνοῦνε τὴν ὀμορφιά της. Ἡ ματιὰ τοῦ Ὑπερίδη ὅμως, δὲν τὴν ἄφησε ἀσυγκίνητη. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ἔτσι αὐτὸν τὸν ἄντρα, ποὺ φημιζόταν γιὰ κυνηγὸς γυναικῶν, γιὰ γόης. Εἶχε χάσει τὸ ὑπερήφανό του ὕφος καὶ ἡ ματιά του ἱκέτευε.

Προχώρησε πρὸς αὐτόν, μὲ τὸ ἐλαστικό της βῆμα.

Ἀκουμπῶντας τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του, εἶπε σιγά:

— Ὁ Ἀπελλῆς λέει τὴν ἀλήθεια. Σοῦ εἶπα μὲ εἰλικρίνεια τί αἰσθήματα ἔχω γιὰ σένα, φίλε μου.

Ὁ Ὑπερίδης κατέβασε τὸ κεφάλι. Τὰ χείλη του σφίχθηκαν. Ἔπειτα, μὲ φωνὴ ἄτονη, εἶπε, γυρίζοντας στὸν Ἀπελλῆ.

— Ἔχεις δίκηο καὶ τὰ λόγια σου εἶνε γεμᾶτα σοφία. Ἀλλὰ δείχνεις καὶ ἂς ἔχῃς ψαρὰ μαλλιά, πὼς δὲν κατάλαβες στὴ ζωή σου τί θὰ πῇ ἀγάπη.

Ἔπειτα, μὲ βῆμα ἀργό, μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Φαινόταν νικημένος, συντριμμένος. Ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Φρύνης, ἦταν ἐπικίνδυνος. Τώρα, τὸ ὕφος του δὲν μποροῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἀνησυχία. Μονάχα λύπη.

Ἔκανε ἡ Φρύνη νὰ τρέξῃ κοντά του, νὰ τὸν κατευνάσῃ. Μὰ ὁ Ἀπελλῆς τὴν κράτησε μαλακά. Καὶ ὅταν ἐξαφανίσθηκε ὁ Ὑπερδης, εἶπε σοβαρά:

— Φρύνη καλὰ σ' ἔσπρωξε τὸ ἔνστικτό σου. Ἐδῶ εἶνε ἡ θέσις σου. Ἡ ὀμορφιὰ καὶ ἡ τέχνη εἶνε οἱ αἰώνιοι ἐρασταί. Δῶσε τὴν ψυχή σου ὁλόκληρη στὸν Πραξιτέλη. Ἐργάσου σὰν λέρεια γιὰ τὴν ὀμορφιά.

Γύρισε ἡ Φρύνη τὰ μάτια της στὸν καλλιτέχνη. Πρώτη φορὰ δάκρυα τρεμόπαιζαν στὰ μεγάλα, μαῦρα της ματόκλαδα.

— Πόνεσες πολύ; εἶπε ὁ Πραξιτέλης σιγά. Τὸν ἀγαπᾷς ἀλήθεια τὸν Ὑπερίδη;

— Ναί, ἀποκρίθηκε αὐτή. Ἀλλὰ θὰ σ' ἀγαπήσω καὶ σένα.

Τὸ στῆθος της φούσκωσε καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Ἔπειτα τοῦ χαμογέλασε.

— Ὤ, φώναξε ὁ Πραξιτέλης, σὰ μεθυσμένος. Αὐτὸ τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμμα! Στάσου, θεά, στάσου νὰ ἀποθανατίσω τὰ δάκρυα ποὺ ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰ γαλανά σου μάτια.

Πῆρε τὸν πηλό. Καὶ ὁ Ἀπελλῆς μαζεμένος σὲ μιὰ γωνιά, κύτταζε ὥρα πολλή, μ' ἕνα χαμόγελο, γεμᾶτο ἱκανοποίησι, τὰ δάχτυλα τοῦ γλύπτη γεμᾶτα πυρετό, νὰ δίνουν ψυχὴ στὴν ταπεινὴ ὕλη.

Καὶ ὅταν σκοτείνιασε, ἐνῷ ὁ Πραξιτέλης, συνεπαρμένος ἐργαζόταν ἀκόμα, ἔφυγε ὁ γέρο - ζωγράφος, κλεφτὰ ἀπὸ τὸ τέμενος τῆς τέχνης ποὺ εἶχε γίνει καὶ ναὸς τῆς ἀγάπης.

ΜΥΡΙΝΝΗ

Ἦταν ὄμορφη ἡ Μυρίννη, ἡ νεαρὴ ἑταίρα. Τὸ κορμί της φιδίσιο, μελαχροινό, τὸ πρόσωπό της μακρύ, μὲ θαμπή, ἁπαλὴ ἐπιδερμίδα. Τὰ μάτια της μαῦρα, γεμᾶτα ἀνησυχία. Φημιζόταν ὡς ἡ πιὸ ὄμορφη ἑταίρα, πρὶν ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα ἡ Φρύνη. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ Ὑπερίδης μιὰ ἐποχὴ εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ ἀφοσιωθῇ ἀποκλειστικά. Καὶ ἡ Μυρίννη, πρόθυμα εἶχε θυσιάσει κάθε τι γιὰ τὴν ἀγάπη του. Ὅταν ὅμως ὁ Ὑπερίδης ἀγάπησε τὴ Φρύνη, ἔκανε μῆνες νὰ φανῇ στὸ κατῶφλι τῆς Μυρίννης.

Δὲν παραξενεύτηκε ὡστόσο ἡ ἑταίρα, ὅταν τῆς ἀνήγγειλε ὁ δοῦλος πὼς εἶχε ἔλθει ὁ Ὑπερίδης. Τὸ προαίσθημά της δὲν τὴν γελοῦσε. Ἡ σκηνὴ μεταξὺ τοῦ Ὑπερίδη καὶ τοῦ Πραξιτέλη σὲ ἐλάχιστο διάστημα κυκλοφόρησε σ' ὅλη τὴν πόλι. Καὶ ἔφθασε φυσικὰ καὶ στ' αὐτιὰ τῆς Μυρίννης. Ἀμέσως κάτι τῆς εἶπε μέσα της πὼς σ' αὐτὴν θὰ ζητοῦσε παρηγοριὰ ὁ παλαιὸς ἐραστής της.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΑΛΛΟ-ΑΛΛΟ εἶν' ἐκεῖ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. — Μέχρι σήμερα ἀπ' ὅλες τὶς ραδιοαγωγὲς περιφέρειες τοῦ κόσμου ἐξήχθη μόνο μισὸ κιλὸ ραδίου. Ξέρετε δὲ πόσο στοιχίζει; Ἐννέα ἑκατομμύρια χρυσᾶ φράγκα τὸ γραμμάριο!

ΑΔΙΓΗ (Ἰταλίας). — Σὲ μιὰ ἐξοχὴ τῆς Ἀδίγης, βρίσκεται ἕνας ρωμαντικὸς πύργος στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἕνα κωδωνοστάσιο. Ὁ κώδων τοῦ πύργου χτυπᾷ εἰς μνήμην τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου, ἀνεξαρτήτως θρησκείας καὶ ἐθνικότητος, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους τοῦ κόσμου καὶ ἔχει κατασκευασθῆ ἀπὸ τὸ μέταλλο τῶν κανονιῶν ὅλων τῶν κρατῶν ποὺ ἔλαβον μέρος στὸν παγκόσμιο πόλεμο.

ΣΙΔΝΕΫ. — Οἱ Αὐστραλοὶ κτηνοτρόφοι παρατήρησαν ὅτι τὰ πρόβατα ποὺ δὲν λερώνονται ἔχουν μαλλὶ πιὸ λεπτό, τὸ ὁποῖο φυσικὰ πωλῆται καὶ πολὺ ἀκριβώτερα. Ἔτσι λοιπὸν σκέφθηκαν νὰ...ντύσουν τὰ πρόβατά τους γιὰ νὰ μὴ λερώνῃ τὸ μαλλί τους, καὶ γιὰ ν' αὐξήσουν τὰ κέρδη τους. Σήμερα λοιπὸν 50.000 πρόβατα στὴν Αὐστραλία φοροῦν ἕνα εἶδος ἐπανωφοριοῦ ἀπὸ ἀδιάβροχο πανί. Ἡ καινοτομία αὐτὴ εἶχε κι' ἕνα ἀκόμα καλό, δημιούργησε μιὰ νέα βιομηχανία στὴν πόλι μας, ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ πολλοὺς ἐργάτας.

ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ

ΑΘΩΕΣ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

Ὑπὸ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Στὰ χέρια ἑνὸς ἐκβιαστοῦ

(Ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ, πρώην ἀστυνομικός, ποὺ παρακολουθεῖ, ὅπως φαίνεται, τὴν σειρὰ αὐτὴν τῶν ἀληθινῶν ἱστοριῶν τῆς ζωῆς, μοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο μοῦ διηγεῖται τὴν ζωντανὴ ἱστορία μιᾶς ἀθώας ἁμαρτωλῆς γυναίκας.)

Μιὰ σπεῖρα ἀπατεώνων

Πρὶν μερικὰ χρόνια, μᾶς διηγεῖται ὁ ἀναγνώστης στὸ γράμμα του, μοῦ εἶχαν ἀναθέσει τὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι μιᾶς σπείρας ἀπατεώνων οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν πλέον σατανικὸ τρόπο.

Ἦσαν τόσο ἀριστοτεχνικὰ καμωμένες ὅλες οἱ ἀπάτες καὶ οἱ κλοπές τους, ὥστε εἰς μάτην τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν πειστήρια ἐνοχῆς, γιὰ νὰ συλλάβουν αὐτοὺς ποὺ ὑπωπτεύοντο καὶ νὰ ἀνακαλύψουν ἐπὶ τέλους τὴν σπεῖρα.

Τέλος, μιὰ μέρα πολύτιμα στοιχεῖα ἦρθαν στὰ χέρια μου. Ἡ σπεῖρα εἶχε τὴν ἕδρα της σὲ ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας στὸ Κολωνάκι.

Χωρὶς χρονοτριβή, περικυκλώσαμε τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ τὸ τετράγωνο ὅλο καὶ ἐκάναμε ἔφοδο.

Οἱ καταζητούμενοι προσπάθησαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὶς στέγες γειτονικῶν σπιτιῶν. Μὰ ἔπεσαν στὰ χέρια μας. Ὁ ἀρχηγός των, ἕνας νεαρὸς δὸν - Ζουάν, μὲ ἄψογη ἐμφάνισι, εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ κατεβῇ μὲ τὸν ἀνελκυστῆρα... Συνοδευόταν μάλιστα ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ κυρία ποὺ ἔγινε κάτωχρη ὅταν μᾶς ἀντίκρυσε...

Χωρὶς πολλὲς διαδικασίες, τοὺς συλλάβαμε καὶ τοὺς δυὸ καὶ τοὺς ἀπομονώσαμε...

Ἡ ἀνάκρισις

Στὴν ἀνάκρισι, ὁ περίφημος ἀπατεὼν κράτησε στάσιν ἀθωοτάτου ἀνθρώπου.

— Εἶμαι κατάπληκτος, μὲ κεραυνοβόλησε, γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητα ποὺ δείχνουν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανά σας, νὰ συλλαμβάνουν φιλησύχους πολίτας χωρὶς νὰ ἔχουν ἐναντίον των κανένα στοιχεῖο ἐνοχῆς.

Πράγματι, στὰ δωμάτια τοῦ διαμερίσματος ὅπου ἔγινε ἡ ἔρευνα, δὲν βρέθηκε κανένα κλοπιμαῖο. Ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ ἄλλοι ὕποπτοι ποὺ συνελήφθησαν, κατεῖχαν τίποτε τὸ ὕποπτο.

Εἶχα βρεθῆ σὲ πολὺ δύσκολη θέσι, κατόπιν τούτου, ὅταν ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ἡ κυρία ποὺ εἴχαμε συλλάβει μαζὶ μὲ τὸν ὕποπτο ἀπατεῶνα, καὶ τὴν ὁποία εἴχαμε ἀπομονώσει, ζητοῦσε νὰ μοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Τὸ μυστικὸ μιᾶς γυναίκας

Ἦταν χλωμὴ σὰν πεθαμένη ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο μου ἡ νεαρὰ κυρία ποὺ εἶχε συλληφθῆ μαζὶ μὲ τὸν ἀπατεῶνα. Στὸ συμπαθητικὸ πρόσωπό της ἐπρόσεξα διάχυτη μιὰν εὐγένεια ψυχῆς ποὺ μόνο μιὰ τίμια γυναῖκα θὰ μποροῦσε νἄχῃ. Καὶ ἀμέσως διερωτήθην πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ τὸ τίμιο παρουσιαστικὸ μποροῦσε νἆταν συνένοχος ἑνὸς θρασυτάτου λωποδύτου.

— Μὲ ζητήσατε; τὴν ρώτησα, ἀφοῦ τῆς ὑπέδειξα νὰ καθήσῃ.

Κάρφωσε τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια της ἐπάνω μου καὶ μὲ φωνὴ ποὺ παλλόταν ἀπὸ συγκίνησι, μοῦ εἶπε:

— Μὴν ψάχνετε ἄδικα, κύριε ἀστυνόμε, νὰ βρῆτε τὰ κλοπιμαῖα. Τὰ κατέχω ἐγὼ ὅλα.

— Ἐσεῖς; ἀπόρησα. Καὶ τὸ ὁμολογεῖτε μὲ τόσον κυνισμό;

— Εἶμαι μιὰ ἄθλια, ψιθύρισε ἀνάμεσα σὲ δυὸ λυγμούς. Μιὰ ἐλεεινή...

— Καὶ γιατί γενήκατε ἡ συνένοχος ἑνὸς αἰσχροῦ ἀπατεῶνος; ρώτησα. Ὅπως βλέπω ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό σας, ἐσεῖς δὲν φαίνεσθε γεννημένη γιὰ τέτοιες βρωμοδουλειές...

— Ὤ, ἂν ξέρατε! ψιθύρισε ἡ νέα γυναῖκα κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. Γι' αὐτὸ ζήτησα νὰ σᾶς δῶ. Γιὰ νὰ διευκολύνω τὴν δικαιοσύνη στὸ ἔργο της καὶ νὰ τὴν ἐκλιπαρήσω νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια ἑνὸς ἐκβιαστοῦ... Ὡς τώρα δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ κάνω, γιατὶ βρισκόμουν κάτω ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀπειλή του..

— Γιατὶ δὲν μιλήσατε ἕως τώρα;

— Γιατὶ θὰ κατέστρεφα τὴν οἰκογένειά μου, τὸ σπίτι, τὸν σύζυγο καὶ τὸ μέλλον τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ μου.

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, ἐξηγηθῆτε, τὴν παρακάλεσα.

Θῦμα ἑνὸς ἐκβιαστοῦ

Τὸν γνώρισα, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται ἡ νέα γυναῖκα, σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι ἑνὸς φιλικοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶχα πάει μὲ τὸν σύζυγό μου. Δὲν ξέρω ποιὰ γοητεία ἐξήσκησε ἐπάνω μου ὁ σατανικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος... Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω μόνον εἶνε ὅτι διψῶντας γιὰ λίγη τρέλλα, λίγη ξέγνοιαστη χαρὰ — πράγματα ποὺ δὲν τἄβρισκα κοντὰ στὸν αὐστηρὸ καὶ τυπικὸ σύζυγό μου, ζαλισμένη ἀπὸ τὴν μουσικὴ καὶ τὸ κρασὶ ἔκανα τὸ μεγάλο σφάλμα νὰ δεχτῶ τὰ φλογερὰ χάδια καὶ τὰ πλάνα φιλιά του. Μοῦ δωσε ἕνα ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἑπομένη. Ἐπῆγα. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα στὴν καταστροφή, ποὺ ἀκολούθησαν κατόπιν μοιραῖα καὶ πολλὰ ἄλλα. Ζοῦσα στὸ πλάι του σὰν ὑπνωτισμένη. Τόση ἦταν ἡ γοητεία ποὺ ἐξασκοῦσε ἐπάνω μου ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ἀλλά, ὁ ἐλεεινὸς δὲν ἀρκέστηκε σ' αὐτό. Θέλησε νὰ μὲ κάνῃ συνένοχό του. Μιὰ μέρα μοῦ ὡμολόγησε τὸν ὕποπτο τρόπο τῆς ζωῆς του καὶ μοῦ ζήτησε νὰ γίνω ἡ κλεπταποδόχος καὶ πλασιὲ τῶν κλοπιμαίων του.

— Καὶ σεῖς δεχθήκατε...

— Ἀγανακτισμένη ἀρνήθηκα. Τότε ἐκεῖνος μὲ ἀπείλησε ὅτι θὰ ἀπεκάλυπτε τὶς σχέσεις μας στὸν σύζυγό μου... Ἀναγκάστηκα νὰ ὑποκύψω γιὰ νὰ μὴν καταστρέψω τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ συζύγου μου... Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τίποτα. Μὲ κρατοῦσε. Ἤμουν ἕνα ἄθυρμα στὰ χέρια του.

Ἐπιστροφὴ στὴν ἑστία

Ἕνα ἀπότομο κλάμα τὴν συνεπῆρε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Ἦταν ὁλοφάνερο, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὑπῆρξε τὸ θῦμα ἑνὸς ἀπατεῶνος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὴν ἀνάγκασε ν' ἁμαρτήσῃ μὲ τὴν σατανικὴ τέχνη τῆς σαγήνης του, κατόπιν τὴν ἐξεβίασε νὰ γίνῃ συνένοχός του. Ἦταν ἕνα ἀθῶο θῦμα...

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἔλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Δὲν μοῦ εἶχε κρύψει τίποτε.

— Καὶ τὰ κλοπιμαῖα ποῦ τὰ ἔχετε; τὴν ρώτησα ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί της.

— Στὸ σπίτι μου. Θὰ σᾶς τὰ φέρω μόνη ὅλα, ὅλα...

— Ὄχι, τὴν καθησύχασα. Ἕνας ἀστυφύλαξ ντυμένος πολιτικὰ θἄρθῃ μαζί σας νὰ τοῦ τὰ παραδώσετε. Καὶ σεῖς, μπορεῖτε νὰ μείνετε στὸ σπίτι σας... Ἂν σᾶς χρειασθῶ θὰ σᾶς πάρω στὸ τηλέφωνο... Τὰ ἄλλα ἀφοροῦν ἐμᾶς. Ἡ ὁμολογία σας διαλεύκανε πλήρως τὴν δύσκολη αὐτὴ ὑπόθεσι καὶ ἀποκαλύπτει τοὺς ἐνόχους. Μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ σπίτι σας, κυρία μου, κοντὰ στὸν σύζυγο, στὸ παιδάκι σας, χωρὶς τὸν φόβο νὰ σᾶς ἐκβιάσῃ πιὰ ὁ ἀπατεὼν αὐτός... Ὁ σύζυγός σας δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τίποτε γιὰ τὸ παραστράτημά σας. Γιὰ μένα εἶσθε μιὰ ἀθώα ἁμαρτωλή. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς ἐλευθερώνω...

Ἔτσι, τελείωσε ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία μιᾶς «ἀθώας ἁμαρτωλῆς».

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γιὰ τὴν γυναίκα καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα

* Ἡ μεγάλη τέχνη γιὰ ἕναν ἐρωτευμένο ποὺ προαισθάνεται τὸν διάδοχό του εἶνε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ μιὰ ὥρα γρηγορότερα τὴν θέσι του. Ἔτσι μπορεῖ νὰ εἶνε σίγουρος πὼς μιὰ μέρα θὰ πληρωθῇ ἀπ' τὴν εὐγνωμοσύνη ἢ τὴν ἀπογοήτευσι τῆς φίλης του.
(Μολιέρος)

* Ὅσοι ποιηταὶ περιέγραψαν τὸν ἔρωτα, τὸν παρουσίασαν σὰν παιδί, γιὰ νὰ δείξουν ὅτι δὲν ἔχει κρίσι, τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια μ' ἕνα μαντῆλι γιὰ νὰ δείξουν πὼς δὲν βλέπει τίποτε, τοῦ ἔβαλαν ὅπλα στὰ χέρια γιὰ νὰ συμβολίσουν μ' αὐτὰ τὶς πληγὲς ποὺ ἀνοίγει, στὶς ἀνθρώπινες καρδιὲς καὶ τοῦ ἔδωσαν νὰ κρατᾷ μιὰ λαμπάδα γιὰ νὰ δείξουν τὴ φωτιὰ ποὺ ἀνάβει σὲ σπίτια, πόλεις, ἐπαρχίες καὶ κράτη ὁλόκληρα ἀκόμη!
(Δνὶς ντὲ Σεντερύ)

* Ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς δὲν ἀξίζουν ὅσο ἡ εὐτυχία τοῦ νὰ νοιώθῃ ἕνας ἐρωτευμένος ὅτι ἀγαπᾶται. (Καλντερὸν)

* Ὁ ἔρως ποὺ γεννιέται ἀπότομα εἶνε καὶ ὁ πιὸ μακροχρόνιος.
(Λὰ Μπρυγιὲρ)

* Λίγοι ἄνθρωποι ξέρουν τί εἶνε ὁ ἔρως κι' ἀπ' αὐτοὺς ἐλάχιστοι τὸ λένε.
(Κα Γκυζὸ)

* Ὁ ἔρως εἶνε μιὰ γοητεία· ἂς τὸν χαιρόμαστε λοιπὸν χωρὶς νὰ προσπαθοῦμε νὰ ἐξακριβώσωμε τί ἀκριβῶς μᾶς γοητεύει σ' αὐτόν.
(Νινὸν ντὲ Λανκλὸ)

* Καταραμένος εἶνε γιὰ πάντα ὁ ἀνόητος ὀνειροπόλος ποὺ ἀνακάτεψε πρῶτος τὴν τιμιότητα στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος.
(Μπωντελαὶρ)

» Δὲν εἶνε στὸ χέρι μας ν' ἀγαποῦμε, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μὴν ἀγαποῦμε.
(Κορνήλιος)

Μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑπολογίζῃ ἀρκετὰ στὴ σταθερότητα τῶν γυναικῶν, ὅταν δὲν ἀπαιτεῖ ἀπ' αὐτὲς νὰ εἶνε πιστές. (Νῖυκλὸς)

* Τὸ φτιασίδι εἶνε μιὰ σκευασία ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ κάνῃ τὶς γρηὲς πιὸ ἀποκρουστικὲς καὶ τὶς νέες λιγώτερο χαριτωμένες.
(Δνὶς Γκωσὲν)

* Τὴν συμπάθεια δὲν τὴν ἀποκτᾷ κανεὶς διὰ τῆς βίας, τὴν ζητάει ἢ τὴν ἐμπνέει.
(Γεωργία Σάνδη)

* Ὁ πρῶτος ἔρωτας ξυπνάει τὸ πνεῦμα τῶν κοριτσιῶν. Ἕνας νέος ὅμως εἶνε λιγώτερο κουτὸς στὸν δεύτερο ἔρωτα. (Πτὶ - Σὲν)

* Στὸν ἔρωτα τὰ μάτια μιλοῦν πάντοτε στὸν ἑνικό.
(Ἀλφ. Κὰρρ)

* Ἡ ἀπιστία εἶνε ἔμφυτη στὸν ἄνθρωπο. Ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφύγῃ τὶς ἀρρώστειες, ἄλλο τόσο μπορεῖ νὰ μείνῃ σταθερὸς καὶ στὸν ἔρωτά του.
(Σαμφὸρ)

* Ἡ ἀπιστία δὲν ἀπέχει ἀπ' τὴν ἐγκατάλειψι παρὰ μερικοὺς μῆνες μόνο!
(Ρουσσώ)

ΤΣΙΓΓΑΝΕΣ τῆς Γρενάδας

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μιὰ παληὰ παροιμία τῶν τσιγγάνων τῆς Εὐρώπης λέει: «Ἕνα κορίτσι ἀξίζει γιὰ δέκα ἀγόρια!»

Θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τόσο κολακευτικὴ ἐκτίμησι, ἡ γυναῖκα στοὺς τσιγγάνους θὰ κατέχῃ σημαίνουσα θέσι. Κι' ὅμως στὴν πραγματικότητα εἶνε μιὰ σκλάβα τῆς οἰκογενείας της καὶ τῆς φυλῆς της.

Ἡ παγκόσμιος φιλολογία μιλάει γιὰ τὴν τσιγγάνα σὰν γιὰ ἕνα θρυλικὸ καὶ ρωμαντικὸ πλάσμα. Πότε εἶνε ἡ θερμὴ καὶ ἔκφυλη ἐρωμένη, πότε ἡ κυνικὴ καὶ μυστηριώδης κοπέλλα, πότε μιὰ φοβερὴ μέγαιρα ἢ κλέφτρα, παντοῦ δὲ καὶ πάντοτε, ζητοῦν τὶς προφητεῖες της καὶ φοβοῦνται τὰ μάγια της.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ὑπερβολὲς ὑπάρχει ἀρκετὴ πραγματικότης. Κατὰ βάθος ὅμως ὁ λαὸς τῶν τσιγγάνων εἶνε εἶνε ἄγνωστος ἄλλως τε ὁ ἴδιος δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ νὰ ζῇ.

Ὅταν βλέπῃ κανεὶς τὶς τσιγγάνες νὰ περιφέρωνται στὶς εὐρωπαϊκὲς πόλεις δὲν μπορεῖ νὰ τὶς θαυμάσῃ καθὼς περνοῦν ἀδιάφορες, γραφικές, ὑπερήφανες, μὲ ὕφος ἀρχαϊκό, μὲ μιὰ φυσικὴ κι' ἐνστικτώδη εὐγένεια καὶ μὲ τὶς πατροπαράδοτες χειρονομίες. Τὴν πραγματικὴ τσιγγάνα θὰ τὴν βρῇ κανεὶς στὴ Γρενάδα, στὴν ἱσπανικὴ αὐτὴ ἐπαρχία, ὅπου σὲ ἀπέραντες κατασκηνώσεις ἡ τσιγγάνα θριαμβευτική, ἐλεύθερη, ἀπερίγραπτη, ζῇ καὶ χαίρεται.

Ἂν ἕνα κορίτσι ἀξίζει δέκα ἀγόρια, τὸ μικρὸ κοριτσάκι ὡς τὰ 14 χρόνια του δὲν ἔχει ἀκόμα πολὺ καθωρισμένα προνόμια. Παίζει μὲ τ' ἀγόρια, κλέβει, ἂν τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, βλαστημάει, καπνίζει, μαθαίνει νὰ κάνῃ μάγια. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ξεδοντιασμένες καὶ φλύαρες γρηὲς τὸ «διδάσκουν πῶς νὰ δείχνῃ τὰ θέλγητρά του. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἐκπαίδευσις τῆς μικρῆς τσιγγάνας.

Γιὰ τὸν χορό, αὐτὰ εἶνε ἄλλη ὑπόθεσις. Ἀπὸ δέκα χρόνων, τὰ πρῶτα τραγούδια θὰ ξυπνήσουν στὴ μικρούλα τὸ ἔνστικτο καὶ θὰ κάνουν τὸ παιδὶ νὰ κάνῃ μόνο του τὰ πρῶτα χορευτικὰ βήματα.

Στὰ 14 χρόνια τὸ κορίτσι θὰ διαλέξῃ ἕνα «νόβιο». Εἶνε ἀκριβῶς ὁ μνηστήρ, ἀλλὰ ὁ πρῶτος καὶ ἐπίσημος ἐρωμένος, δεκτὸς ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς καὶ τῆς οἰκογενείας. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἀποστολὴ νὰ συνοδεύῃ τὴν «κότσα» παντοῦ καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ. Ἡ νεαρὴ τσιγγάνα ἔχει τώρα πιὰ ὁλοκληρωμένα ἐπάνω της τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς της: ἁρμονικὸ σῶμα, χειρονομίες ἐλεύθερες, μάτια λάγνα ποὺ ξέρει νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ θαυμάσια, εἶνε δηλαδὴ ἕνα ἐπικίνδυνο θηλυκό. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ πάρῃ ἕνα ψευδώνυμο γιὰ νὰ παρουσιασθῇ σ' ἕνα καμπαρὲ ὡς χορεύτρια, ἀποκτῶντας συγχρόνως καὶ τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς.

Στὰ 18 της χρόνια εἴτε ἐγκαταλείψῃ εἴτε ὄχι τὸ ἐπάγγελμα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας θὰ τῆς βρῇ ἕνα σύζυγο, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν θὰ ἐρωτηθῇ καθόλου ἐκείνη. Σὲ μιὰ πανηγυρικὴ τελετὴ ὁ γεροντότερος τῆς οἰκογενείας θὰ τῆς πῇ:

— Θὰ γίνῃς σύζυγος, ὀφείλεις νὰ ὑπακούσῃς, θὰ ὑπηρετῇς τὸν ἄνδρα σου χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς ψίθυρο. Νὰ κάνῃς γερὰ παιδιά, γιὰ νὰ μείνῃ γερὴ ἡ φυλή μας. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ κόρη μου...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἕνας φτωχὸς τυφλὸς

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΟΝΟΥ

Ἤτανε μιὰ θλιβερὴ καὶ ἄχαρη συνήθεια, ἡ δική του. Ὅμως, τὸ εἶχε πάρει πιὰ ἀπόφασι. Κάθε μέρα, κατέβαινε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο ποὺ τὸν μετέφερε μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς μεγαλουπόλεως καὶ ἔμπαινε βιαστικὰ σ' ἕνα μισογκρεμισμένο χαμηλὸ σπιτάκι ποὺ ἔμοιαζε μὲ τρώγλη. Ἐκεῖ, γδυνότανε βιαστικὰ καὶ ὅταν σὲ λίγην ὥρα ἔβγαινε, μ' ἕνα κουρελιασμένο ἐπανωφόρι στὴν πλάτη, μὲ τὴν ψεύτικη γενειάδα του, τὰ μαῦρα του γυαλιά, τὸ καπέλλο χωμένο ὣς τὰ μάτια καὶ μὲ τὸ ἀβέβαιο καὶ συρναμένο βῆμα του, ἤτανε ἐντελῶς ἀγνώριστος. Καὶ τότε ἄρχιζε ὁ καθημερινὸς του Γολγοθᾶς, μέσα στοὺς φτωχικοὺς καὶ βρώμικους δρόμους τοῦ προαστείου, ὅπου, ἀπὸ ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ζητιάνευε. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε ἀποχτήσει μερικοὺς εὐεργέτες ἀνάμεσα στὸ ἑτερόκλιτο ἐκεῖνο συνοικιακὸ πλῆθος, μερικὲς νοικοκυράδες ποὺ γυρνούσανε ἀπὸ τὰ καθημερινά τους ψώνια κάτι μικροϋπάλληλοι, ἐργάτες, στοὺς ὁποίους ἡ φτωχικὴ καὶ ταλαιπωρημένη ἐμφάνισίς του ἐνέπνεε κάποια συμπάθεια, μαθηταὶ ποὺ ρίχνανε πρόθυμα τὴν ἐλεημοσύνη τους στὸν «καϋμένο φτωχὸ τυφλὸ» προσπαθῶντας νὰ μαντέψουν τὸ αἰθυσμένο του βλέμμα πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα του γυαλιά.

Καὶ ὁ «φτωχὸς τυφλὸς» γνώριζε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ὅλους τοὺς συνηθισμένους του «πελάτες», ὅπως τοὺς ἔλεγε, μ' ἕνα πικρὸ καὶ γεμᾶτο σαρκασμὸ χαμόγελο, κι' ἂς προσποιόταν μὲ μεγάλη τέχνη πὼς δὲν τοὺς ἔβλεπε.

Μὰ ἡ καρδιά του χτυποῦσε γρηγορώτερα, ὅταν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου πρόβαλε ἡ λυγερὴ ἐκείνη κυρία μὲ τὴ γκρίζα γούνα, ποὺ κάθε ἀπόγευμα, τὴν ἴδια σχεδὸν ὥρα, περνοῦσε ἀπὸ μπροστά του, πετοῦσε στὸ πιατάκι του ἕνα χαρτονόμισμα ἀπὸ πέντε λιρέττες καὶ ἔπαιρνε ὡς ἀντάλλαγμα μιὰ ἀπαίσια «κάρτ - ποστάλ».

Κατὰ τὸ σούρουπο, γύριζε ξανά, στὸ ἀπόμερο σπιτάκι, ὅπου πετοῦσε μ' ἕνα αἴσθημα ἀνακουφίσεως τὸ κουρελιάρικο ἐπανωφόρι ἀπὸ πάνω του, ἔβγαζε τὴν ψεύτικη γενειάδα καὶ τὰ μαῦρα του γυαλιὰ καὶ ξαναγινότανε ὁ κομψὸς σχεδὸν νέος, ποὺ ἤτανε κάποτε. Τότε, ἀφοῦ τσέπωνε τὴν «εἴσπραξι τῆς ἡμέρας» γύριζε στὸ σπίτι του, κάνοντας τὴ γυναῖκα του νὰ νομίζῃ πὼς γύριζε, ὅπως ἄλλοτε, ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Καὶ ἡ ἐπιπόλαια καὶ ξέγνοιαστη γυναικούλα του, μὲ τὶς ἄφθονες χρυσὲς μποῦκλες καὶ τὰ ἀστραφτερὰ γαλανὰ ματάκια, ἡ Ἄννα Ρόζα του, γιὰ τὴν ὁποία ὁποιαδήποτε θυσία ποὺ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἤτανε μικρή, τὸν ὑποδεχότανε μὲ τὸ ἠχηρὸ κρουστάλλινο γέλιο της, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ βέβαια νὰ τὸν ρωτήσῃ σὲ ποιὸ σινεμὰ θὰ πήγαινε τὸ βράδυ.

Ἔτσι ἀπ' ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς καὶ πολὺ λιγώτερο, φυσικά, ἡ γυναῖκα του, ὁ Τοῦλλιο Μπαρντούτσι, ποὺ εἶχε μείνει χωρὶς δουλειά, ἀναγκαζότανε νὰ ζητιανεύῃ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἄνετη σχετικὰ ζωὴ στὴ λατρευτή του γυναικούλα. Εἶνε ἀλήθεια, πὼς ἡ πληγωμένη του ἀξιοπρέπεια ἐπαναστατοῦσε στὴν ἀρχή. Τὸν ἔτυπτε καὶ ἡ συνείδησις ποὺ κοροΐδευε τόσο καὶ τόσον κόσμο. Μὰ οἱ σκληρὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς καὶ πρὸ παντὸς ὁ σφοδρὸς ὁ ἔρωτας ποὺ ἔτρεφε γιὰ τὴν Ἄννα Ρόζα, τὸν ἔκαναν νὰ μὴ διστάσῃ οὔτε στιγμή.

Καὶ ἔτσι ἐδιάλεξε τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο ἐπάγγελμα, ὅσο μερικοὶ καλοί του φίλοι τοῦ βροῦν μιὰ κατάλληλη δουλειά.

⁂

Ἐκεῖνο τὸ ἡλιοφώτιστο ἀπόγευμα, ὁ Τοῦλλιο στεκότανε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς πάρκου ποὺ τὴν ἀνοιξιάτικη ἐκείνη μέρα ἤτανε γεμᾶτο ἀπὸ ἀργόσχολους. Μπροστὰ στὸ ξέγνοιαστο ἐκεῖνο πλῆθος, ποὺ πλημμύριζε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, ὁ Τοῦλλιο γιὰ πρώτη του φορὰ ἔνοιωσε πόσο τραγικὴ ἤταν ἡ θέσι του.

Γρήγορα ὅμως παρηγορήθηκε, μὲ τὴ σκέψι ὅτι σὲ λίγη ὥρα θὰ βρίσκε τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀνακούφισι μέσα στὴν ὁλόθερμη ἀγκαλιὰ τῆς χρυσόμαλλης λατρευτῆς του γυναικούλας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, φάνηκε μ' ἕνα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια στὴν ἀγκαλιά, ἡ τακτική του «πελάτισσα», ἡ λυγερὴ κυρία μὲ τὴ «γκρίζα γούνα». Συγχρόνως τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο. Αὐτὸ ποὺ εἶδε τότε ἤτανε τρομερό. Κρύος ἱδρὼς ἔλουσε τὸ κορμί του, ἡ ἀναπνοή του κόπηκε, τὸ βλέμμα του θόλωσε: Στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο προχωροῦσε γελαστή, γεμάτη χαρὰ καὶ σφρῖγος, στὸ μπράτσο ἑνὸς νέου, ἡ Ἄννα Ρόζα, ἡ λατρευτή του γυναικούλα, γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς ὁποίας ἔπαιζε καθημερινῶς αὐτὴ τὴ θλιβερὴ κωμωδία. Ὁ Τοῦλλιο ἔνοιωσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν οὐρανὸ νὰ γκρεμίζεται ἀπάνω του. Κατάχλωμος καὶ τρέμοντας σύγκορμος ἀπὸ τὴν ταραχή του, κατελήφθη σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν σφοδρὴ ἐπιθυμία νὰ παρατήσῃ τὴν ἄσκοπη πιὰ προσποίησί του νὰ ὁρμήσῃ ἐπάνω της, νὰ ξεσκεπάσῃ τὴν ἀτιμία της, νὰ τὴν ταπεινώσῃ μπροστὰ σὲ τόσο κόσμο. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ τὸν πλησίασε ἡ λυγερὴ κυρία μὲ τὴ γκρίζα γούνα. Μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ὁ Τοῦλλιο συγκρατήθηκε καὶ πρόφερε τὴ συνηθισμένη του ἔκκλησι:

— Ἐλεῆστε με τὸν φτωχὸ τυφλό!

Καὶ ὅταν ἡ ὡραία κυρία ἔφυγε μὲ ἀργὰ βήματα, συντριμμένος ἀπογοητευμένος, μὲ τὸ θάνατο στὴ καρδιά, ἀποτραβήχθηκε ἀπόμερα. ἔβγαλε τὰ μαῦρα γυαλιά του κι' ἄρχισε νὰ κυττᾷ ἔντονα, ἐπίμονα, τὸν ἥλιο...

Τὸν κύτταζε, τὸν κύτταζε ὥρα πολλή.

Γιατὶ ὅταν, στὸ τέλος, ἔστρεψε τὰ μάτια του ὁλόγυρα, δὲν ἀντίκρυσε παρὰ τὸ βαθὺ σκοτάδι, μιὰ ἀτέλειωτη φρικτὴ μαυρίλα...

Τὸ ἐπίμονο κύτταγμα τοῦ ἥλιου τὸν εἶχε τυφλώσει.

Δὲν ἔβλεπε πιά. Εἶχε γίνει πραγματικὰ τυφλός. Τυφλὸς γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴ χαρὰ τοῦ κόσμου. γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύζῃ τὴν ὀμορφιά του, μὰ καὶ τὶς ἀτιμίες του, γιὰ νὰ μὴ ξαναδῇ πιὰ στὰ μάτια του τὴν γυναῖκα του, τὴν ἄπιστη Ἄννα Ρόζα.

Κάθησε ἐξηντλημένος σ' ἕναν πάγκο κατόπιν κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Θερμά, χοντρὰ κυλοῦσαν τὸ δάκρυα ἀπ' τὰ νεκρωμένα, σβυσμένα μάτια του.

Δὲν ἤταν τυφλὸς πιά, ἀλλὰ καὶ νεκρὸς γιὰ ὅλους. Θάμενε ὅπως ἤταν, μὲ τὴ μετεμφίεσί του καὶ ποτέ... ποτὲ δὲν θὰ ξαναγύριζε στὸ σπίτι του.

Ἀπ' τὸν ὡραῖο νέο δὲν εἶχε ἀπομείνει παρὰ ἕνας θεότυφλος ζητιάνος!

ΓΚΟΥ·Ι·ΝΤΟ ΜΑΡΤΑ

■■■

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Καλὴ νύχτα

Καλή σου νύχτα ἀγάπη μου
γλυκὰ γλυκὰ κοιμήσου
στὸν ὕπνο σου ἂς μὴν ἔρθουνε
οἱ πόνοι κι' οἱ καϋμοί σου.

Καλή σου νύχτα ἀγάπη μου
καὶ νάρθῃ ἕνα μελίσσι
ἀπὸ ἀγγελούδια ὁλόλευκα
νὰ σὲ γλυκοκοιμήσῃ.

Καλή σου νύχτα ἀγάπη μου
κι' ὄνειρα σὰν τὸ μέλι
κι' ὅσο γιὰ μένα ἀγάπη μου
ἂς εἶνε! Τί σὲ μέλλει.

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ στὶς κυρίες

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

Οἱ ρυτίδες δὲν ἐξαλείφονται εὔκολα. Μὴ πιστεύετε στὰ διαφημιζόμενα εἴδη πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων. Ἂν θέλετε νὰ μὴν ἔχετε ρυτίδες, προσπαθῆστε νὰ μὴ τὶς ἀποκτήσετε. Αὐτὸ εἶνε πολὺ εὔκολο.

Ἐν πρώτοις μὴ κάνετε γκριμάτσες, μὴ ζαρώνετε τὸ μέτωπο, τὰ μάτια, μὴ σουφρώνετε τὰ φρύδια σας, γιατὶ ὅλα αὐτὰ σχηματίζουν αὐλάκια στὸ πρόσωπό σας κι' ὅταν χαραχθοῦν μιὰ φορὰ δύσκολα σβύνουν.

Φροντῖστε νὰ γελᾶτε, νὰ μιλᾶτε καὶ νὰ θυμώνετε ἀκόμα, χωρὶς νὰ ζαρώνετε τὸ πρόσωπό σας.

Ἐπίσης, φροντῖστε νὰ μὴν ἔχετε ποτὲ ὑπερβολικὰ ξηρὴ τὴν ἐποδερμίδα σας, γιατὶ τότε ὑπόκειται εὔκολα στὶς ρυτίδες.

Στὴν Πολωνία ὅπου οἱ γυναῖκες ἔχουν ὡραία ἐπιδερμίδα καὶ φημίζονται γιὰ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου των, πολλὲς φορὲς κάνουν ἐντριβὲς τοῦ προσώπου μὲ ὠμὸ λαρδί.

ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

Κάθε ἄνθρωπος πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κοιμᾶται ἕνα ὀκτάωρο τὸ ἡμερονύκτιο. Μόνο οἱ γέροι δὲν ἔχουν ἀνάγκη τόσου ὕπνου.

Μὲ τὸν ὕπνο ἡ ζωὴ συνεχίζεται φυσιολογικά, γιατὶ καὶ οἱ μῦς διατηροῦν τὴν ζωηρότητά τους καὶ ὁ ἐγκέφαλός μας λειτουργεῖ (ἀπόδειξις τὰ ὄνειρα), καὶ ἡ καρδιά μας ἐξακολουθεῖ τοὺς κανονικοὺς της παλμούς. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ ὕπνος μᾶς ξεκουράζει καὶ μᾶς ἀναζωογονεῖ.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους. ὁ ὕπνος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶνε ὀλιγόωρος καὶ ἀκανόνιστος, γιατὶ ἐξαντλεῖται ὁ ὀργανισμός μας, κι' ἂν δὲν τὸ αἰσθανάμεθα ἐφόσον εἴμεθα νέοι θὰ τὸ αἰσθανθοῦμε ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια.

Οἱ ὧρες τοῦ ὕπνου πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένες καὶ νὰ μὴν ἀγρυπνοῦμε ποτὲ χωρὶς σοβαρὸ λόγο. οὔτε νὰ νομίζωμε πὼς μποροῦμε ν' ἀναπληρώσωμε τὶς ὧρες ποὺ χάσαμε, μὲ τὸ νὰ κοιμώμαστε περισσότερο.

Ἡ φύσις θέλει νὰ κοιμώμαστε τὶς νύχτες καὶ ὄχι τὴν ἡμέρα.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ δυσάρεστες συνέπειες τοῦ χειμῶνα, εἶνε καὶ τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἀνώμαλη κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Τὰ συχνὰ λουτρὰ μὲ ζεστὸ νερὸ βοηθοῦν τὴν κανονικὴ κυκλοφορία καὶ μᾶς γλυτώνουν ἀπὸ τὸ δυσάρεστο αὐτό.

ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΕΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΕΣ

Ἄλλοτε, στὴν παληὰ ἐποχή, ἐπὶ Λουδοβίκου 16ου, εἶχαν μεγάλη πέρασι οἱ γυαλιστερὲς ἐπιδερμίδες. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν ἐντελῶς.

Ἡ ὀμορφιὰ μιᾶς ἐπιδερμίδος συνίσταται βέβαια στὴ λεία της ἐπιφάνεια, ἀλλὰ καὶ στὸ μὴ γυάλισμά της.

Τὸ γυάλισμα δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ μιὰ λιπαρὴ οὐσία, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ δέρμα μας ἔχει ἄλλοτε σὲ μικρὴ καὶ ἄλλοτε σὲ μεγάλη ποσότητα. Γιὰ νὰ ἐλαττώσωμε τὴν λιπαρότητα μιᾶς ἐπιδερμίδος καὶ νὰ ἐμποδίσωμε τὸ γυάλισμα, χρησιμοποιοῦμε τὴν πούδρα αὐτή:

Πούδρα ἀπὸ μαρὸν τῶν Ἰνδιῶν 65 γρ., πούδρα ἀπὸ λευκὸ σαποῦνι 45 γρ., καρμπονὰτ ντὲ ποτὰς 6 γρ., ἄχνη ζάχαρης 4 γρ., Ἐσσὰνς ἀπὸ βερβένα 1 γρ.

Τὰ ἀνακατώνετε ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ χρησιμοποιεῖτε στὴ θέσι τῆς πούδρας.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

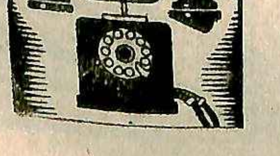

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

Ἡ περιβόητος Κολλιέ, ἡ τύπος καταστᾶσα
διέκρινε κάποια γνωστή, τὴ δεσποινίδα Στάσα.
Κι' ἦταν ἡ Στάσα μιὰ μικρά, καλῆς οἰκογενείας
μὲ σόϊ, μὲ προσχήματα καὶ τίτλους εὐγενείας.

Κρατοῦσε στῶνα χέρι της ὑπερμεγέθη τσάντα
καὶ βάδιζε προκλητικά, μὲ προφυλάξεις πάντα.
Φαινόταν μᾶλλον βιαστική, ἀπ' τὸ περπάτημά της
ὅταν ἐξαίφνης ἄκουσε φωνὲς καὶ τ' ὄνομά της:
—Μωρὴ Στασούλααα!
—Ποιός;
—Ἐγώ!
—Ἐσεῖς;
—Ἐγώ, καλιέ.
Τί γίνεται τ' ἀσκέρι σου;
—Καλά, μαντὰμ Κολλιέ.
—Σὲ γλιέπω λίγο βιαστική. Δὲν ἔρχεσαι σιὰ πάνω;
—Πηγαίνω γιὰ τὸ μάθημα..
—Καὶ τί μαθαίνεις;
—Πιάνο!
—Μαθαίνεις πιάνο; Τί μοῦ λές; Ὡραῖα! Μιὰ χαρά!
—Βεβαίως! Κι' ἔχω σπίτι μου καὶ πιάνο μὲ οὐρά.
—Μπράβο...
Μ' εὐγένεια κι' οἱ δυὸ ἀποχαιρετιστήκανε
κι' ἀριστοκρατικώτατα, ταχέως χωριστήκανε.

Ἐμπῆκε μέσα πάραυτα, ἡ Κόλλιαινα ποζάτη,
μὲ κουδουνίζοντα μπιζοῦ, ἀγέρωχη, τριζάτη,
κι' ἐσήμανε συναγερμόν:
—Κολλιέ! Κολλιέ!
—Τ' εἶνε, μωρή;
—Μωρὴ νὰ πῆς τὴ μάννα σου κι' ἐμένανε «σιαρί».
—Τί θὲς σερὶ καὶ βράσερί;
—Νὰ πᾷς στὴν ἀγορὰ
καὶ νὰ μοῦ φέρῃς γλήγορα καὶ πιάνο μὲ οὐρά.
—Νὰ στ' ἀγοράσω, Κόλλιαινα...
—Θὰ μοῦ τὸ πάρῃς;
—Ἔννοια σου!
Γι' αὐτὰ δὲ θέλω νὰ χαλᾷς ποτὲ τὴ ζαχαρένια σου.

Ἐντύθηκε, χτενίστηκε ὁ Κόλλιας ἐν τῷ ἅμα
καὶ κορδωμένος κι' ὅμοιος τοῦ... Προμπονᾶ ρεκλάμα,
ἐπῆγε σ' ἕναν μουσικὸν τῆς Πρωτευούσης οἶκον
κατέβαλε τὸ «ζητηθὲν» καὶ κάτι παραπάνω
κι' ἀγόρασε «μετὰ χαρᾶς» τῆς Κόλλιαινας τὸ πιάνο.

Ἐν συνεχείᾳ πλήρωσε καμπόσους ἀργοσχόλους
λουστράκια καὶ χαμάληδες καὶ τοὺς ἀλῆτες ὅλους
τοὺς ἔβαλε νὰ στέκωνται ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον
καὶ πρόσταξεν ἐκκίνησιν μὲ παταγώδη σάλον.
Πλήν, καθ' ὁδὸν συνήντησε κάποιον γνωστόν του, ὅστις
σὰν ἄνθρωπος νεόπλουτος καὶ τῶν τοιούτων γνώστης,
τὸν φίλον καὶ συνάδελφον δεόντως χαιρετᾷ
κι' ἄνευ πολλῶν περιστροφῶν μὲ θάρρος τὸν ρωτᾷ:
—Κι' αὐτούς, γιατὶ τοὺς ἔβαλες, ρὲ Κόλλια, στὴ σειρά;
—Γιὰ νὰ φανῇ πὼς ἔχουμε καὶ πιάνο μὲ...οὐρά!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δίλημμα

Κοκκός.—Ὅταν μεγαλώσω, θὰ κερδίζω πολλὰ χρήματα, ὅπως ὁ μπαμπᾶς.

Κική.—Κι' ἐγὼ θὰ ξοδεύω πολλὰ χρήματα, ὅπως ἡ... μαμά!

Τεχνάσματα δουλικῶν

Ἡ καμαριέρα.—Ἀχ! Ἐρράγισε τὸ κινέζικο βάζο!... Καὶ τώρα τί θὰ κάνω; Πῶς θὰ τὸ δικαιολογήσω;

Ἡ φίλη της.—Βρὲ κουτή, γι' αὐτὸ σκοτίζεσαι; Θὰ τὸ κρατᾷς στὰ χέρια σου καὶ ὅταν ἔρθῃ ὁ κύριος νὰ σὲ φιλήσῃ θὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ πέσῃ καταγῆς καὶ ν' ἀποσπάσῃ. Καὶ τότε θὰ ἀναλάβῃ ἐκεῖνος τὴν εὐθύνη!

Μεταξὺ φιλενάδων

Δυὸ φιλενάδες... ἐγκωμιάζουν τοὺς συζύγους των:

— Ὁ δικός μου ἔχει πλούσιο κεφάλι!

— Ὁ δικός μου ἀπεναντίας ἔχει σιδερένιο! Τοῦ ρίχνω τὰ πιάτα κατακέφαλα καὶ τὰ βλέπεις νὰ σπάζουν σὰν τὰ κύματα στὸν βράχο!

Μόνον τότε

Ὁ ἀρχισυντάκτης μιᾶς ἐφημερίδος πρὸς τὸν ἔκτακτο συνεργάτη του:

— Νεαρέ μου, πάρε πίσω τὰ χειρόγραφά σου. Εἶνε γραμμένα μὲ τὰ πόδια καὶ δὲν διαβάζονται μὲ κανένα τρόπο. Ἔτσι πρέπει νὰ γράφῃς μόνον ὅταν γίνῃς... διάσημος!

Κάτι ἤξερε

Στὸ σπίτι τοῦ φιλαργύρου:

— Θὰ μείνετε μαζί μας στὸ γεῦμα;

— Ὤ, εὐχαριστῶ! Ὄχι σήμερα, γιατὶ πεινῶ... πάρα πολύ!

Νεμρώδ

Ὁ πρωτόπειρος κυνηγὸς παραπονεῖται ὅτι ἔρριξε δυὸ βολὲς μὲ τὸ δίκαννο ὅπλο του, χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα.

— Νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει ἕνας ἄλλος κυνηγός. Ἔκανες λάθος ρίχνοντας τὴν πρώτη βολή, γιατὶ ἔτσι εἰδοποίησες τὰ πουλιὰ νὰ φύγουν, καὶ ἔχασες κατόπιν καὶ τὴ δεύτερη!

Ἐκκεντρικοὶ ΣΥΛΛΕΚΤΑΙ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

Ἡ μανία τῶν συλλογῶν εἶνε παληὰ ὑπόθεσις. Τόσο παληὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος. Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποὺ ἀφιέρωσαν σχεδὸν ὁλόκληρη τὴ ζωή τους γιὰ νὰ συμπληρώσουν μιὰ συλλογὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττο ἀνόητη. Θὰ ἀναφέρουμε κατωτέρω μερικοὺς ἀπ' τοὺς τύπους αὐτούς.

Στὰς Ἀθήνας ζῇ ἀκόμα ἕνας μαθηματικὸς ποὺ ἔχει σωστὴ μονομανία του τὴν συλλογή...ἀραχνῶν! Ἔχει μαζέψει ὅλα σχεδὸν τὰ εἴδη. Κάποτε πληροφορήθηκε, ὅτι σὲ μιὰ ἐπαρχία ὑπάρχει ἕνα εἶδος ἀράχνης ποὺ δὲν βρισκόταν στὴ συλλογή του. Σημειωτέον, ὅτι στὴν ἴδια ἐπαρχία ζοῦσαν καὶ κάτι στενοὶ συγγενεῖς του, τοὺς ὁποίους εἶχε νὰ δῇ χρόνια. Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ σοφός μας ἐκστρατεύει πρὸς ἄγραν τῆς ἀράχνης καὶ ἐπιστρέφει θριαμβευτὴς στὴν πρωτεύουσα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ καθόλου νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς συγγενεῖς του!

⁂

Ὁ βαρῶνος Κάρολος Ρότσιλδ, μάζευε ὅλων τῶν εἰδῶν ψύλλους! Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὑπάρχουν διαφόρων εἰδῶν: ἄλλοι εἶνε τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλοι τοῦ σκύλου, ἄλλοι τῆς γάτας κ.ο.κ.

Ἡ συλλογὴ τοῦ βαρώνου θὰ ἦταν πλήρης, ἂν δὲν τοῦ ἔλειπε ὁ ψύλλος τῆς ....γαλάζιας ἀλεποῦς! Ποῦ νὰ βρεθῇ ὅμως γαλάζια ἀλεποῦ, ἀφοῦ ὡς γνωστὸν τὸ σπάνιο αὐτὸ ἀγρίμι ζῇ στὶς πολικὲς χώρες;

Ὅταν διαθέτει κανεὶς λίρες, δὲν πολυσκοτίζει τὸ μυαλό του. Ἔτσι ὁ Ρότσιλδ ναύλωσε ἀμέσως ἀντὶ 125 χιλιάδων φράγκων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης (1905) ἕνα πλοῖο κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Λαπωνία γιὰ νὰ φέρῃ τὸν ψύλλο ποὺ τοῦ ἔλειπε.

Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἐπέστρεφε θριαμβευτική. Δὲν ἀνακάλυψε καμμιὰ καινούργια χώρα, βρῆκε ὅμως στὸ σῶμα μιᾶς γαλάζιας ἀλεποῦς ἕνα ὑπέροχο ζεῦγος ψύλλων!...

⁂

Ἕνας κάτοικος τοῦ Σαμπινὺ, κατελήφθη μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ πάθος νὰ κάνῃ συλλογὴ τυριῶν. Μάζεψε λοιπὸν σ' ἕνα δωμάτιο ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ τυριά, γραβιέρα, μπίκ, καμαμπέρ. ροκφόρ, ὁλλανδικό, στέστερ, πὸρ—σαλὲ κλπ. Δὲν τοῦ ἔλειπε ἴσως, παρὰ ἡ δική μας ἡ φέτα.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως τὰ τυριὰ ὑφίσταντο ζυμώσεις καὶ οἱ ἀναθυμιάσεις τους παρ' ὀλίγον νὰ πνίξουν τοὺς ἄλλους ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτοὶ τοῦ ἔκαναν μήνυσι καὶ ὁ συλλέκτης μας γιὰ νὰ τοὺς ἐξευμενίσῃ ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς μοιράσῃ τὰ τυριά του!

⁂

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ διασήμου μουσικοσυνθέτου Μέγιερμπεερ, Ἀνρὺ Μπέερ, ἦταν μανιακὸς συλλέκτης μπαστουνιῶν καὶ τοιχοκολλήσεων! Δυστυχῶς ὅμως ἡ μανία του αὐτὴ γρήγορα τὸν ὡδήγησε στὸ φρενοκομεῖο, ὅπου ὅσοι τὸν ἐπισκέπτοντο τὸν ἔβλεπαν νὰ κρατᾷ ἕνα μπαστοῦνι στὸ κάθε χέρι καὶ νὰ εἶνε τυλιγμένος μὲ μεγάλες χάρτινες ρεκλάμες.

Ὁ γιατρὸς Σαρδοῦ, μένας μπεκρῆς, μάζευε τοὺς φελλοὺς τῶν μπουκαλιῶν ποὺ ἄδειαζε κάθε τόσο. Ὅταν ἔτρωγε ἢ διασκέδαζε ἔξω στὸ ἑστιατόριο, ἢ σὲ καμπαρέ, ἔπαιρνε μαζί του καὶ τοὺς φελλοὺς τῶν μπουκαλιῶν σαμπάνιας ἢ κρασιοῦ ποὺ ἄδειαζε.

Μιὰ μέρα ἕνας φίλος του ποὺ τὸν ἐπισκέφθη ἀπροειδοποίητα στὸ σπίτι του, τὸν βρῆκε μέσα στὸ γραφεῖο του νὰ παίζῃ μὲ τὴν συλλογή του σὰν παιδάκι!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιὰ νύχτα σ' ἕνα σπίτι

Ὑπὸ Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἦταν νύχτα, περασμένη ὥρα καὶ πήγαινα στὸ σπίτι μου. Περπατοῦσα σ' ἕνα δρόμο ἔρημο. Καὶ ξαφνικὰ κάτι δυνατὲς κι' ἄγριες γυναικεῖες φωνὲς μ' ἔκαναν νὰ σταματήσω. Ἀπὸ ποῦ ἦταν αὐτὲς οἱ φωνές; Κύτταξα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἀπὸ κεῖνο τὸ φωτισμένο παράθυρο, στὸ ἰσόγειο τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ πρέπει νάβγαιναν τὰ ξεφωνητά. Ἐπῆγα κατ' εὐθεῖαν. Ἔβαλα τὸ μάτι μου στὶς χαραμάδες. Καὶ εἶδα. Ἕνας ἄντρας, ὡς τριάντα, τριανταπέντε χρόνων ἔδερνε μιὰ γυναῖκα, νέα κι' ὅπως μπόρεσα νὰ παρατηρήσω ὄμορφη. Τῆς τὶς ἔβρεχε γενναῖα. Χαστούκια ἄστραφταν στὰ μάγουλά της καὶ ἀρκετὲς γροθιὲς ἔδιναν κάποια ποικιλία στὸ ξυλοκόπημα. Ὁ ἄντρας συνώδευε τὶς περιποιήσεις του μὲ βάναυσες βρισιὲς καὶ ἡ γυναῖκα ξεφώνιζε. Φώναζε βοήθεια, ἔβριζε τὸν ἄντρα βάρβαρο, πρόστυχο, κτῆνος, κι' αὐτὸ ἐξαγρίωνε ἀκόμα περισσότερο ἐκεῖνον. Ἀκόμα ἔκανε ἐπικλήσεις καὶ πρὸς τὴ μαμᾶ της, ποὺ βέβαια δὲν τὴν ἄκουγε καὶ δὲν ξέρουμε κι' ἂν ζοῦσε.

Ἀγανάχτησα. Τὰ ἱπποτικά μου αἰσθήματα ξύπνησαν. Νὰ δέρνουν ἔτσι μιὰ ἀνυπεράσπιστη γυναῖκα! Θυμήθηκα κάτι ποὺ εἶχε πῇ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, πατέρας ἢ γυιός, δὲν εἶμαι βέβαιος. «Τὴ γυναῖκα, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ τὴ δέρνῃς οὔτε μ' ἕνα τριαντάφυλλο». Κι' αὐτὸς τῆς ἔδινε ξύλο φοβερό.

Ἔχεις παράπονα κύριε ἀπὸ μιὰ γυναῖκα; Ζήτησέ της ἐξηγήσεις, πάρε τὸ καπέλλο σου εὐγενικὰ καὶ φύγε σὰν κύριος. Ἔτσι κάνουν οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι. Ὄχι βαρβαρότητες σ' ἕνα ἀνυπεράσπιστο πλᾶσμα. Κι' ἐνῷ ἐγὼ ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε τὴ δουλειά του καὶ ἡ γυναῖκα τὶς φωνές.

Τί νὰ κάνω; Νὰ μπῶ μέσα στὸ σπίτι; Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή. Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα θάμπαινα σ' ἕνα ξένο σπίτι; Νὰ χτυποῦσα τὸ παράθυρο; Ἴσως αὐτὸ νὰ τὸν ἐξαγρίωνε περισσότερο καὶ νὰ ξεσποῦσε πάλι σ' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη [illegible]. Ὄχι. Τὸ καλύτερο ἦταν νὰ τρέξω στὸ τμῆμα, νὰ πάρω ἕναν ἀστυφύλακα καὶ νὰ πᾶμε μαζί, πρὶν αὐτὸς ὁ βάρβαρος ἀφήσῃ στὸν τόπο τὸ ἀδύνατο θῦμα του. Αὐτὸ θἄκανα. Κι' ἔτρεξα. Ἔστριψα δυὸ. τρεῖς δρόμους. Εὐτυχῶς νά ἕνας ἀστυφύλακας ποὺ ἔκανε τὴ βάρδια του.

—Κύριε ἀστυφύλακα, ἐδῶ πιὸ κάτω σ' ἕνα σπίτι γίνεται καυγᾶς. Ἕνας ἄντρας δέρνει ἄνοια μιὰ γυναῖκα. Αὐτὴ φωνάζει βοήθεια.

—Γιὰ πᾶμε ὡς ἐκεῖ...

Γυρίζουμε γρήγορα. Στὸ δρόμο τοῦ ἐξηγῶ τὸ δρᾶμα.

—Ἂν δὲν προφτάσουμε θὰ τὴν σκοτώσῃ! τοῦ λέω.

— Δὲν πεθαίνουν τόσο εὔκολα οἱ γυναῖκες, παρατηρεῖ.

—Μὰ δὲν ξέρετε πῶς τὴ χτυπᾷ....

Στρίβουμε τὴ γωνιά.

—Νά! Σ' ἐκεῖνο τὸ φωτισμένο παράθυρο εἶνε...

—Μὰ δὲν ἀκούω φωνές.

Ἡ καρδιά μου σφίγγεται. Ναὶ οἱ φωνὲς εἶχαν πάψει.

—Χωρὶς ἄλλο θἄχῃ λιποθυμήσει. Ποῦ ν' ἀντέξῃ ἡ καϋμένη...

Πλησιάζουμε. Ὁ ἀστυφύλακας πάει κοντὰ στὸ παράθυρο, βάζει τὸ μάτι του στὶς χαραμάδες, παρατηρεῖ. Ἐγὼ στέκομαι λίγα βήματα πιὸ πέρα. Δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ ἀντικρύσω τὸ φοβερὸ θέαμα ποὺ φαντάζομαι.

—Λοιπόν ; ρωτῶ. Τί γίνεται; Λιποθύμησε;

Ὁ πόλισμαν γυρίζει τὸ κεφάλι του σὲ μένα.

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι; μὲ ρωτάει.

—Φυσικά.

—Γιὰ ἐλᾶτε νὰ δῆτε καὶ σεῖς, σᾶς παρακαλῶ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ζευγάρι ποὺ δερνόταν;

Κυττάζω κι' ἐγώ. Καὶ βλέπω τὸν βάρβαρο ἄντρα καὶ τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα ἀγκαλιασμένους νὰ φιλιοῦνται. Ἐκείνη τὸν φιλάει στὸ στόμα, στὰ μαλλιά. στὰ χέρια, τὸν χαϊδεύει, ἐνῷ ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ λίγο τὴν ἀξιοπρέπειά του. Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἀφίνει. Καὶ κάθε τόσο τοῦ λέει, ἀρκετὰ δυνατά, ὥστε ν' ἀκοῦμε κι' ἐμεῖς:

— Ἀγάπη μου... Πόσο κακὸς εἶσαι! Δὲν μ' ἀγαπᾷς γιὰ νὰ μὲ χτυπᾷς ἔτσι...

Καὶ δὸς του φιλιά...

—Καθὼς βλέπετε, εἶπε ὁ ἀστυφύλακας, χαμογελῶντας, ἡ «δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα» δὲν πέθανε. Μποροῦμε νὰ πηγαίνουμε.

Τράβηξα τὸ δρόμο μου, θυμήθηκα πάλι ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πῇ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατέρας ἢ γυιός, δὲν εἶμαι βέβαιος, καὶ εἶπα:

—Ἄ! νὰ' χαθῇς! Ἀνόητε!....

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

■■■

Ἱστορίες ΤΡΕΛΛΩΝ

ΤΡΕΛΛΟΣ...ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Μιὰ μέρα παρουσιάζεται τὸν διευθυντὴ ἑνὸς φρενοκομείου κάποιος ἀπὸ τοὺς τροφίμους του καὶ τοῦ ζητᾷ τὴν ἄδεια νὰ συγγράψῃ ἕνα μυθιστόρημα. Ὁ τρελλὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἡσυχωτέρους καὶ ὁ διευθυντὴς χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια ποὺ ζητοῦσε.

Ὁ τρελλὸς κλείσθηκε τότε στὸ δωμάτιό του καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ. Ἐπὶ τρεῖς μέρες δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ γεμίζῃ ἀτέλειωτες κόλλες χαρτί, ἀρνούμενος νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασία του, ἀκόμα καὶ γιὰ νὰ φάῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ διευθυντὴς ἀνησύχησε καὶ πῆγε ὁ ἴδιος νὰ ἰδῇ τί γίνεται μὲ τὸ μυθιστόρημα.

Μόλις τὸν εἶδε αὐτός, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι στὸ ὁποῖο καθόταν ἀκόμα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του, κραδαίνοντας μιὰ μεγάλη δέσμη χειρογράφων.

— Μόλις τελείωσα, κύριε διευθυντά.

Ὁ διευθυντὴς πῆρε τὰ χειρόγραφα καὶ διάβασε:

«Ἡ νύχτα ἦταν βαρειὰ καὶ τραγική. Ὁ κόμης ἵππευσε τὸ ἄλογό του καὶ κραύγασε: «Ἐμπρός, ντέ! Ἐμπρὸς ντέ!»

Ὁ διευθυντὴς θέλησε νὰ προχωρήσῃ καὶ παρακάτω, ἀλλὰ ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ βρῇ τὴν συνέχεια. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο στὶς 300 σελίδες ποὺ ἀκολουθοῦσαν παρὰ μονάχα ἡ φράσις: «Ἐμπρὸς ντέ!» Περίεργος λοιπὸν ρώτησε τὸν τρελλό:

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματός σου;

Καὶ ὁ τρελλὸς μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου ἀπαντᾷ:

— Δὲν ὑπάρχει. Τὸ ἄλογο δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ προχωρήσῃ!

ΟΙ ΠΑΛΑΒΟΙ!

Ἕνας τρελλὸς ἀγόρασε κάποτε ἕνα λαχεῖο, τὸ ὁποῖο κέρδισε ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ ποσόν. Οἱ δημοσιογράφοι ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ βροῦν τὸν τυχερὸ τρελλὸ στὸ ἄσυλο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ρεπόρτερ νομίζοντας ὅτι ἔκανε κάτι τὸ πρωτότυπο, ρώτησε τὸν τρελλὸ ποὺ πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Δὲν μοῦ λὲς καὶ τί θὰ ἔκανες ἂν δὲν ἐκέρδιζες τὸ λαχεῖο;

Ὁ τρελλὸς τὸν κύτταξε λίγο σκεπτικὸς καὶ ὕστερα εἶπε:

— Θὰ κοιμώμουν στὸ κρεββάτι μου καὶ [illegible] ὅλους ἐσᾶς τώρα [illegible] λαβούς!...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

19ο —...καταδικάσθηκε σὲ ἰσόβια δεσμά, συνέχισε ὁ Καρλάϋλ, γιὰ ἕνα διπλὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε γίνει σὲ μιὰ βίλλα τοῦ βουλεβάρτου Σεβαστουπόλεως.

— Καί, πέθανε στὸ Χαμένο Νησί, θῦμα τῆς καταρρεύσεως μιᾶς στοᾶς ἀνθρακωρυχείου.

— Ἀκριβῶς, εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἁπλώθηκε σιωπή. Ἔπειτα ὁ Μαχαραγιᾶς συνέχισε:

— Ἐπαναλαμβάνω ὅτι, γιὰ λόγους σοβαρωτάτους, ἔχω ἀνάγκη νὰ μάθω τί ἀπέγινε αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Τὸ ψευδώνυμο, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ φίλος της, ἦταν Ζαλαβί, στὴν πραγματικότητα ὅμως λεγόταν Κάλλυ Σάμ.

— Εἶνε πολὺ εὔκολο, Ὑψηλότατε, βεβαίωσε ὁ Καρλάϋλ μ' ἕνα χαμόγελο.

— Μὴ τὸ πιστέψετε! διέκοψε ὁ Μὰκ - Λήν.

— Εὔχομαι νὰ εἶνε εὔκολο γιὰ σᾶς, πρόσθεσε ὁ Μαχαραγιᾶς. Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅμως πόσο τὸ θεωρῶ ἐγὼ δύσκολο ἀπεναντίας, ἂν ὄχι ἀδύνατον, σᾶς λέω ὅτι θέτω στὴ διάθεσί σας ἀμοιβὴ 500 χιλιάδων δολλαρίων, ἂν μπορέσετε νὰ μοῦ δώσετε θετικὰ καὶ ἀκριβῆ στοιχεῖα γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Ὁ Καρλάϋλ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ἔπειτα χαμήλωσε τὰ δικά του καὶ ψιθύρισε:

— Τὸ ποσὸν εἶνε πολὺ μεγάλο!

— Καὶ ἂν μοῦ τὴ φέρετε ζωντανή, συμπλήρωσε ὁ Γκάντυ - Ταμπόρ, θὰ πάρετε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια.

— Σᾶς εἶνε λοιπὸν τόσο ἀπαραίτητη, Ὑψηλότατε; ἐρώτησε μὲ κάποια πονηρία ὁ διάσημος ἀστυνομικός.

Ὁ Μὰκ - Λὴν χλώμιασε. Ἀλλὰ ὁ μαχαραγιᾶς ἀπάντησε ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάνη τὴν ἑτοιμότητά του, μὲ ψυχρὸ τόνο:

— Πρόκειται γιὰ μιὰ ἰνδικὴ ἐκδίκησι!

Ὁ Καρλάϋλ ζήτησε λεπτομέρειες, κράτησε σημειώσεις καὶ ὑποσχέθηκε νὰ ἀναπτύξη ὅλη τὴ δραστηριότητά του. Ὅταν ἔφυγε, ὁ Μὰκ - Λὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ φίλο του, λέγοντάς του:

— Ὑπῆρξες ὑπέροχος! Ὁ Καρλάϋλ πίστεψε στὴν ἐξήγησί σου.

— Ἄκουσε, Μάκ, εἶπε ὁ Γκάντυ. Μεθαύριο, θὰ φύγης γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ μοῦ ἑτοιμάσης τὸ παλάτι μου. Θυμήσου ὅτι θέλω βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια, ὅτι ἐννοῶ νὰ λάμψω σὰν τὸν ἥλιο, νὰ θαμπώσω τὴν Πόλι τῶν Φώτων! Ὅσο περισσότερη λάμψι σκορπίσω, τόσο εὐκολώτερα θὰ τραβήξω τὴ σατανικὴ γυναῖκα στὰ δίχτυά μου καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν τὸν διοργανωτὴ τοῦ ἐγκλήματος!

⁂

Τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὴν ἐφημερίδα, ἔτρεμε ἀσυγκράτητα. Ἡ εἴδησις ποὺ προκαλοῦσε τόση συγκίνησι στὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τὴ διάβαζε, ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Μὲ τὸ πλοῖον «Νίκη» ἔφθασε ἀπὸ τὰς Ἰνδίας εἰς τὸ Λονδῖνον ὁ Μαχαραγιᾶς Γκάντυ - Ταμπόρ. Ἔγινε δεκτὸς μὲ τιμὰς ἀναλόγους πρὸς τὸ ἀξίωμά του καὶ ἐγκατεστάθη εἰς ἕνα ἐπιβλητικὸν πύργον, κοντὰ στὸ Λονδῖνον, μαζὶ μὲ τὴν Αὐλήν του. Μὲ τὸ ὑπερήφανον καὶ γλυκὸν παρουσιαστικόν του, ἀσκεῖ μίαν μυστηριώδη γοητείαν εἰς ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης.

»Κυκλοφοροῦν διάφοροι θρῦλοι γι' αὐτόν. Φαίνεται ὅτι εἶχε ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἔμεινε κλεισμένος ἐπὶ πολλὰ χρόνια εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα μοναστήρια τοῦ Θιβέτ. Αὐτὸ ἐξηγεῖ διατὶ δὲν εἶχε γίνει γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον. Κατόπιν ὅμως, ὑποχωρῶν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν πιστῶν ὑπηκόων του, ἀνέλαβε τὴν θέσιν ποὺ ἁρμόζει εἰς τὴν ὑψηλὴν καταγωγήν του.

»Πρόκειται νὰ μείνη εἰς τὸ Λονδῖνον ἐπὶ δύο μῆνας, κατὰ τοὺς ὁποίους θὰ δοθοῦν μεγάλαι ἑορταὶ πρὸς τιμήν του. Πρὶν ἐπιστρέψη εἰς τὴν πατρίδα του, θὰ ἐπισκεφθῆ καὶ ὅλας τὰς ἄλλας μεγάλας πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης.

»Καὶ μιὰ ἐνδιαφέρουσα λεπτομέρεια: Εἶνε ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ἔχει ἀπεριόριστον πίστωσιν εἰς τὰς Τραπέζας ὅλων τῶν Κρατῶν.»

Τὸ χέρι τσαλάκωσε νευρικὰ τὴν ἐφημερίδα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ διάβαζε, ἦταν ὁ Μαῦρος Ἄρχων. Εἶχε μελετήσει τὴν εἴδησι ἐκείνη, χλωμὸς ἀπὸ μῖσος.

Τὸ διαβολικὸ αὐτὸ πλάσμα, μὲ μιὰ τρομακτικὴ ἄβυσσο σαδισμοῦ καὶ αἱμοβορίας στὴν ἐγκληματική του ψυχή, ἔνοιωθε ὅτι μισοῦσε θανάσιμα τὸν Ἰνδὸ Μαχαραγιᾶ, ποὺ ἡ ἐφημερίδα ἐξυμνοῦσε τὰ χαρίσματά του καὶ τὰ πλούτη του.

Μὲ μάτια μισόκλειστα καὶ μὲ σφιγμένα χείλη, ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία του τὸν Γκάντυ - Ταμπὸρ σὰν ἕνα θῦμα του. Τὸν παρακολουθοῦσε, τριγυρισμένο ἀπὸ τιμὲς καὶ πλούτη, τρισευτυχισμένο, σωστὸ βασιληᾶ.. ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν χτυποῦσε ἡ ἄγρια δίψα τῆς καταστροφῆς τοῦ παράλυτου ἀρχικακούργου, καὶ θὰ τὸν πλήγωνε θανάσιμα..

Ὁ Μαῦρος Ἄρχων χαμογέλασε ἀπαίσια.

Πότε θἄρχόταν ὁ Ἰνδὸς στὸ Παρίσι;...

Μιὰ Κινέζα καμαριέρα ἐμπῆκε, φέρνοντας στὸν τρομερό της κύριο ἕνα μπιλιέτο, καὶ ξανὰ βγῆκε σιωπηλή. Ὁ Μαῦρος Ἄρχων διάβασε τὸ ὄνομα καὶ πίεσε ἀμέσως ἕνα κουμπί.

Ἕνα κομμάτι τοῦ τοίχου μετατοπίσθηκε, καὶ φάνηκε ὁ Σίκι - Χό. Ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι στὸν κύριό του.

— Ἔρχομαι ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη, εἶπε.

— Ἔλα κοντά, κάθησε καὶ ἀνάφερέ μου, διέταξε ὁ Μαῦρος Ἄρχων.

Ὁ Σίκι - Χὸ ἄνοιξε μιὰ πέτσινη τσάντα, ἔβγαλε μερικὰ χαρτιά, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς σημειώσεις του καὶ ἄρχισε:

— Ἔφθασαν στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ κατέλυσαν στὸ ξενοδοχεῖο «Ἄστορ Πάλλας» ἀπεσταλμένοι ὅλων τῶν μεγάλων χωρῶν, ἐξουσιοδοτημένοι μὲ ἀπεριόριστα δικαιώματα. Χωριστὰ καθένας πρῶτα, καὶ ἔπειτα ὅλοι μαζί, συνεζήτησαν ἐπὶ πολὺ μὲ κάποιο Μὰκ - Λήν, Ἰρλανδό. Ἔπειτα ἀπὸ ἔξη ἡμερῶν συνομιλίες, γύρισε καθένας στὴ χώρα του, χωρὶς νὰ γίνη τίποτε γνωστὸ γιὰ ὅ,τι εἶχε ἀποφασισθῆ. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἰρλανδὸς ἔφυγε μ' ἕνα ἰδιόκτητο ἀεροπλάνο.

— Κουράσθηκες νὰ ζῆς, Σίκι - Χό; πρόφερε ξερὰ ὁ Μαῦρος Ἄρχων.

Ὁ Γιαπωνέζος ἐξακολούθησε, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει:

— Φαινομενικῶς, τὸ θέμα αὐτῆς τῆς συνδιασκέψεως ἦταν ὁ καθορισμὸς μιᾶς νέας πολιτικοκοινωνικῆς μορφῆς τοῦ κόσμου. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσουν ὅλα τὰ κράτη ἀπὸ τὸν Ἰρλανδὸ μιὰ ἀπεριόριστη ποσότητα καθαρὸ χρυσάφι!

Ὁ ἀρχικακοῦργος ἀνασκίρτησε.

— Καθαρὸ χρυσάφι;... μουρμούρισε.

— Μάλιστα. Φαίνεται ὅτι τὰ κράτη ὑποχρεώθηκαν νὰ δεχθοῦν αὐτὴ τὴν ἀγορά, θέλοντας καὶ μή, γιὰ νὰ ἀποφύγουν συνέπειες καταστρεπτικές.

— Μὰ ποιὸς ἔκαμε τὴν προσφορά; ρώτησε ὁ Μαῦρος Ἄρχων, μὲ μιὰ παγωμένη ἀνατριχίλα.

Ὁ Σίκι - Χὸ δίστασε λίγο, ἀπὸ φόβο ἴσως καὶ ἔπειτα ἀπάντησε:

— Κανεὶς δὲν ξέρει! Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὴν παραμικρὴ ἔνδειξι. Ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις περιβάλλεται ἀπὸ ἀπόλυτη μυστικότητα. Ὁ Μὰκ Λὴν δὲν εἶνε πραγματικὰ Ἰρλανδός. Καὶ οἱ διάφοροι πληρεξούσιοι ἐχάθηκαν ὅλοι, δίχως ν' ἀφίσουν ἴχνη, μόλις γύρισαν στὶς χῶρες τους.

Οἱ δυὸ συνένοχοι σώπασαν. Γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως, συναντοῦσαν κάποιον πιὸ δυνατὸν ἀπ' αὐτούς!

Τὰ μάτια τοῦ Μαύρου Ἄρχοντος ἔπεσαν στὴν ἐφημερίδα ποὺ διάβαζε πρὸ λίγου. Θυμήθηκε... καὶ τὸ μῖσος τὸν μαστίγωσε πάλι. Ξεχνῶντας προσωρινὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ καθαροῦ χρυσοῦ, διέταξε:

— Διάβασε αὐτὴ τὴν εἴδησι, γιὰ ἕνα Ἰνδὸ πρίγκηπα ποὺ ἔφθασε στὸ Λονδῖνο!

Ὁ Σίκι - Χὸ ὑπήκουσε.

Ὅταν τελείωσε, ὁ κύριός του τοῦ εἶπε ἤρεμα:

— Νὰ πῆς στὴν Πῆρλ ὅτι θέλω νὰ τὴν ἰδῶ. Συνώδευσέ την αὔριο ἐσὺ ἐδῶ.. Πήγαινε τώρα. Εἶμαι θυμωμένος μαζί σου, γιατὶ δὲν ἐπέτυχες στὴν ἀποστολή σου!

Ὁ Γιαπωνέζος ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ μυστικὴ πόρτα.

— Μπράχμα! Σίβα! Βισνού!... φώναξε ὁ Μαῦρος Ἄρχων. Ἱερὴ Τριὰς τῶν Ἰνδιῶν, φύλαγε ὅσο θὲς τὸν Μαχαραγιᾶ σου! Ἂν μπορῆς, γλύτωσέ τον ἀπὸ τὸν κεραυνό μου!

Καὶ ἔμεινε ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, καταστρώνοντας τὰ σατανικά του σχέδια.

⁂

Στὸ μπουντουὰρ τῆς Πῆρλ Κρίσταλ, περίμενε ὁ Σίκι - Χό, ἄψογος, μὲ τὸ κομψὸ φράκο του. Καθισμένος σὲ μιὰ χαμηλὴ καὶ πλατειὰ πολυθρόνα, φαινόταν σὰν ἄγαλμα. Μόνο τὰ λεπτὰ χέρια του ταραζόντουσαν νευρικά.

Ἔξαφνα σηκώθηκε. Εἶχε παρουσιασθῆ ἡ Πῆρλ, μ' ἕνα τολμηρὸ ντεκολτὲ καὶ μὲ μιὰ πολυτελῆ κάπα ἀπὸ γοῦνα «τσιντσιλλά».

— Εἶμαι ἕτοιμη, Σίκι, εἶπε. Πᾶμε;

Ὁ Γιαπωνέζος τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια. Τὸν ξετρέλλαινε μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ ὀμορφιά της...

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μυστικὸ σαλόνι τοῦ Μαύρου Ἄρχοντος, ὁ ἀρχισυμμορίτης γέμισε κομπλιμέντα τὴν Πῆρλ γιὰ τὸ γοῦστο της στὸ ντύσιμο καὶ γιὰ τὴν ἐκθαμβωτικὴ καλλονή της. Βρῆκε ἐπίσης κολακευτικὰ λόγια, γιὰ νὰ τὴν συγχαρῆ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ εἶχε προσφέρει.

Ἡ εὔνοια αὐτὴ ἦταν σπάνια γιὰ τὸν ἄγριο καὶ βάναυσο ἐκεῖνο ἄνθρωπο. Ἡ Πῆρλ ἀπόρησε. Ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη.

Πραγματικά, ὁ Μαῦρος Ἄρχων διέταξε, μὲ τόνο εὐγενικό, ἀλλὰ ἀλύγιστο:

— Θέλω νὰ σᾶς δώσω, ἀγαπητὴ φίλη, ἕνα καινούργιο δεῖγμα τῆς ἐκτιμήσεώς μου. Σὲ λίγο καιρό, θὰ φθάση στὸ Παρίσι ὁ Ἰνδὸς Μαχαραγιᾶς Γκάντυ Ταμπόρ, ποὺ θεωρεῖται ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

»Πρέπει νὰ τὸν πλησιάσετε, νὰ τὸν κάμετε νὰ σᾶς προσέξη, γιὰ νὰ κατορθώσετε νὰ μὲ πληροφορήσετε λεπτομερῶς ποιὸς εἶνε... καὶ πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ ἐνεργήσωμε, ὅπως θὰ σᾶς ὑποδείξω ἀργότερα. Τὸ ἔργον σας θὰ εἶνε εὐχάριστο, γιατὶ φαίνεται ὅτι πρόκειται γιὰ ἕναν ἄνθρωπο γοητευτικό, ποὺ ἔχει τὰ πιὸ κολοσσιαῖα μπριλλάντια τῶν Ἰνδιῶν καὶ ποὺ εἶνε ἐξαιρετικὰ γενναιόδωρος! Μὲ τὴν τόση ὀμορφιά σας, δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ τὸν δέσετε στὸ ἅρμα σας...

»Θὰ βρῆτε στὸν τραπεζίτη σας ἕνα ἀνοικτὸ λογαριασμὸ ἑνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων, ποὺ θὰ χρησιμεύσουν γιὰ νὰ σᾶς κάμουν ἀκόμη γοητευτικώτερη.

Ἡ Πῆρλ Κρίσταλ, κολακευμένη στὴ γυναικεία ματαιοδοξία της, εὐχαρίστησε μὲ ἀληθινὴ θέρμη τὸν κύριό της, ποὺ μιλοῦσε καὶ πλήρωνε τόσο καλά.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ ὁποῖο ἔφυγαν ἀπὸ τὸ ἄντρον τοῦ Μαύρου Ἄρχοντος, ὁ Σίκι - Χὸ ἔνοιωσε καὶ πάλι νὰ τὸν μεθᾶ ἡ δυνατὴ γοητεία τῆς φλογερῆς ἐκείνης γυναίκας. Σὲ μιὰ ἀπότομη στροφή, ἡ Πῆρλ βρέθηκε ἀκούσια μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

— Τί ζῶον αὐτὸς ὁ σωφέρ! μουρμούρισε νευρικά.

Σταύρωσε τὰ πόδια της, ξεσκεπάζοντας τὸ γόνατό της, ὡς τὴν βελουδένια καὶ διαμαντοστόλιστη καλτσοδέτα της. Μὴ μπορῶντας πιὰ ν' ἀνθέξη, ὁ Γιαπωνέζος τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἀναζήτησε τὰ χείλη της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Ὁ θυρωρὸς τῆς Πῆρλ, μὲ τὸ κασκέτο στὸ χέρι, ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἡ νέα γυναίκα κατέβηκε, ἀποχαιρέτησε τὸν Σίκι - Χὸ καὶ τοῦ μουρμούρισε εἰρωνικά:

— Γιατὶ νὰ καθυστερήσετε τόσο;

Ἔπειτα διέταξε τὸν σωφέρ:

— Πήγαινε τὸν κύριο στὸ σπίτι του.

Ὅταν ὁ Σίκι - Χὸ βρέθηκε στὸ δωμάτιό του, ἔσφιξε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ χέρια του, σὰν νὰ φοβόταν μὴ χάση τὰ λογικά του. Ἡ σκέψις τῆς γυναίκας ἐκείνης τὸν βασάνιζε τυραννικά, χόρευε ἕνα τρελλὸ χορὸ μέσα στὸ μυαλό του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ διηγηματάκι σας τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ.

Στοιχηματίζουμε;

Πῶς ν' ἀναγγείλουν τὴν τρομερὴ εἴδησι στὴν δυστυχισμένη κυρία Κοντούλη;

Πῶς νὰ τῆς ποῦνε ὅτι ἕνα αὐτοκίνητο εἶχε κόψει τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν ἔκανε πῆτα, Σαββατιάτικα, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ παίρνοντας τὴν ἄδειά του ἐπρόκειτο νὰ φύγη μὲ τὴν γυναῖκα του γιὰ ἕνα εὐχάριστο ταξιδάκι;

Ποιὸς θὰ ἀνελάμβανε νὰ ἀναγγείλη τὴν τρομερὴ αὐτὴ εἴδησι στὴν χαριτωμένη γυναῖκα του ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε;

— Ἀφῆστε με ἐμένα, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Λεβύ. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὴν προδιαθέσω καταλλήλως.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, βρισκόταν μπροστὰ στὸ μέγαρο τοῦ κ. Κοντούλη καὶ χτυποῦσε τὴν πόρτα.

Ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὴν κυρία Κοντούλη τὴν ρώτησε:

— Μήπως ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ στὴν χήρα κυρία Κοντούλη;

— Εἶμαι πράγματι, ἡ κυρία Κοντούλη, ἀπάντησε ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν ἔγινα ἀκόμα χήρα...

Ὁ Λεβὺ ὡπλίσθηκε τότε μὲ τὸ πιὸ χαριτωμένο χαμόγελό του καὶ τῆς εἶπε:

— Στοιχηματίζομε χίλιες δραχμὲς ὅτι εἶσθε χήρα;

ΡΟΛΑΝ

Ἰσαβέλλα Θεοτόκη,

ἡ διάσημη ἀρχόντισσα τῆς Βενετίας ποὺ ἀγάπησε παράφορα τὸν ποιητὴ Οὖγο Φώσκολο καὶ θρήνησε πικρὰ τὸν χωρισμό του·

ΕΝΑ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ὅταν ὁ Οὖγος Φώσκολος ἔκαμε τὴν πρώτη δειλὴ ἐμφάνισί του στὸ περίφημο φιλολογικὸ σαλόνι τῆς ξακουσμένης συμπατριώτισσάς του Ἰσαβέλλας Θεοτόκη, στὴ Βενετία, ἔμεινε ἔκθαμβος ἀπὸ τὴ σαγηνευτικὴ καὶ μεγαλόπρεπη ὀμορφιὰ τῆς λογίας αὐτῆς γυναίκας.

Μὰ καὶ ἡ γοητευτικὴ ζακυνθινὴ ἀρχόντισσα δὲν ἄργησε νὰ προσέξη τὴν ἀρρενωπὴ ὀμορφιὰ τοῦ νεαροῦ ἐκείνου ποιητοῦ, μὲ τὸ μεγάλο ταλέντο καί... τὴν ἀκόμη μεγαλύτερη φτώχεια.

Καὶ ἀνέλαβε προθύμως νὰ τὸν ὑποστηρίξη.

Ὡστόσο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διέτρεχαν καὶ οἱ δυὸ μιὰ κρίσιμη περίοδο τῆς ζωῆς τους: Ἡ Ἰσαβέλλα χωρισμένη ἀπὸ τὸν πρῶτο της ἄνδρα, ἀναζητοῦσε ἕναν ἀναπληρωτή του. Ὁ Φώσκολος, γεμᾶτος ἀπὸ μυστικοὺς ἀνεπλήρωτους πόθους, ἐπάνω στὴν ἄνθισι τῆς ἡλικίας του, ἀναζητοῦσε τὸ ἴνδαλμα τῶν νεανικῶν ὀνείρων του...

Ἔτσι, δὲν ἄργησε ν' ἀναπτυχθῆ μεταξύ τους ἕνας φλογερὸς ἔρως, ποὺ ἦταν μοιραῖο — μετὰ μίαν ἤρεμη εὐτυχία — ν' ἀποβῆ γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα ἕνα ἰσόβιο μαρτύριο...

Καὶ ὅμως, ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν τότε τριανταοχτὼ χρόνων, μιὰ γυναῖκα ὥριμη πιὰ καὶ ὁ Φώσκολος μόλις δεκάξη!

Ο ΠΑΡΑΦΟΡΟΣ ΕΡΩΣ

Τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιό τους ἐπῆρε σιγὰ - σιγὰ τὶς διαστάσεις ἑνὸς φλογερωτάτου ἔρωτος.

Ὁ νεαρὸς Φώσκολος εὕρισκε κοντὰ στὴν θερμὴ αὐτὴ γυναῖκα μιὰν ἀνείπωτη εὐδαιμονία. Καὶ ἦταν εὐτυχὴς γιὰ τὴν κατάκτησί της. Φιλόδοξος, ὅπως ἦταν, κολακευόταν ἀφάνταστα στὴ σκέψι ὅτι μιὰ τόσο σπάνια γυναῖκα εἶχε δεχθῆ νὰ τοῦ χαρίση τὴν εὔνοιά της.

Μὰ καὶ ἡ Ἰσαβέλλα στὸ πλάϊ τοῦ πρωτόβγαλτου στὸν ἔρωτα νεαροῦ ποιητοῦ, ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ ξανανειώνη.

Ὁ ἴδιος ποιητὴς μᾶς δίνει στὸ αὐτοβιογραφικό του μυθιστόρημα μερικὲς θαυμάσιες περιγραφὲς ἀπὸ τὸν μεγάλο αὐτὸν ἔρωτά του:

«— Μικρὲ κατεργάρη! μοῦ εἶπε καὶ μὲ φίλησε. Μ' ἀγαπᾶς λοιπόν;

»Τὴν κύτταξα βουβός, μὴ περιμένοντας μιὰ τόσο ἀπότομη ἐκδήλωσι τῶν αἰσθημάτων της.

»— Μ' ἀγαπᾶς, συνέχισε, τὸ βλέπω στὰ μάτια σου γραμμένο. Πιστὰ ὅμως; Ἀποκλειστικά;

»— Ἂν σ' ἀγαπῶ! Ἂν σ' ἀγαπῶ! τῆς ἀπάντησα.

»Ἐκείνη μ' ἀγκάλιασε παράφορα καὶ ξέσπασε σὲ ἀσυγκράτητο ἐρωτικὸ παραλήρημα:

»— Ὤ! Μόνο σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία — τὴ δική σου! — τὸ θυμίαμα τῶν ἀνδρῶν εἶνε ἁγνό. Μόνο τότε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες ἀναπνέουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ λεπτὸ ἄρωμα τῆς ἁγνότητός των. Ἀλλὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή...

»Σώπασε λίγο καὶ ἔπειτα συνέχισε:

»— Ἐδίστασα πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ δώσω τὸν ἔρωτά μου. Φοβόμουν ν' ἀνοίξω ἐγὼ πρώτη τὸν δρόμο τῆς διαφθορᾶς στὴν ὁρμητικὴ καὶ ἀξέβγαλτη καρδιά σου. Φοβόμουν μήπως τὰ φιλιὰ τῶν διψασμένων μου χειλιῶν σοῦ ἀνοίξουν τὴν ὄρεξι γιὰ νέες κατακτήσεις. Μά, στὸ τέλος, τ' ἀποφάσισα. Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Τὰ ἀγκαλιάσματα μιᾶς γυναίκας ποὺ σ' ἀγαπᾶ ἄς σοῦ γίνουν δίδαγμα στὴ ζωὴ καὶ ἄς σ' ἀπομακρύνουν ἀπὸ ἄλλα ἐλαττώματα...

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ ΕΡΑΣΤΟΥ

Ὡστόσο, ἡ τρελλὴ αὐτὴ ἀγάπη, στὴν ὁποία δόθηκε ὁλόψυχα ὁ Φώσκολος, ἄρχισε, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ νὰ γίνεται βασανιστικὴ γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα.

Ὁ νεαρὸς ποιητής, ζήλευε τοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστὰς ποὺ τὴν περιτριγύριζαν. Γιατὶ ἡ Ἰσαβέλλα, παρὰ τὰ χρόνια της, εἶχε πάντα μιὰ αὐλὴ «μνηστήρων».

Σκηνὲς ἄρχισαν νὰ δημιουργοῦνται μεταξύ τους, μὲ μοναδικὸ ἐλατήριο τὴν ζήλεια.

Ἡ Ἰσαβέλλα ὅμως ἔνοιωθε ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ αὐτὴ ἀγάπη, τὴν ἔπνιγε... Τῆς στεροῦσε τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία μέσ' τὴν ὁποία εἶχε συνηθίσει...

Καὶ ἀφοῦ εἶδε καὶ ἀποεῖδε ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλη γιατρειά, ζήτησε μιὰν ἀποφασιστικὴ λύσι...

Ἔτσι, μιὰ μέρα ὁ Φώσκολος ἐμάθαινε μὲ συντριβὴ ὅτι ἡ πολυαγαπημένη του παντρευόταν μὲ τὸν εὐγενῆ Ἀλμπρίτσι...

Πληγωμένος βαθειὰ ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχην αὐτὴν εἴδησι, ζήτησε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Βενετία τὴν παρηγοριά.

— Μὲ πονέσατε πολύ, τῆς εἶπε, ἀποχαιρετῶντας την. Ὡστόσο, δὲν θὰ σᾶς κρατήσω καμμιὰ κακία.

— Σοῦ χάρισα τὸν ἔρωτά μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη δακρυσμένη. Γιατὶ ζητᾶς καὶ τὴν ζωή μου;

Η ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΥΠΟΦΕΡΕΙ

Στὴν Γαλλία, ὅπου κατέφυγε ὁ Οὖγος γιὰ νὰ ξεχάση τὸν πόνο του, ρίχθηκε στὶς πιὸ τολμηρὲς περιπέτειες.

Γυναῖκες ὡραῖες καὶ διάσημες, ὅπως ἡ Πετιέ, ἡ Βαλανσιέν, ἡ Ἐμερίτ, τοῦ προσέφεραν πρόθυμα τὴν ἀγάπη τους.

Καὶ ἀπὸ τὴν αὐτοεξορία του, ἄρχισε τότε νὰ γράφη τακτικὰ στὴν Ἰσαβέλλα καὶ νὰ τῆς ἐξιστορῆ ὅλη τὴν νέα ζωή του, μὴ παραλείποντας νὰ τῆς ἀναφέρη κι' ὅλες τὶς νέες αἰσθηματικὲς ἐπιτυχίες του...

Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ νοιώση τὴν χαρὰ τῆς ἐκδικήσεως; Ἢ μήπως γιατὶ θεωροῦσε πιὰ τὴν Ἰσαβέλλα μιὰ παληὰ καλή του φίλη;

Ὅπως καὶ νἄχε τὸ πρᾶγμα, τὸ γεγονὸς εἶνε ἕνα: ὅτι τὰ καλογραμμένα, γεμᾶτα λυρισμὸ καὶ ποίησι γράμματά του, ἄρχισαν νὰ γίνωνται μαχαίρια κοφτερὰ ποὺ κομμάτιαζαν καὶ ξέσχιζαν ἀλύπητα τὴν καρδιὰ τῆς παληᾶς φίλης του.

Ἡ Ἰσαβέλλα ὑπέφερε φρικτὰ διαβάζοντας τοὺς νέους ἔρωτες τοῦ ποιητῆ μὲ διάφορες γυναῖκες...

Καὶ τότε ξαφνικά, ἔνοιωσε μιὰ μέσα πὼς δὲν εἶχε πάψει ποτὲ ν' ἀγαπᾶ «τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ παιδὶ μὲ τὴν φλογερὴ καρδιά».

Ἀπὸ τὸν δεύτερο γάμο της ἦταν ἀφάνταστα ἀπογοητευμένη... Καὶ ἀναζητοῦσε μιὰ παρηγοριά, μιὰν ἀνακούφισι, ποὺ δὲν τὴν εὕρισκε κοντὰ σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόλακες - θαυμαστὰς τοῦ σαλονιοῦ της.

Ἂν εἶχε κοντά της τὸν Φώσκολο. Ὤ, πόσο εὐτυχισμένη θὰ ἦταν! Μὰ ὁ Φώσκολος τὴν θεωροῦσε πιὰ τώρα ἀρκετὰ «γερασμένη», ὥστε νὰ μὴν μπορῆ νὰ τοῦ χαρίση πιὰ νέες συγκινήσεις.

Ἔπειτα, νέοι διαρκῶς ἔρωτες τὸν ἀπασχολοῦν. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, ἡ περίφημη κοντέσσα Ἀλμπτάνυ, ἡ ὁποία παίρνει μιὰ ξεχωριστὴ θέσι στὴ ζωή του...

Μάταια ἡ Ἰσαβέλλα μετανοιωμένη τὸν καλεῖ κοντά της. Ὁ διάσημος τώρα ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς κωφεύει. Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, ὑπομένει καρτερικὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ξαναζωντανεμένου ἔρωτά της ποὺ εἶνε ὅμως μοιραῖο νὰ μείνη γιὰ πάντα χωρὶς ἀνταπόκρισι...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Πατέρας καὶ γυιὸς

Μιὰ μέρα ὁ Χότζας τσακώθηκε μ' ἕνα γειτονά του κι' ἐπάνω στὸ θυμό του φώναξε:

— Κεῖνος ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου ἦταν χρυσὸς ἄνθρωπος, Θεὸς σχωρέστονε. Σὺ ὅμως βγῆκες κάθαρμα ποὺ νὰ πάρη ὁ διάολος τὸν πατέρα σου!...

Τὸ σαρίκι

Μιὰ μέρα ὁ Χότζας, περνῶντας ἀπὸ ἕνα δρόμο, εἶδε κάποιον καὶ ἀφοῦ τὸν παρατήρησε λίγη ὥρα μὲ προσοχὴ ἀπὸ πίσω, ἔτρεξε, στάθηκε πλάϊ του καὶ τὸν κύτταξε καλὰ στὸ πρόσωπο. Ὕστερα τραβήχθηκε πάλι πίσω.

Ὅταν ἔκανε ὁ ἄγνωστος μερικὰ βήματα, ὁ Χότζας, ἀφοῦ τὸν παρατήρησε πάλι προσεκτικὰ ἀπὸ πίσω, ἔτρεξε ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ καὶ ἔσκυψε μπροστά του γιὰ νὰ τὸν κυττάξη καλὰ στὸ πρόσωπο.

Ὁ ἄνθρωπος παραξενεύτηκε καὶ ρώτησε τὸν Χότζα:

— Θέλεις τίποτε ἀπὸ μένα, Χότζα μου;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀπάντησε ὁ Χότζας, δὲν εἶνε ντροπή... Δὲν γνωρίζω ποιὸς εἶσαι.

— Ἀφοῦ δὲν μὲ γνωρίζεις, γιατὶ μὲ κυττᾶς ἔτσι;

— Ἐπειδὴ τὸ σαρίκι σου μοιάζει μὲ τὸ δικό μου, σὲ πῆρα γιά... τὸν ἑαυτό μου, ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Τὰ δῶρα τοῦ Χότζα

Μιὰ φορὰ ὁ Χότζας ἀναγκάσθηκε γιὰ ὑποθέσεις του νὰ φύγη γιὰ μιὰ μακρυνὴ πόλι. Πρὶν φύγη μερικοὶ φίλοι του τὸν παρακάλεσαν ὁ καθένας νὰ τοῦ φέρη κάτι ἀπὸ τὴν πόλι αὐτή.

Ἄλλος ἤθελε πασουμάκια γιὰ τὴν γυναῖκα του, ἄλλος ταμπακέρα ἄλλος ἕνα σαρίκι κλπ. Ὁ καθένας λοιπὸν ἔδωσε στὸν Χότζα ἕνα σημείωμα ποὺ ἀνέφερε τὸ τί ἤθελε, δυὸ τρεῖς ὅμως μόνο τοῦ ἔδωσαν καὶ τὰ χρήματα ποὺ θὰ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν διαφόρων πραγμάτων.

Ὁ Χότζας δὲν τοὺς εἶπε τίποτε. Ἐπιστρέφοντας ὅμως στὸ χωριὸ δὲν ἔφερε παρὰ μόνο τὰ πράγματα ἐκείνων ποὺ τοῦ τὰ εἶχαν πληρώσει. Καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται, τοὺς εἶπε:

— Ἀκοῦστε, φίλοι μου, τί μοῦ συνέβη: Ἐνῶ περνοῦσα μὲ μιὰ βάρκα ἕνα πλατὺ ποταμό, ἅπλωσα μπροστά μου τὰ διάφορα σημειώματα γιὰ νὰ τὰ τακτοποιήσω. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἕνα φύσημα ἀνέμου μοῦ πῆρε ὅλα τὰ σημειώματα, ἐκτὸς φυσικὰ ἐκείνων ἐπάνω στὰ ὁποῖα εἶχα τοποθετήσει τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἔδωσαν. Καὶ ἔτσι δὲν μπόρεσα νὰ εὐχαριστήσω παρὰ μόνα αὐτούς!

ΤΟ ΧΙΟΝΙ στὴν Ἑλλάδα

Πότε χιονίζει στὴν Ἑλλάδα; Ποιὸς μῆνας ἔχει τὰ πιὸ πολλὰ χιόνια; Ποιὲς περιοχὲς δέχονται τὴ μεγαλύτερη ποσότητα χιονιοῦ;

Στὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς μᾶς δίνει σαφεῖς ἀπαντήσεις τὸ τμῆμα τῆς Μετεωρολογίας τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν, βάσει παρατηρήσεων μιᾶς ὁλοκλήρου ἑβδομηκονταετίας.

ΠΟΤΕ ΧΙΟΝΙΖΕΙ

Γιὰ νὰ χιονίση στὴν Ἑλλάδα, πρέπει νὰ ἐπικρατῆ στὴν Μεσόγειο ὑφεσιακὴ καιρικὴ κατάστασις (βροχερὸς καιρὸς μὲ σχετικὴ καλὴ θερμοκρασία), ἡ ὁποία κατόπιν ἐξελίσσεται καὶ μετατοπίζεται πρὸς ἀνατολάς. Ταυτοχρόνως σημειοῦται στὴν Εὐρώπη ταχεῖα προέλευσις πολικῶν μαζῶν, κινητοῦ ἀντικυκλῶνος, ὁ ὁποῖος ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου καὶ δημιουργεῖ βόρειο ἰσχυρὸ καὶ πολὺ ψυχρὸ ρεῦμα ἐπ' αὐτῆς. Τὸ ρεῦμα αὐτό, ἐρχόμενο σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ προϋπάρχοντα στρώματα θερμοτέρου ἀέρος, δημιουργεῖ συμπυκνώσεις χιόνος, οἱ ὁποῖες πέφτουν ἐπὶ τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῆς χώρας μας.

Γιὰ νὰ χιονίση λοιπόν, στὴν Ἑλλάδα, πρέπει νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ προϋποθέσεις αὐτές, αὐτὸ δὲ συμβαίνει ἀπ' τὸν Ὀκτώβριο μέχρι τὸν Μάϊο.

Τὸ ρεκὸρ τοῦ χιονιοῦ στὸν τόπο μας ἔχει ὁ Φεβρουάριος, κατὰ τὸν ὁποῖον πέφτει τὸ περισσότερο χιόνι. Δεύτερος ἔρχεται ὁ Ἰανουάριος, ὁ ὁποῖος σὲ πολλὲς περιοχὲς συναγωνίζεται τὸν Φεβρουάριο. Οἱ λοιποὶ μῆνες ἀκολουθοῦν τὴν ἑξῆς σειρά: Δεκέμβριος, Μάρτιος, Νοέμβριος καὶ Ἀπρίλιος.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριο σπανίως χιονίζει. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν περιπτώσεις πτώσεως χιόνος καὶ κατὰ τὸν Σεπτέμβριο. Αὐτὸ παρατηρήθηκε στὰ Τρίκκαλα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἀγράφων, τὴν 24ην Σεπτεμβρίου 1902.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑβδομήντα ἐτῶν (1860 — 1930) ἐχιόνισε κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιο τρεῖς μόνο φορές. Τὸ 1864, τὸ 1871 καὶ τὸ 1892. Ἀντιθέτως, κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον, στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, ἐχιόνισε δώδεκα φορές.

ΟΙ ΔΡΙΜΥΤΕΡΟΙ ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Ἀπὸ τοῦ 1900 μέχρι τοῦ 1930 ὁ δριμύτερος χειμὼν ἦταν ὁ χειμώνας 1928 — 1929, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐχιόνισε σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Ἐξ ἴσου δριμὺς ὑπῆρξε ὁ χειμώνας τοῦ 1904—1905.

Πολὺ χιόνι στὴν Ἑλλάδα ἔπεσε καὶ κατὰ τὸν Νοέμβριο τῶν ἐτῶν 1915 — 1918 καὶ 1922. Ἐπίσης κατὰ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1902 — 1908 καὶ 1917 καθὼς καὶ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1911, 1913 καὶ 1927.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Τὰ πρῶτα χιόνια στὴν Ἑλλάδα ἐμφανίζονται συνήθως κατὰ τὸ δεύτερο δεκαήμερο τοῦ Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῆς Πίνδου, τοῦ Τυμφρηστοῦ, τοῦ Ὀλύμπου, τῆς Ὄσσης τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τοῦ Μακεδονικοῦ Βερμίου.

Στὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτο χιόνι σημειώθηκε τὸ νωρίτερο κατὰ τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Νοεμβρίου, συνήθως ὅμως στὰ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν ὄρη, τὸ χιόνι ἐμφανίζεται τὸν Δεκέμβριο.

Πρώιμα χιόνια ἐσημειώθηκαν στὰς Ἀθήνας τὴν 9ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1859. Ὄψιμο δὲ χιόνι στὴν πρωτεύουσα σημειώθηκε τὴν 11ην Ἀπριλίου 1892.

Τέλος, τὸ μεγαλύτερο ὕψος χιονιοῦ στὰς Ἀθήνας παρατηρήθηκε τὴν 8ην Φεβρουαρίου τοῦ 1911. Τότε τὸ χιόνι ἔφθασε τὸ ὕψος τοῦ 1.50 μ. καὶ ἡ πτῶσις του διήρκεσε 4 μέρες.

Ο ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Η «ΜΟΝΑΞΙΑ»

Τὸ βιβλίο τῆς κ. Ἰωάννας Μπουκουβάλα - Ἀναγνώστου «Μοναξιά», (διηγήματα), πωλεῖται στὰ γραφεῖα μας καὶ ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 3.000 δραχμῶν.

Τὸ φάντασμα ΤΟΥ ΥΜΠΕΡΓΚ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

Ἀντίκρυ στὶς εὔφορες καὶ μαγικὲς κοιλάδες τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Μπούρφκ, ἐπάνω σ' ἕνα βραχώδη λόφο, δίπλα στὸ «Μαῦρο Δάσος» βρίσκονται τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου τῶν Ὑμπέργκ.

Ὁ πῦργος αὐτὸς εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτέρους πύργους τῆς Γερμανίας καὶ σ' ὅλο τὸν Μεσαίωνα ἦταν ἰδιοκτησία τῆς εὐγενοῦς καὶ ἰσχυρᾶς οἰκογενείας τῶν Ὑμπέργκ μέχρι τοῦ 14ου αἰῶνος, ὁπότε ἐξέλιπε ἡ οἰκογένεια αὐτὴ καὶ ὁπότε ὁ πύργος περιῆλθε στὸν μέγα δοῦκα τοῦ Βάδεν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ πύργου. Οἱ κάτοικοι ὅμως τῶν γύρω χωριῶν διηγοῦνται τὸ ἑξῆς φρικιαστικὸ περιστατικό, ποὺ συνέβη μέσα στὸν πανάρχαιο αὐτὸν πύργο:

Ὁ τελευταῖος τῶν Ὑμπέργκ ἦταν ἕνας φεουδάρχης σκληρός, κακὸς καὶ ἀσυνείδητος, μὲ μιὰ λέξι πολὺ κακοφημισμένος. Ὅταν ἦταν ἀκόμη νέος ἔτυχε νὰ χάση τὴ γυναῖκα του — μιὰ νέα καὶ ὡραία δέσποινα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ — καὶ τὸ μικρὸ παιδάκι του, δυὸ χρονῶν μόλις, ποὺ κι' ἐκεῖνο τὸ λάτρευε παράφορα. Οἱ δύο ἐκεῖνοι θάνατοι ἦταν τρομερὸ χτύπημα γιὰ τὸν τελευταῖο ἄρχοντα Ὑμπέργκ, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη πιὰ τὴ θλῖψι τὴν ἀβάσταχτη καὶ τὴν μοναξιά, τὄρριξε στὰ γλέντια καὶ στὸ πιοτό, μέχρις ὅτου σπατάλησε ὅλη τὴν περιουσία του. Τότε μάζεψε γύρω του ἀρκετοὺς μισθοφόρους, ἐσχημάτισε μιὰ ληστρικὴ συμμορία κι' ἄρχισε νὰ κάνη ληστρικὲς ἐπιδρομὲς στὰ περίχωρα, ληστεύοντας τοὺς ταξιδιῶτες.

Μιὰ μέρα ὁ Ὑμπέργκ μὲ τὴ συμμορία του ἐπετέθη ἐναντίον μιᾶς μεγάλης συνοδείας Ἑβραίων ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἀντιστάθησαν καὶ ἐπολέμησαν θαρραλέα ἐναντίον του καὶ ἐναντίον τῶν σπαθοφόρων του. Στὴν συμπλοκὴ αὐτὴ ὁ λήσταρχος—ἄρχοντας τοῦ Ὑμπέργ — χτυπήθηκε στὸ ἕνα μάτι καὶ ἔμεινε μονόφθαλμος. Αὐτὸ ἦταν πιὰ τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα τῆς ζωῆς του. Οἱ συμμορῖτες του τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα, τὸν ἐγκατέλειψαν, γιατὶ ἔλεγαν δὲν μποροῦσαν νἄχουν ἐμπιστοσύνην στὴν ἱκανότητα ἑνὸς ἀρχηγοῦ ποὺ εἶχε ἕνα μάτι!...

Μόνος πιά, κατάμονος, ἐγκαταλελειμμένος ἀπ' τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἀνθρώπους του ὁ ἄρχοντας Ὑμπέργκ ἀποτραβήχθηκε στὸν τεράστιο πύργο του, στὸν ὁποῖο ζοῦσε ὁλομόναχος μὲ μόνη συντροφιὰ τὶς πανοπλίες καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων του.

Κάθε τόσο κατέβαινε στὸν δημόσιο δρόμο καὶ κρυμμένος καραδοκοῦσε νὰ περάση κανένας διαβάτης γιὰ νὰ τὸν ληστέψη.

Ἕνα σκοτεινό, βροχερὸ καὶ παγερὸ χειμωνιάτικο βράδυ, ἐνῶ γύριζε στὸν πύργο του μελαγχολικός, γιατὶ δὲν εἶχε βρῆ κανέναν διαβάτη γιὰ νὰ τὸν γδύση, εἶδε ἕνα ἐλαφάκι καὶ τὸ κυνήγησε. Καθὼς ὅμως ἔτρεχε, στὴν ἄκρη ἑνὸς γκρεμοῦ, παρουσιάστηκε μπροστά του ἕνας γέρος ἐξαιρετικὰ ψηλὸς καὶ χλωμός, μὲ μακρυὰ γένεια. Ὁ γέρος κρατοῦσε τώρα τὸ ἐλάφι στὴν ἀγκαλιά του, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄρχοντα τοῦ Ὑμπέργκ. Φαίνεσαι πολὺ στενοχωρημένος. Ξέρω πὼς σὲ βασανίζουν οἰκονομικὲς δυσκολίες καὶ ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ γύρω δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ χάρι γιὰ σένα. Τί νὰ σοῦ κάνη ἕνα ἐλαφάκι γιὰ τὸ γεῦμα σου; Θὰ ἤθελες νὰ ξαναγίνης πλούσιος καὶ δυνατός;

Ὁ ἱππότης κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸν ἄγνωστο συνομιλητή του, νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ἂν τοῦ μιλοῦσε στὰ σοβαρὰ ἢ τὸν εἰρωνευόταν καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Ἂν μποροῦσες νὰ τὸ κάνης αὐτό, θὰ δεχόμουν εἰς ἀντάλλαγμα ὁποιαδήποτε θυσία.

— Τότε εἶπε ὁ ἄγνωστος, ἄκουσέ με. Δὲν ἔχεις νὰ ὑποβληθῆς σὲ μεγάλο κόπο. Στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου σου εἶνε θαμμένοι θησαυροί, ποὺ μποροῦν νὰ σὲ κάνουν τὸν πλουσιώτερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου. Ὁ προπάππος σου μιὰ φορὰ ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸν πύργο στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του, ἔθαψε ὅλους τοὺς θησαυροὺς ποὺ εἶχε σὲ χρυσὸ καὶ σὲ πολύτιμα κοσμήματα στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε ποῦ εἶνε κρυμμένοι. Μόνο ἐγὼ ξέρω τὴν κρύπτη τους, γιατὶ μόνο ἐγὼ τὸν ἐβοήθησα νὰ τοὺς κρύψη ἐκεῖ.

Ἡ τελευταία φράσις τοῦ ἀγνώστου ἔκανε τὸν ἱππότη νὰ χαμογελάση δύσπιστα.

— Ἐσύ; ρώτησε εἰρωνικά. Μὰ ὁ προπάππος μου ἔζησε ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια.

— Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχα ζήσει κι' ἐγώ.

Στὰ λόγια αὐτά, ἕνας δυνατὸς τρόμος εἶχε καταλάβει τὸν ἄρχοντα τοῦ Ὑμπέργκ, γιατὶ κατάλαβε πὼς ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος γέροντας ἦταν βρυκόλακας ! Ὁ γέρος εἶδε τὸ ταραγμένο ὕφος του καὶ μὲ τόνο φιλικὸ τοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτα, ἱππότη τοῦ Ὑμπέργκ. Ἂν μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς δὲν θὰ τρομάξης, θὰ σοῦ ἀποκαλύψω μὲ ποιὸν τρόπο θὰ βρῆς τὸν θησαυρό.

— Στὸ ὑπόσχομαι, ἀποκρίθηκε, παίρνοντας θάρρος ὁ ἱππότης, γιατὶ ἡ δυστυχία μου εἶνε τόσο ἀβάσταχτη, ὥστε θάδινα ἀκόμα καὶ τὴν ψυχή μου στὸν Διάβολο γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ σημερινή μου φτώχεια.

— Ὡραῖα!... Τότε δὲν ἔχεις, παρὰ νὰ κατεβῆς αὔριο βράδυ, ποὺ θὰ εἶνε πανσέληνος στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου μαζί μου, νὰ ξεθάψης τὰ κόκκαλα τῶν προγόνων σου, νὰ τὰ τοποθετήσης σὲ κύκλο καὶ νὰ τὰ κάψης. Ὅταν τὸ κάμης αὐτό, ὁ θησαυρὸς θὰ γίνη δικός σου. Καὶ τώρα καληνύχτα σου!...

Τὸ ἄλλο βράδυ, ποὺ τὸ φεγγάρι ἔλαμπε ὁλόγιομο στὸν οὐρανό, ὁ ἱππότης καὶ ὁ βρυκόλακας κατέβαιναν στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου ὅπου βρισκόντουσαν οἱ τάφοι τῶν ἀρχόντων τοῦ Ὑμπέργκ. Ὁ ἱππότης πῆρε ἕνα τσαπὶ κι' ἄρχισε ν' ἀνοίγη τοὺς τάφους ἕναν-ἕναν καὶ νὰ μεταφέρη τὰ κόκκαλα στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου. Ἔκανε πολλὲς φορὲς τὸν δρόμο αὐτό, ὥσπου ἄδειασε ὅλους τοὺς τάφους, ἐκτὸς ἑνός. Ἦταν ὁ τάφος τοῦ γυιοῦ του, τοῦ μόνου πλάσματος ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε. Ὅταν ἔφθασε ἡ σειρὰ ν' ἀνοίξη καὶ τὸν τάφο αὐτόν, ὁ ἱππότης ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα ἀναποφάσιστος, μπροστὰ στὴν πλάκα του. Μὰ ὁ ἄγνωστος ἄρχισε νὰ γελάη σαρκαστικὰ καὶ νὰ τὸν εἰρωνεύεται. Οἱ σαρκασμοὶ ἐκεῖνοι νίκησαν τοὺς τελευταίους δισταγμούς του. Ἄνοιξε λοιπὸν τὸν τάφο τοῦ παιδιοῦ του, μὰ ὅταν ἔπιασε στὰ χέρια του τὸ μικρὸ πτῶμα του, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχε λυώσει καλὰ—καλά, λόγῳ τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους, τὸ πεθαμένο παιδὶ ἄρχισε νὰ σαλεύη, νὰ κινῆται, νὰ στενάζη!...

Τὰ μάτια του ἄνοιξαν κι' ἀπὸ τὸ στόμα του βγῆκε ἄξαφνα μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Φύγε μακρυά !... φώναξε στὸν ἄγνωστο γέρο. Φύγε ἀπὸ δῶ καταραμένο δαιμόνιο ! Πήγαινε πάλι στὰ ὑποχθόνια ἄντρα σου, γιατὶ ἡ δύναμί σου εἶνε ἀνώφελη μπροστὰ στὸν ἱερὸ δεσμὸ ποὺ μὲ συνδέει μὲ τὸν πατέρα μου! Φύγε, σ' ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ ἐπουράνιου Θεοῦ!...

Στὰ λόγια ἐκεῖνα, τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου πέταξαν ἀστραπὲς καὶ γύρισε κι' ἔφυγε μ' ἕναν πάταγο τόσο δυνατό, ποὺ ὅλο τὸ βουνὸ σείσθηκε κι' ὁ πύργος σωριάστηκε σ' ἐρείπια!...

Ὁ ἱππότης Ὑμπέργκ ἀπόθεσε πάλι μ' εὐλάβεια τὸ πτῶμα τοῦ παιδιοῦ του στὸν τάφο του. Ἐπίσης κουβάλησε πάλι τὰ κόκκαλα τῶν προγόνων του στὰ κιβούριά τους. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη παράτησε τὸν ὁπλισμό του, φόρεσε τὰ ταπεινὰ ροῦχα τοῦ προσκυνητοῦ καὶ πῆγε νὰ κλειστῆ σ' ἕνα γειτονικὸ μοναστῆρι, ὅπου πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του, παρακαλῶντας τὸν Θεὸ νὰ συγχωρήση τὰ κρίματά του.

Μὰ τὰ κρίματά του ἦσαν πολλά. Κι' ὁ Θεὸς δὲν τὰ συγχώρησε, φαίνεται, γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, ἀκόμη μέχρι σήμερα, τὶς σκοτεινὲς νύχτες τοῦ χειμῶνα οἱ χωριάτες τῶν πέριξ τοῦ Βάδεν - Βάδεν βλέπουν νὰ ἐμφανίζεται τὸ ἀνήσυχο φάντασμά του καὶ νὰ οὐρλιάζη, ζητῶντας ἔλεος ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ οὐρλιάσματά του εἶνε τόσο δυνατά, ποὺ ἀκούγονται περισσότερο ἀπ' τὸ βούισμα τῆς καταιγίδος καὶ κάνουν τὸ βουνὸ νὰ σείεται καὶ νὰ τρέμη. Τὸ φάντασμα γυρίζει ὅλη τὴ νύχτα ὥσπου ἀρχίζει νὰ σημαίνη τὸν ὄρθρο ἡ καμπάνα τοῦ γειτονικοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Φρέμενσμπεργκ, τοῦ μοναστηριοῦ, στὸ ὁποῖο εἶχε κλεισθῆ ὁ ἱππότης, μετὰ τὴν βεβήλωσι τῶν τάφων τῶν προγόνων του.

ΑΠΟ ΟΣΑ διαβάζουμε

Στὴν γαλλικὴ «Ἐπιθεώρησι τῆς Προστασίας τῶν Ζώων» ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο, ποὺ δείχνει πόση ἀλληλεγγύη κι' ἀγάπη μποροῦν πολλὲς φορὲς νὰ δείξουν τὰ ζῶα μεταξύ τους.

Ἕνας μεγάλος ζωόφιλος π. χ. εἶχε ἕνα μικρόσωμο σκυλάκι καὶ μιὰ γάτα ποὺ ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἀγαπημένα, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι γενικὰ νομίζεται. Καὶ ἡ φιλία τους ἦταν στ' ἀλήθεια ἀξιοθαύμαστη, γιατὶ ὁ σκύλος δὲν ἐννοοῦσε νὰ δῆ μπροστά του ἄλλες γάτες καὶ τὶς κυνηγοῦσε ἄγρια.

Μὲ τὴ γάτα αὐτὴ τοῦ σπιτιοῦ ὁ Ἀζώρ, ὅπως ἔλεγαν τὸ σκύλο, εἶχε τέτοιο σύνδεσμο καὶ τέτοια ἀγάπη ποὺ τὰ δυὸ ζῶα περνοῦσαν ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί. Τὸ βράδυ κοιμόντουσαν «ἀγκαλιὰ» κι' ἔτρωγαν πάντοτε ἀπ' τὸ ἴδιο τσανάκι. Ὅπως ἦταν ὅμως φυσικό, ὁ σκύλος κατεβρόχθιζε τὸ φαγητό του πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' τὸ φίλο του κι' ἔτσι ἔβγαινε ἡ γάτα πάντα ἀδικημένη.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἔδεσαν μιὰ μέρα τὸ σκύλο καὶ τοῦ ἔβαλαν τὸ φαΐ του σὲ ἰδιαίτερο πιάτο, ὥστε ἡ γάτα νὰ μπορέση νὰ φάη μὲ τὴν ἡσυχία της.

Τί ἔγινε ὅμως τότε; Ἡ καλή μας γάτα, προτοῦ ἀρχίση νὰ τρώη πῆρε μὲ τὸ στόμα της τὸ καλύτερο καὶ μεγαλύτερο κομμάτι ἀπ' τὸ φαγητό της καὶ πῆγε καὶ τὸ ἔβαλε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ φίλου της!

Ὁ κύριος τῶν δύο ζώων, ποὺ ἔμεινε ἔκπληκτος μπροστὰ στὴ τόση ἀφοσίωσι, θέλησε νὰ ἐπαναλάβη τὸ πείραμα καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κάθε φορὰ λοιπόν, ἡ ἀγαθὴ γατοῦλα δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀγγίξη τὸ φαγητό της, ἂν δὲν πήγαινε πρῶτα τὴν καλύτερη μερίδα στὸ φίλο της τὸν σκύλο!...

⁂

Μιὰ στατιστικὴ δημοσιευθεῖσα τελευταίως σὲ ἰταλικὸ περιοδικό, παρέχει ἐνδιαφέροντας ἀριθμοὺς γιὰ τὴν ἀναλογία τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν στὰ διάφορα κράτη προπολεμικῶς.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν αὐτήν, ἰδοὺ οἱ κυριώτερες χῶρες ὅπου πλειοψηφοῦν οἱ γυναῖκες. Οὕτω ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν ἀναλογοῦν στὴν Κίνα 1139 γυναῖκες, στὴν Ρωσία 1103, στὴν Ἀγγλία 1088, στὴ Γαλλία 1.071, στὴν Γερμανία 1.058, στὴν Τουρκία 1036.

Ὑπάρχουν ὅμως ἀντιθέτως ἄλλες χῶρες ὅπου τὸ ἀσθενὲς φῦλον μειοψηφεῖ ἔναντι τοῦ ἰσχυροῦ. Οὕτω στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀναλογοῦν μόνο 976 γυναῖκες ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν. Στὴν ἴδια κατηγορία ἀνήκουν ἡ Βραζιλία, ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ἰαπωνία.

Τέλος στὴν ἀμερικανικὴ δημοκρατία τῆς Κούβας, στὸ μαγικὸ περιβάλλον τοῦ Καραϊβικοῦ πελάγους, ἡ ἀναλογία τῶν γυναικῶν, ποὺ φημίζονται ὡς οἱ ὡραιότερες τοῦ κόσμου, εἶνε ἐξαιρετικὰ μικρή: μόνο 888 γυναῖκες ἔναντι 1000 ἀνδρῶν.

Τὸ βιβλίο τῆς ΚΑΡΔΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ» Τῆς ΕΛ. ΓΚΛΥΝ

Παράπονα γεροντοκόρης

Μιὰ γεροντοκόρη παρεπονεῖτο σὲ μιὰ πολύπειρη γηραιὰ φίλη της γιὰ τὴν συμφορὰ ποὺ ἔπαθε νὰ μείνη στὸ ράφι. Ἡ γηραιὰ κυρία ἐγέλασε καὶ τὴν ρώτησε:

— Κατὰ τὴν γνώμη σου, ποιὸς φταίει γι' αὐτό;

— Οἱ ἄνδρες, ἀπάντησε ἀδίστακτα ἡ γεροντοκόρη.

— Ὄχι, τὴν διέκοψε ἡ γηραιὰ κυρία. Δὲν φταῖνε οἱ ἄνδρες. Φταῖμε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, γιατὶ οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ζύμη στὰ χέρια μας. Ἐμεῖς τοὺς τραβοῦμε ἢ τοὺς ἀπωθοῦμε.

Πόσο δίκηο εἶχε μιλῶντας ἔτσι ἡ γηραιὰ κυρία! Παραπονοῦνται οἱ γεροντοκόρες γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔπαθαν καὶ λησμονοῦν ὅτι ἡ εὐθύνη εἶνε ὅλη δική τους. Μιὰ ψυχρὴ καὶ παγερὴ γυναῖκα — πρέπει νὰ τὸ ξέρη! — οὐδέποτε συγκινεῖ ἕναν ἄνδρα. Ἀδιαφοροῦμε γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ θέλουμε νὰ ἐνδιαφερθοῦν αὐτοὶ γιὰ μᾶς... Γιατί;

Τὸν ἄνδρα τὸν τραβάει, τὸν γοητεύει, τὸν σαγηνεύει ἡ θερμή, ἡ πρόσχαρη, ἡ πρόθυμη καὶ καλόβολη γυναῖκα.

Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ἐγήρασαν χωρὶς νὰ γνωρίσουν τὶς συγκινήσεις τοῦ ἔρωτος καὶ ὑπερηφανεύονται γι' αὐτό. Λένε:

— Ἐστάθηκα ἔντιμη στὴ ζωή μου!

Νομίζω ὅμως, καὶ τὸ νομίζω ἀκραδάντως, ὅτι δὲν εἶνε ἀτιμία τὸ φλὲρτ καὶ ὁ ἔρως ἀκόμη ποὺ δὲν φθάνει φυσικὰ σὲ «χυδαιότητες καὶ σὲ παραχωρήσεις».

Ἂν δὲν σκορπίσωμε γύρω μας ὀλίγη θερμότητα, οἱ ἄνδρες παγώνουν. Ἡ διάθεσις τοῦ ἔρωτος πεθαίνει. Ὁ ἔρως εἶνε ὅπως ὁ ἥλιος. Ὅταν χάση τὴν θερμότητά του, κάθε ζωὴ γύρω του σβύνει. Καὶ ζωὴ εἶνε ὁ ἔρωτας. Εἶνε ἡ πιὸ ἔντονη ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς.

Ἂς μὴ μεμφώμεθα λοιπὸν τοὺς ἄνδρες, γιατὶ εἶνε ψυχροὶ μαζί μας. Δὲν φταῖνε αὐτοί, ἀλλὰ ἐμεῖς ποὺ προκαλοῦμε τὴν ψυχρότητά τους.

Μ' ὅλα αὐτὰ δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε ἐπιπολαία καὶ νὰ σκορπᾷ γύρω της γλυκόλογα καὶ θωπεῖες.

Ὄχι. Ὑπεράνω ὅλων ὑπάρχει ἡ σεμνότης, ἡ καλῶς ἐννοουμένη σεμνότης, τὸ στόλισμα αὐτὸ κάθε γυναικός. Ἡ ἀναίδεια εἶνε τὸ χειρότερο ἐλάττωμα γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Ἰδοὺ σχετικῶς μὲ τὰ παραπάνω καὶ ἕνα χαρακτηριστικὸ ἱστορικὸ γεγονός.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ἕνα λαὸ τῶν Γενδάνων, οἱ γυναῖκες τοῦ ὁποίου εἶχαν ὡς δόξα καὶ τιμή τους τὴν... ἀναίδεια!

Εἶχαν ἔθιμο, δηλαδή, σὲ κάθε κατάκτησι ποὺ ἔκαναν, νὰ κρεμοῦν στὸ λαιμό τους καὶ ἕνα νέο κόσμημα πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Ἔρωτος. Ἐκείνη ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε τὰ περισσότερα κοσμήματα ἦταν καὶ ἡ... σεβασμιωτέρα! Ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἤθη..

«Ἂν τὸ ἔθιμο αὐτό, λέει ἡ κυρία ντὲ Σεγκύρ, προσβάλλη τὴν σημερινὴν ἀντίληψί μας καὶ τὴν καλὴ ἀγωγή, δὲν ἔχει τουλάχιστον τὴν ἄτοπη διαγωγὴ τῶν σημερινῶν ἀνδρῶν! Τί κάνουν οἱ σημερινοὶ ἄνδρες; Ἁπλούστατα, ἀφοῦ στήσουν πρῶτα τὶς μεγαλύτερες παγίδες γιὰ νὰ διαφθείρουν τὴν γυναῖκα, περνοῦν κατόπιν ὅλη τους τὴ ζωή, γιὰ νὰ τὴν συκοφαντοῦν.»

Ἂς προσέχουν λοιπὸν οἱ γυναῖκες. Ἡ δυσφήμισις εἶνε γι' αὐτὲς θάνατος. Θάνατος ἠθικός.

Τὰ καμώματα τῆς ΖΑΜΦΩΣ

Τὸ λάχανο

Ἡ Ζαμφώ, ἀνεβασμένη σὲ μιὰ ἀνεμόσκαλα, στηριγμένη στὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς της, μιλοῦσε μὲ τὴν πλαγινὴ γειτόνισσά της, τὴν Ἀρετὴ τὴ Σκάραινα.

— Καλὲ νὰ σὲ χαρῶ, Ἀρετή μου, μιὰ χαρὰ ἠγένηκε τὸ πρεβολάκι σου μὲ τὰ πρωτοβρόχια. Πᾶνε πιὰ τὰ πούλουδα, ἔ;

Ἡ Ἀρετὴ ποὺ ἐσκάλιζε κάτι φυντάνια, τῆς εἶπε:

— Ὅπως βλέπεις, Ζαμφώ μου, ἠκάναμε κ' ἐμεῖς τὴ μόδα. Ἤβγαλα τσοὶ μαργαρίτες καὶ τὰ πάτια καὶ ἠφύτεψα λάχανα καὶ ραπανάκια, μαντανό, κρομμύδια καὶ κουνουπίδι. Τί νὰ κάνης; Κάθε ἐποχὴ μὲ τὴ μόδα τση.

— Καλοξόδιαστα νᾶνε καὶ μὲ τὸ καλὸ νὰ τὰ φᾶτε, εἶπε ἡ Ζαμφὼ καὶ κατέβηκε.

Λίγες μέρες ἀργότερα ἕνα πρωΐ τῆς ἦρθε σ[illegible] νοῦ νὰ μαγειρέψη ντολμάδες μὲ τὸ μπλιγοῦρι. Ζήτησε φύλλα στὸν μπακάλη.

— Κόνα Ζαμφώ μου, τῆς ἀπάντησε, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὰ φύλλα τσῆ σαλαμοῦρας χοντροπετσιάζουνε καὶ σαπίζουνε. Γιατὶ δὲν παίρνεις ἕνα λαχανάκι νὰ φᾶς τσοὶ ντολμάδες σου νὰ φχαριστηθῆς;

— Καλὰ λές, Μιχάλη! Μὰ ὁ μανάβης δὲν ἔχει. Καὶ τί νὰ κάνω τώρα ποὺ ἔχω τὴ γέμιση ἕτοιμη, τὸ κρομμυδάκι καβουρντισμένο καὶ τὴ σταφίδα μαλιασμένη!

— Δὲν ἔχει κανένα πρεβολάκι ἐδῶ κοντὰ νὰ σοῦ δανείσουνε ἕνα καὶ αὔριο τ' ἀγοράζεις καὶ τὸ δίνεις; εἶπε ὁ μανάβης.

Ἡ Ζαμφὼ σκέφθηκε τὴν Ἀρετή. Ἔτρεξε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα της.

Καμμιὰ ἀπάντησις.

— Ἠφύγανε ἀπ' τὸ πρωΐ καὶ πᾶνε τσοὶ Ποδαράδες τσ' ἀδρεφῆς της, εἶπε μιὰ ἀντικρυνὴ γειτόνισσα.

Τὸ μάτι τῆς Ζαμφῶς ἄστραψε. Ἀμέσως τὸ πονηρὸ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ἂν ἔβαζε τὴ σκάλα καὶ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ τοιχάκι, θὰ μποροῦσε νὰ κατέβη νὰ κόψη κανένα λάχανο.

Ποιὸς θὰ τὴν ἔβλεπε; Τὴν εὐκολία της θὰ ἔκανε.

Καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφθῆ πήδησε στὸν κῆπο.

Μὲ μάτια ἀχόρταγα, ἄρχισε νὰ βλέπη τὰ λάχανα. Θὰ διάλεγε τὸ πιὸ μεγάλο.

Μὲ βουλιμία μεγάλη ἅπλωσε τὰ χέρια της στὸ πιὸ μεγάλο καὶ τὸ πιὸ ἥμερο λάχανο. Καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸ κόψη, ὅταν ἀκούη τὴν πόρτα νὰ τρίζη καὶ βλέπει νὰ μπαίνουν ἡ νοικοκυρὰ μὲ τὴν κόρη της.

— Καλέ, Ἀρετή μου, ξεφώνισε, τρέχα, ἠβοὶ τὴν τρομάρα μου!

— Τί παθες, καλὲ Ζαμφώ; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ μέσα;

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Τὰ εὔθυμα

Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ νεοπλούτου

—Ὑπηρέτρια γαλλίδα,
γιατὶ πῆρες, μωρὲ Γιάννη;
—Γιατὶ ἔχω μιὰ συμβία
ποὺ ἡ ζήλεια της μὲ σκάνει.

Βρῆκα δούλα φημισμένη
ποὺ εἶν' ὄμορφη, κουκλί.
Γρῦ ρωμέϊκο δὲ ξέρει
μόνο γαλλικὰ μιλεῖ.

Σὰν τῆς σκάω τὸ φιλὶ
κοντραμπάντο, σκοτεινά,
δὲ θὰ ξέρει νὰ τὸ πῆ
στὴ γυναῖκα μου στερνά.

Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Ἡ Ζαμφὼ δὲν τὰ ἔχασε καθόλου.

— Θὰ στὰ πῶ... δός μου κομμάτι νερὸ γιατὶ ἠσαρλίκιασα!

— Μά τί ἔπαθες;

— Νά! Ἐκεῖ ποὺ ἠκαθούμουνε στὸ σπίτι μου ἀκούω σαματᾶ. Ἀνεβαίνω τὴ σκαλίτσα καὶ βλέπω δυὸ διαόλοι, δυὸ βρωμόπαιδα ἀλανιάρηδες, νὰ μπαίνουνε ἀπὸ τὸ πισινό σου ντουβάρι γιὰ νὰ σοῦ ρημάξουνε τὸ πρεβόλι. Φωνάζω, τίποτα. Μωρὲ ἐσεῖς τοὺς λέω, θὰ σᾶς κάνω σώσπαστοι στὸ ξύλο καὶ κατεβαίνω ἀπ' τὸ ντουβάρι. Καλὰ ποὺ πρόφταξα, Ἀρετή μου, γιατὶ θὰ γύριζες καὶ δὲ θἄβρισκες φύλλο πράσινο στὸ πρεβολάκι σου! Ἠφύανε σὰν τσοὶ λωλοὶ ἀπ' τὸ φόβο τως! Κι' ἄργησα νὰ ψουνίσω μ' αὐτὴ τὴ φασαρία. Νὰ δῶ τώρα ποῦ θὰ βρῶ λάχανο ποὺ ἔχω ἕτοιμα τὰ ὑλικὰ γιὰ τσοὶ ντολμάδες.

Ἡ Ἀρετὴ πρόθυμη τῆς εἶπε:

— Καλέ, ἀφοῦ μοῦ τὰ γλύτωσες, δὲ σοῦ δίνω ἐγὼ ἕνα λαχανάκι νὰ κάνης τὴ δουλειά σου. Δὲ θὰ ξυγκέψουνε.

— Ἄχ! Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχη γερή, Ἀρετή μου. Ἔτσ' εἶνε. Τὄνα χέρι νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο.

Πῆρε τὸ λάχανο καὶ ἔφυγε κατευχαριστημένη.

— Καλὰ τὰ κατάφερα! εἶπε μόνη της σὰν πῆγε σπίτι της! Κάλλια νὰ ξέρης παρὰ νἄχης!

ΣΥΛΒΙΟΣ

■

Ἀφορμὴ δυσαρεσκείας

Ὑπάλληλος. — Ἐπέρασε, κύριε προϊστάμενε, ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ μὲ προσλάβατε στὴν ὑπηρεσία σας. Θὰ σᾶς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ μοῦ αὐξήσετε τὸν μισθό, ὅπως ἄλλως τε, μοῦ ὑποσχεθήκατε.

Προϊστάμενος. — Θυμᾶμαι καλά, φίλε μου, ὅτι σᾶς ὑποσχέθηκα αὔξησι σὲ περίπτωσι ποὺ δὲν θὰ μοῦ δίνατε καμμιὰ ἀφορμὴ δυσαρεσκείας.

Ὑπάλληλος. — Καὶ σὲ τί σᾶς δυσαρέστησα, παρακαλῶ;

Προϊστάμενος. — Ἄμ, ἀφοῦ μοῦ ζητᾶς. . αὔξησι!

Ο ΒΑΓΓΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΝΙΩ

ΠΑΘΗΜΑΤΑ

Βρὲ, Βάγγο, εἶπες μιὰ φορὰ
Νὰ κάνης μαύρη ἀγορὰ
Μὰ σοῦ τὸ λέω σοβαρὰ
Πὼς πάτησες στὴ πήττα!...
Τί σοὖρθε Βάγγο κακομοί—
Μὲ τὶς φτωχές μου οἰκονομί-
Νὰ πάρης σ' ἀκριβὴ τιμὴ
Χίλιες ὀκάδες βλῆττα;

Ἄντε ρὲ Βάγγο μου λεμὲ
Ποτὲ δὲν μ' ἄκουσες ἐμὲ
Καὶ τώρα μοῦ 'σαι λυπημὲ—
Γιατὶ ποῦ νὰ σοῦ κόψη;
Πῶς θἄρθη πτῶσις ξαφνικὴ
Καὶ τέτοια γκίνια τραγικὴ;
Καὶ μὲ κυττᾶς κι' ἔχεις ἐκεῖ
τὰ βλῆττα σου ἐν ὄψει!...

Εἶσαι γιὰ ἔμπορας, κουτὸς
Καὶ μὴ μιλήσης προπετῶς
Γιατὶ θὰ μοὖρθ(ἐμετὸς
Μὰ κάλλιο νὰ σωπαίνης...

Τώρα τὴν ἔπαθες οἰκτρῶς
Κι' ἀφοῦ 'σαι μάπας ἐκ πατρὸς
Κάτσε τὰ βλῆττα σου νὰ τρῶς
Μὲ βλῆττα νὰ χορταίνης!...

Η ΜΑΝΙΩ

Ἄκου Μανιώ μου καψερὴ
Δὲν εἶμ' ἐγὼ μαυραγορὶ—
Καὶ οὔτε περὶ ἐμπορὶ—
Πάρα πολὺ σκαμπάζω...

Τώρα, τὴν ἔπαθα κι' ἐγὼ
Καὶ ζάρωσα σὰν τὸ λαγὸ
Γιατὶ, αὐτὸ τ' ὁμολογῶ,
Ἦταν μεγάλο κάζο!...

Ἀντὶ νὰ μὲ παρηγορεῖς
Μ' ἀγάπης λόγια τρυφερῆς,
Μοῦ σούρνεις πιὰ ὅσα μπορεῖς

Ποὺ παθα μιὰ ζημιὰ
Ἀλλὰ στὸ λέω ὀρθὰ-κοφτὰ
Ἐγὼ δὲν σκιάζομαι μ' αὐτὰ
Καὶ θὰ τὰ βγάλω τὰ λεφτὰ
Μὲ λίγη οἰκονομία!...
Ἄσε λοιπὸν τὴν εἰρωνεὶ—
Ποὺ διόλου δὲν μὲ συγκινεῖ
Μανιώ μου, ἄκαρδη γυνὴ
Μὴ σοῦ 'ρθη καμμιὰ φάπα
Γιατὶ ἡ ψυχούλα μου τραβᾶ
Μιὰ κι' εἶν' τὰ πράμματα ζαβὰ
Καὶ μὲ τὰ βλῆττα, τὸ τσουβᾶ—
Σοῦ σκάσω μιὰ στὴ μάπα!..

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Τὰ βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τρενάλι

Ἡ ὑπηρέτρια τῆς Σουρπουῖτσας ἐκαθάριζε τὰ μάρμαρα τῆς κουζίνας ὅταν μπῆκε μέσα ἡ κυρία της.

— Γιατί, καλὲ κυρία, δὲν παίρνετε λίγο Τρινάλ; ρώτησε.

— Τί 'νε αὐτὸ τὸ Τρινάλι;

— Νά! Εἶνε ἕνα σαποῦνι σκόνη, ποὺ κάνει τὰ μάρμαρα κάτασπρα, καθαρίζει τὰ σανίδια, τὰ ροῦχα, τὰ γυαλικὰ ὅλα.

— Καλά, τὰ στείλωμε Καραμπέτ. Ἄντρας μου ντουλιὰ ντὲν ἔκει. Νὰ πάη, καρτερεμένος νὰ κάνη, Ταρνάλι νὰ φέρη.

Καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα ἡ Σουρπουῖτσα ξεφώνισε:

— Καραμπέτ!

— Τί τέλεις, Σουρπουῖτσα;

— Ταρνάλι νὰ πάρης!

— Ταρνάλι; Τί πρᾶμα εἶνε αὐτό, μπὲ γιαβρούμ;

— Φῖνο πρᾶμα!

— Φαγωμένος ἔνεται;

— Ὄκι. Σαποῦνι ἰσκόνι, οὖλα παστρικὸς τὰ κάνη.

Ὁ Καραμπὲτ σταυροκοπήθηκε.

— Ἠξέρεις, κουζούμ, Ταρνάλι πολλοὶ μουστερῆ ὑρεύουνε. Οὖλο ἰσπίτια Ἀτήνας μὲ Τρενάλι παστρεύουνε, κόσμο πολὺ παίρνει, τελειωμένος τὰ ἔνεται. Αὔριο πρωΐ - πρωΐ μαγαζὶ νὰ πᾷς, σειρά σου νὰ πιάσης, ἅμα ἀνοιχτὸς τὰ ἔνεται πρῶτος νὰ πάρης.

Καὶ πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε πρωΐ - πρωΐ καὶ τράβηξε γιὰ νὰ πάρη τὸ Τρινάλι ὁ Καραμπέτ.

Ὁ κόσμος εἶχε κιόλας σχηματίσει ἀρκετὰ μεγάλη οὐρά.

Ὁ Καραμπὲτ ἔμεινε κατάπληκτος.

— Φτοῦ! ψιθύρισε μόνος του. Ἀπὸ μεσάνυχτα ἐντῶ ξημερωμένος ἴνεται ὁ κόσμος;!

Ἔπιασε ὡστόσο μιὰ θέσι στὴν οὐρὰ καὶ ἐπερίμενε καπνίζοντας.

— Παρντὸν ἕνα σπίρτο; τοῦ εἶπε ὁ προηγούμενός του στὴν οὐρά, ἕνας νέος κομψός.

Ὁ Καραμπὲτ τοῦ προσέφερε τὸ κουτί.

— Τί ἀφηρημένος ποὺ εἶμαι, εἶπε πάλι ψάχνοντας τὶς τσέπες του ὁ γείτονας. Δὲν πῆρα τὰ τσιγάρα μου καὶ πῶς νὰ περιμένη κανεὶς χωρὶς τσιγάρα, σὰν εἶνε καὶ καπνιστής.

Ὁ Καραμπὲτ τοῦ ἄνοιξε τὸ πακέτο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ νέος ἐπῆρε τρία.

— Λογαριάζω πόσα θὰ καπνίσω ὥς ποὺ νὰ πάρουμε τὸ Τρινάλ, εἶπε. Καπνίζω ἕνα κάθε ὥρα.

— Τί λές, μπέ; Τρεῖς ὧρες καρτερεμένος τὰ κάνωμε;! Ἀμάν, ἀμάν, κάηκα!

Καὶ ἄνοιξε τὸ πακέτο γιὰ νέο τσιγάρο.

Μιὰ κυρία τοῦ φώναξε τότε:

— Ἔ, κύριος μὲ τὸ τσιγάρο. Ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες ἐδῶ ποὺ τὶς στράβωσε ὁ καπνός σου. Κόφτο πιά!

— Ἐμένα εἶπες; ρώτησε ὁ Καραμπέτ.

— Ἀλλά, ποιανοῦ; Καὶ δὲ φτάνει ποὺ καπνίζεις, μὰ μοιράζεις καὶ στοὺς πλαγινοὺς γιὰ νὰ μᾶς κάνης καπνιστές.

— Ντὲν πειράζει, μαντάμα, ρέγγα καπνισμένο πιὸ πολὺ βαστάσει!

— Τὴν κακή σου τὴν ψυχρή, χοντράνθρωπε! Τυχοδιώκτη. Μὰ δὲ βρίσκεται ἕνας κύριος νὰ τὸν βάλη στὴ θέσι του;!

— Στὸ τέσι μου εἶμαι ἀπὸ πρωΐ, ντὲν τὰ φουμάρουμε κιόλας γιὰ χατῆρι σου;

Εὐτυχῶς ἦρθε ἡ σειρά του καὶ μπῆκε μέσα γιὰ νὰ βγῆ σὲ λίγο μὲ τὸ πακέτο στὸ χέρι.

— Νάτος, αὐτὸς εἶνε! φώναξε ἡ νευρικὴ ποὺ τὴν πείραζε ὁ καπνός, δείχνοντας τὸν Καραμπὲτ σ' ἕναν μαντράχαλο.

Αὐτὸς πλησίασε τὸν Καραμπέτ, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ πέτο καὶ τοῦ εἶπε ἄγρια:

— Ποιὰ ρὲ εἶπες ρέγγα; Τὴ γυναῖκα μου;!

Πρὶν προλάβη δὲ ν' ἀμυνθῆ ὁ ἄνθρωπος, τοῦ κατάφερε μιὰ κατακέφαλα. Ὁ Καραμπὲτ μ' ὅλη τὴν εἰρηνική του διάθεσι, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Σήκωσε τὸ πακέτο καὶ τὸ χτύπησε κατάμουτρα στὸν ἄλλον. Τὸ δέμα σχίσθηκε καὶ τὸ Τρινὰλ ἁπλώθηκε ἐπάνω του ὅλο.

— Νά, μπουνταλᾶ! νὰ σὲ κάνω μπουγάντα! εἶπε ὁ Καραμπέτ.

Δυστυχῶς ὅλοι του οἱ κόποι πῆγαν ἄδικα. Τὸ Τρινὰλ σκορπίσθηκε καὶ γύρισε σπίτι συγχυσμένος, κατακουρασμένος καὶ ἀπογοητευμένος.

— Ποῦ εἶνε Τρινάλι; ρώτησε ἡ Σουρπουῖτσα.

— Μπουγάντα ἤκανα στὸ ντρόμος καὶ ἤβαλα οὖλο! ἀπήντησε ὁ Καραμπέτ. Ἄλλο φορὰ σαπούνι μπακάλη νὰ πάρης ἅμα οὐρὰ μὴ στέλνης ἐμένα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ἔρως καὶ χρῆμα

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Δικαστής: Ἡ Ἀνθρωπότης.
Κατηγορούμενοι: ὁ Ἔρως καὶ τὸ χρῆμα.

(Ἡ σκηνὴ στὸ δικαστήριο)

Δικαστής.—Πλησιάσετε κατηγορούμενοι.

(Πρῶτος προχωρεῖ ὁ Ἔρως. Εἶνε μιὰ ὄμορφη γυναῖκα μὲ λυγερὴ κορμοστασιά, μὲ φλογερὰ μάτια καὶ κατακόκκινο φόρεμα. Ἀκολουθεῖ τὸ Χρῆμα κατρακυλώντας μὲ θόρυβο στὸ πάτωμα).

Δικαστὴς (ἀποτεινόμενος στὸν Ἔρωτα)—Πῶς λέγεσθε;

Ἔρως.—Ἀγάπη... Ἔρως...

Δικαστής.—Ὁ πατέρας σας;

Ἔρως.—Δὲν τὸν γνώρισα ποτέ, ὅπως καὶ τὴν μητέρα μου. Πολλοὶ μὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι ἡ μητέρα μου λεγόταν Ὀμορφιά, ἐνῷ ἄλλοι ἰσχυρίζονται πὼς ὠνομαζόταν Ἡδονή.

Δικαστής.—Πόσων χρόνων εἶσθε;

Ἔρως.—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Πάντως εἶμαι πάντοτε νέα, ὄμορφη καὶ δροσερή.

Δικαστής.—Ποῦ γεννηθήκατε;

Ἔρως.—Στὸν Παράδεισο.

Δικαστής.—Καλά, καθῆστε. (Ἀπευθυνόμενος στὸν ἄλλο κατηγορούμενο). — Ἐσὺ πῶς λέγεσαι;

Χρῆμα (πλησιάζοντας). — Χρρρρρῆμα!

Δικαστής.—Ἡ μητέρα σου;

Χρῆμα.—Φιλαργυρία.

Δικαστής.—Πόσων ἐτῶν εἶσαι καὶ ποῦ γεννήθηκες;

Χρῆμα.—Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς.

Δικαστής.—Γιατὶ τσακώθηκες μὲ τὴν Ἀγάπη;

Χρῆμα.—Κύριε πρόεδρε, αὐτὴν ἐδῶ τὴν κυρία τὴν γνωρίζω ἀπὸ καιρό. Τὴν βοηθοῦσα πάντα, μὰ αὐτὴ εἶνε ἀχάριστη...

Ἔρως.—Σᾶς κρύβει, κύριε πρόεδρε, τὶς κακοήθειες ποὺ διέπραξε εἰς βάρος μου.

Χρῆμα.—Κακοήθης εἶσαι ἐσύ!

Δικαστής.—Νὰ προσέχετε τὶς ἐκφράσεις σας. Προχωρῆτε.

Ἔρως.—Κάθε φορὰ ποὺ μ' ἐπισκεπτόταν μοὔφερνε καὶ τὴν Συμφορὰ μαζί του.

Δικαστής.—Ποιὰ εἶνε πάλι αὐτή;

Ἔρως.—Εἶνε φίλη τοῦ κυρίου.

Χρῆμα.—Εἶνε ἀχώριστες φιλενάδες, κ. πρόεδρε. Ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω. Ὅπου ἡ μιὰ καὶ ἡ ἄλλη. Ἐγὼ ἔχω φίλες τὴν Εὐμάρεια, τὴ Χλιδή, τὴν Ἄνεσι καὶ τὴν Καλοπέρασι.

Δικαστής.—Νὰ λείπουν οἱ ἀοριστολογίες. Σᾶς ρωτῶ, γιατὶ τσακωθήκατε;

Ἔρως.—Κύριε πρόεδρε, ὁ κατηγορούμενος...

Δικαστής.—Κι' ἐσεῖς εἶσθε κατηγορουμένη!

Ἔρως.—Τὸ Χρῆμα μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι καὶ μοῦ γρατζούνισε τὰ τρυφερά μου μάγουλα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος μόλις τολμᾶ νὰ τὰ ἀγγίξῃ ἀνάλαφρα, σὰν χάδι πεταλούδας...

Χρῆμα.—Ἡ προκομμένη...

Δικαστής.—Νὰ μιλᾷς καλά! Δὲν εἶνε τρόπος αὐτός.

Χρῆμα.—Ἐκείνη ὥρμησε ἐπάνω μου μὲ τὸ τόξο της καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ κομματιάσῃ, κύριε πρόεδρε. Αὐτὴ μὲ κατάντησε χάρτινο καὶ ἐξ αἰτίας της γυρίζω τσαλακωμένος καὶ κουρελιασμένος.

Δικαστής.—Ποιὰ ἡ ἀφορμὴ τοῦ καυγᾶ σας;

Ἔρως.—Μιλοῦσα γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

Χρῆμα.—Φυσικά, πάντα γιὰ τὸν ἑαυτό της μιλάει...

Δικαστής.—Σιωπὴ ἐσύ!

Ἔρως.—Ἔλεγα ὅτι εἶμαι ἱκανὴ γιὰ πολλὰ πράγματα. Ὅταν θέλω μπορῶ καὶ τὸν πιὸ ἄσχημο ἄνθρωπο νὰ τὸν παρουσιάσω καλλονή.

Χρῆμα.—Σπουδαῖο πρᾶγμα! Ἐγὼ τὸ καταφέρνω αὐτὸ πολὺ καλύτερα.

Ἔρως.—Ὅταν θέλω, σχηματίζω οἰκογένεια, χτίζω σπίτια ἢ γκρεμίζω σπίτια καὶ καταστρέφω τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη, προκαλώντας συγχρόνως ἐγκλήματα. Μ' ἕνα μου βλέμμα ἀλληλοτρώγονται καὶ σκοτώνονται οἱ ἄνθρωποι. Ὁ πιὸ φιλήσυχος γίνεται ἐγκληματίας καὶ ὁ πιὸ ἥρεμος μεταβάλλεται σὲ ἄγριο θηρίο. Καὶ τί δὲν μπορῶ νὰ κάνω;

Χρῆμα.—Καὶ ἐγὼ τί δὲν μπορῶ νὰ κάνω; Ὅλα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ προέρχονται ἀπὸ μένα. Ὅλες οἱ δυστυχίες, ἡ γκρίνια, ἡ κακομοιριά, δὲν ὀφείλονται πάλι σὲ μένα; Ἀρκεῖ νὰ θέλω, γιὰ νὰ κατακτήσω καὶ τὴν πιὸ ὡραία γυναῖκα.

Ἔρως.—Σὲ γέλασαν ἐκεῖνοι ποὺ σοῦ εἶπαν πὼς μπορεῖς νὰ μὲ κατακτήσῃς.

Χρῆμα (κάνοντας τὸν χαρακτηριστικὸ θόρυβο τοῦ χρυσαφιοῦ).—Ἔλα, ὡραία μου, μὴ μοῦ κάνῃς νάζια. Ἔλα καὶ θἄχῃς τουαλέττες, μέγαρα, αὐτοκίνητα...

(Ὁ Ἔρως ρίχνει φλογερὰ βλέμματα στὸ Χρῆμα).

Δικαστὴς (διακόπτοντας μὲ ὀργή). — Στὸ δικαστήριο δὲν λέγονται τέτοια πράγματα. Ποῦ βρίσκεσθε;

Ἔρως.—Ἐγὼ δὲν ἔφταιξα, κύριε πρόεδρε, γιατὶ μοῦ θυμώνετε;

Δικαστὴς (ξερογλύφοντας). — Μά, δὲν σᾶς θύμωσα!

Χρῆμα (κυλώντας στὸ πάτωμα καὶ λάμποντας περισσότερο). — Ὥστε ἐγὼ ἔφταιξα, κ. πρόεδρε;

Δικαστὴς (μὲ μάτια ποὺ λάμπουν ἀπὸ ἀπληστία). — Οὔτε κι' ἐσύ... Ἄς συνοψίσουμε τώρα ὅσα εἴπατε. Συζητούσατε γιὰ τὴν δύναμι καὶ τὴν ἱκανότητά σας καὶ πάνω στὴ συζήτησι ξέσπασε ὁ καυγᾶς...

Ἔρως.—Μὲ εἶπε τρελλή, κ. πρόεδρε.

Χρῆμα.—Μὲ ἀπεκάλεσε καταστροφέα.

Ἔρως.—Μοῦ εἶπε πὼς εἶμαι γελοῖο ὑποκείμενο καὶ πὼς στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα δὲν πρέπει νὰ ἔχω καμμιὰ πέρασι.

Χρῆμα.—Μὲ κατηγόρησε, κ. πρόεδρε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὑπαίτιος ὅλων τῶν δεινῶν τῆς ἀνθρωπότητος. «Νὰ χαθῇς, μοῦ εἶπε, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ κόσμος ἀπ' τὴν τυραννία σου!»

Δικαστὴς (σκεπτικός).—Ὅπως βλέπω, φταῖτε καὶ οἱ δυό.

Ἔρως.—Δὲν ἔφταιξα ἐγὼ καθόλου!

Χρῆμα.—Ἐγὼ εἶμαι τελείως ἀθῷος!

Δικαστὴς (ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι). —Τὸ δικαστήριο κηρύσσει ἐνόχους καὶ τοὺς δυό σας καὶ καταδικάζει ἀμφοτέρους σὲ φυλάκισι. Γιατὶ ὅποιος ἀπ' τοὺς δυό σας μείνῃ ἐλεύθερος, εἶνε ἱκανὸς ν' ἀναστατώσῃ τὸν κόσμο. Πρέπει νὰ λείψετε καὶ οἱ δυό σας γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ ἀνθρωπότης καὶ νὰ ζήσῃ ἐν γαλήνῃ.

(Ὁ δικαστὴς φυλακίζει τὸ χρῆμα στὸ τορτοφόλι του καὶ τὸν Ἔρωτα στὰ φυλλοκάρδια του).

Δικαστής.—Μέσα κανάγηδες.

ΙΣΜΕΤ ΧΟΥΛΟΥΖΙ

Ἀπίστευτα — ΚΙ' ΟΜΩΣ ΑΛΗΘΙΝΑ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΧΙΟΝΙ

Στὸ Ντούραγκο τοῦ Κολοράντο ἔπεσε στὶς 13 Ἰανουαρίου τοῦ 1932... τριανταφυλλένιο χιόνι!... Τὸ θέαμα ἦταν ὀνειρωδῶς ὡραῖο! Τὰ παιδάκια τοῦ Ντούραγκο ἔφτιασαν μὲ τὸ χιόνι αὐτὸ ἕνα σωρὸ ἀγάλματα. Τὸ χρῶμα τοῦ χιονιοῦ ὠφείλετο σὲ σκόνη ποὺ εἶχε σηκώσει ψηλὰ ὁ σφοδρὸς ἄνεμος.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ... ΑΠΟΘΗΚΗ

Ἀπὸ τὸν στόμαχο τοῦ Βραζιλιανοῦ Σέγκριντ, οἱ γιατροὶ τοῦ Ρίο Ἰανέϊρο ἔβγαλαν κατόπιν ἐγχειρήσεως 25 βίδες, 30 διάφορα νομίσματα καὶ 64 κουμπιά, τὰ ὁποῖα εἶχε καταπιῆ κατὰ καιρούς... χάριν διασκεδάσεως.

ΦΙΔΙ ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Σὲ μιὰ πολίχνη τῆς Ἀμερικῆς, ἐνῷ κάποιος δικηγόρος ἑτοιμαζόταν νὰ ρίξῃ ἕνα γράμμα στὸ γραμματοκιβώτιο δέχθηκε ἕνα τρομερὸ δάγκωμα στὸ χέρι ἀπὸ ἕνα φίδι, τὸ ὁποῖο εἶχε τρυπώσει στὸ κιβώτιο κατὰ τὴ νύχτα γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ κρύο!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

Σὲ μιὰ τελευταία δίκη, κάποιος Γάλλος δικαστής, συνεπείᾳ μιᾶς αἰτήσεως διαζυγίου, ἔφερε εἰς φῶς μιὰ παλαιὰ νομοθετικὴ διάταξι, ἡ ὁποία παραδόξως δὲν ἔχει ἀκόμα ἐπισήμως ἀκυρωθῆ. Ἡ διάταξις αὐτή, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1670, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὅλες οἱ γυναῖκες, ὁποιασδήποτε ἡλικίας, κοινωνικῆς τάξεως ἢ ἐπαγγέλματος, ἀνύπαντρες ἢ παντρεμμένες ἢ χῆρες, ὅσες θὰ παρασύρουν σὲ γάμο ἕνα ἄρρενα ὑπήκοο τῆς Α. Μεγαλειότητος, μὲ τὴ χρῆσι ἀρωμάτων, ψιμμυθίων, διαφόρων ἀλοιφῶν, τεχνητῶν ὀδόντων, ψεύτικων μαλλιῶν, γεμισμένων στηθοδέσμων, ὑποδημάτων μὲ ψηλὰ τακούνια κλπ., ὑπάγονται στὰ ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ νόμου περὶ μάγων καὶ μαγισσῶν, ὁ ὁποῖος ἰσχύει καὶ λειτουργεῖ σήμερα...»

Γιὰ φαντασθῆτε τί θὰ γινόταν ἂν ὁ τρομερὸς αὐτὸς νόμος ἐφαρμοζόταν στὴ σημερινὴ ἐποχή. Ὅλες οἱ νέες θὰ ἦσαν καταδικασμένες σὲ διαρκῆ ἀγαμία, ἢ ἂν τὸν παρέβαιναν θὰ καιγόντουσαν ζωντανές!

⁂

... Τὰ φίδια ἀγαποῦν πολὺ τὰ αὐγὰ καὶ τὰ καταπίνουν ὁλόκληρα. Οὐδέποτε ὅμως τὸ φίδι θὰ φάῃ χαλασμένο αὐγό. Πῶς τὸ ξεχωρίζει; Ἀγγίζοντάς το ἁπλῶς, μὲ τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας του.

... Τὸ στομάχι τοῦ ἱπποποτάμου μπορεῖ νὰ χωρίσῃ τροφὲς βάρους 108 χιλιογράμμων. Ὅλα δὲ αὐτὰ χωνεύονται μὲ μεγάλη εὐκολία ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ παχύδερμο.

...Οἱ Ἐσκιμῶοι εἶνε ὁ μόνος λαὸς τοῦ κόσμου ποὺ ἀγνοεῖ τί θὰ πῇ πονόδοντος. Οἱ ἐπιστήμονες τὸ ἀποδίδουν στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἐσκιμῶοι δὲν κάνουν ποτὲ χρῆσι ποτῶν.

...Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι γιὰ νὰ περιοδεύσῃ ἕνας ἄνθρωπος ὅλον τὸν κόσμο σιδηροδρομικῶς, θὰ ξοδεύσῃ 110 ἑκατομμύρια λίρες.

... Ἡ πιὸ ἀρχαία ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ ποὺ γράφηκε ποτὲ ἦταν μιὰ πρότασις γάμου ποὺ ἔκαναν σὲ μιὰ Αἰγυπτία πριγκήπισσα πρὸ 3.500 ἐτῶν. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη δὲν εἶνε μόνο ἡ πιὸ παληά, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ παθητική.

...Μεταξὺ τῶν κατοικιδίων ζώων σὲ ὡρισμένες περιοχὲς τοῦ Μεξικοῦ περιλαμβάνονται καὶ ὡρισμένα φίδια, τὰ ὁποῖα ἀντικαθιστοῦν ἱκανοποιητικώτατα τὶς γάτες.

Τὸ κρέας τῶν ἀλόγων ὡς τροφή

Μιὰ ἐντολὴ τῆς Ἰνδικῆς Βίβλου. — Οἱ ἱπποφάγοι προϊστορικῶς. — Ἡ κατανάλωσις ἀλογίσιου κρέατος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. — Ἡ ἱπποφαγία σήμερα στὴν Εὐρώπη.

ΤΙ ΜΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

«Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μεταλαμβάνῃ, πρέπει νὰ τρώγῃ ψημένο κρέας ὄνου, μουλαριοῦ ἢ ἀλόγου...»

Αὐτὰ ἔγραφε τὸ ἔτος 4000 π.Χ. ἡ Ἀχοὺρ — Βέδα, μιὰ ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς Βίβλους τῶν Ἰνδῶν.

Καὶ ἀπὸ τὴν παραπάνω περικοπὴ βγαίνει καθαρώτατα τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἱπποφαγία ἦταν κάτι συνηθισμένο ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ὡστόσο, τελευταῖες ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς ἔφεραν σὲ φῶς ὅτι καὶ πρὶν ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς, οἱ ἄνθρωποι τῆς λιθίνης περιόδου θεωροῦσαν τὸ κρέας τοῦ ἀλόγου ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ νοστιμώτερα φαγητά.

Πραγματικῶς, οἱ Γάλλοι ἀρχαιολόγοι, ἀφοῦ ἔκαναν λεπτομερεῖς ἔρευνες στὸν παλαιὸ ἱππόδρομο τοῦ Σολουτρέ, ἀνακάλυψαν βουνὰ ὁλόκληρα ἀπὸ κόκκαλα ἀλόγων, χρονολογούμενα ἀπὸ τῆς τεταρτογενοῦς ἐποχῆς. Ὕστερα δὲ ἀπὸ προσεκτικὲς μελέτες, μπόρεσαν νὰ ἐξακριβώσουν μὲ ποιὸν τρόπο ἐσκότωναν τ' ἄλογα οἱ ἀπώτατοι πρόγονοί μας. Τὰ ἐκυνηγοῦσαν λοιπὸν ὡς τὰ χείλη τῶν κρημνῶν καὶ τὰ ἀνάγκαζαν νὰ πέφτουν στὸ κενὸν καὶ νὰ γίνωνται χίλια κομμάτια. Πήγαιναν κατόπιν στὸ βάθος τοῦ κρημνοῦ καὶ ἔπαιρναν ὅσο κρέας ἤθελαν.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἔτρωγαν κρέας ἀλόγου. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι τὸ εἶχαν ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά.

Ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος ἀποτελοῦσαν οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, στοὺς ὁποίους τὸ Κοράνιο ἀπαγόρευε τὴν χρῆσι κρέατος.

Οἱ Κινέζοι, οἱ Κοζάκοι, οἱ Νέγροι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερα νὰ τρώγουν κρέας ἀλόγου. Καὶ οἱ Δανοί, καὶ οἱ Ὁλλανδοὶ τοὺς μιμοῦνται.

⁂

Ἡ κτηνιατρικὴ δὲν εἶχε ἀκόμη προοδεύσει πολύ. Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔτρωγαν τὸ κρέας ἀλόγου, ποὺ ψόφησε ἀπὸ σοβαρὴ ἀσθένεια, ἀγνοῶντας τοὺς κινδύνους, προσεβάλλοντο ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες, συχνὰ θανατηφόρες.

Οἱ ἔμποροι ψόφιων ἀλόγων ἔκαναν χρυσὲς δουλειὲς στὴ Γαλλία, κατὰ τὴ διάρκεια ἰδίως τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἡ πεῖνα ἐθέριζε τότε τὸ λαὸ καὶ τὰ τρόφιμα ἔλειπαν ἀπὸ τὶς κυριώτερες πόλεις τῆς ἐπαναστατημένης Γαλλίας. Τὴν μοναδικὴ αὐτὴ περίστασι ἐξεμεταλλεύθηκαν πολλοὶ ἀσυνείδητοι, οἱ ὁποῖοι ἐπλούτισαν ἀπὸ τὸ ἐμπόριο ψόφιων ἢ σκοτωμένων ἀλόγων.

⁂

Τὸ 1811 ὑπῆρξε γιὰ τὸ Παρίσι ἕνας τρομερὸς χρόνος ἀκριβείας, ἀνεργίας καὶ πείνας.

Ὁ Παρμαντιέ, διάσημος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἰσήγαγε τὴν χρῆσι τῆς πατάτας, βλέποντας ὅτι ὑπῆρχε μεγάλη ἔλλειψις τροφίμων, δὲν δίστασε νὰ συστήσῃ «ἐκθύμως» τὴν ἱπποφαγία. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἐπίσημο κράτος, δὲν ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί του, φοβούμενο τὴν ἐξάπλωσι διαφόρων ἐπιδημιῶν. Μὰ ὁ κόσμος, ποὺ πεινοῦσε, δὲν ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν του τέτοια μικροπράγματα. Καὶ τὰ πιστά, εὐγενικὰ τετράποδα ἐθυσιάζοντο κατὰ χιλιάδας γιὰ νὰ κορέσουν τὴν ἀκόρεστη πεῖνα τῶν Παρισινῶν.

⁂

Ἀπὸ τὸ 1847 ἕως τὸ 1848, πολλοὶ διαπρεπεῖς ἄνδρες ἄρχισαν νὰ κινοῦνται καὶ νὰ προπαγανδίζουν γιὰ τὴν ἐπίσημη ἀναγνώρισι τοῦ ἀλογίσιου κρέατος ὡς ὑγιεινῆς καὶ θρεπτικῆς τροφῆς. Στὴν κίνησι αὐτὴ πρωτοστατοῦσε ὁ σοφὸς Ζεφρουὰ Σαὶντ - Ἰλαίρ. Ἀλλὰ ἡ πρότασις αὐτὴ ἄρχισε νὰ συζητῆται σοβαρὰ μονάχα τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν υἱοθέτησε καὶ ὁ Μπριγιὰ - Σαβαρέν, ὁ περίφημος κοιλιόδουλος τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Τέλος, στὰ 1866, ὁ Ντεκρουά, ὁ γενικὸς κτηνίατρος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, κέρδισε τὴ μάχη ὑπὲρ τῆς ἱπποφαγίας, χάρις στὴν ἐνεργὸ ἀνάμιξί του στὸν «ἀγῶνα». Κατόπιν τῆς ἀποφασιστικῆς ψήφου του, τὸ Κράτος ἐκάμφθη ἐπὶ τέλους καὶ ἱδρύθη στὸ Παρίσι τὸ πρῶτο «ἀλογοκρεοπωλεῖο».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πολιορκίας τῆς πρωτευούσης, στὸν γαλλογερμανικὸ πόλεμο, ἐσφάγησαν 65.000 ἄλογα γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἀπὸ τότε, ἡ κατανάλωσις τοῦ ἀλογισίου κρέατος διαρκῶς μεγάλωνε. Τὶς παραμονὲς τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὑπῆρχαν σ' ὅλη τὴ Γαλλία ἐπάνω ἀπὸ 500 «ἀλογοκρεοπωλεῖα» — πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὰ ὀνομάσωμεν; — στὰ ὁποῖα ἐσφάζοντο 200.000 ἄλογα τὸ χρόνο. Σήμερα οἱ Γάλλοι καταβροχθίζουν ἐτησίως τοὐλάχιστον 300 χιλιάδες ἄλογα!...

Ἕνας ποὺ μιλάει μὲ τὸν ἑαυτό του

Παράδοξος τύπος αὐτὸς ὁ φίλος μου ὁ Βετιγιόν. Κοιμᾶται ὄρθιος, ὀνειρεύεται ὄρθιος, βλέπει χίμαιρες καὶ ὀπτασίες ξύπνιος καὶ καθὼς περπατάει μιλάει μοναχός του καὶ χειρονομεῖ νευρικὰ σὰν νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τοὺς ἥρωες ἢ τὶς ἡρωΐδες τῶν διαφόρων ρεμβασμῶν του.

Ψηλός, κομψὸς καὶ κοκκαλιάρης, μὲ μοῦσι σουβλερὸ καὶ περιποιημένο, εἶνε χρόνια γραφειοκράτης στὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν ὅπου θεωρεῖται λαμπρὸς ὑπάλληλος. Ἔξω ἀπ' τὴ δουλειά του ὅμως, στὸν δρόμο, στὸ τρὰμ, στὸ καφενεῖο, μοιάζει σὰν μισότρελλος καθὼς ἀφοσιώνεται στὴν ἀθῶα του αὐτὴ μανία.

Πολλὲς γκάφφες τοὔχει στοιχίσει ὡς τώρα αὐτὴ ἡ λόξα του, νὰ φωνάζῃ, νὰ βρίζῃ, νὰ γελάῃ, ν' ἀγριοκυττάζῃ, νὰ γλυκοκυττάζῃ, νὰ μιλάῃ καὶ νὰ χειρονομῇ βίαια ἢ ἁπαλὰ — κατὰ τὶς περιστάσεις — πάντοτε ὅμως μοναχός του.

Ἄς ἁρπάξωμε ἔτσι στὴν τύχη μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ δυσάρεστες περιπέτειές του, προϊὸν ἀναπόφευκτο κι' αὐτὴ τῆς ἀδιόρθωτης μανίας του νὰ μονολογῇ καὶ νὰ χειρονομῇ στὸ δρόμο.

Κάποια μεσάνυχτα ἔκοβε ἀνυπόμονες βολτίτσες σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ βουλεβάρτου Σαὶν—Μισέλ, περιμένοντας τὴν καλή του Μαριάννα νὰ σχολάσῃ ἀπὸ κάποιο νυκτερινὸ κέντρο στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν ὡς χορεύτρια.

Γιὰ νὰ περνάῃ λοιπὸν ἡ ὥρα, καὶ γιὰ νὰ ξεχνάῃ τὸ τσούξιμο τῆς νυκτερινῆς ὑγρασίας καὶ τὴν πλῆξι τῆς ἀναμονῆς, ἄρχισε τὸ παληὸ χαβᾶ του, θέλοντας νὰ ξεθυμάνῃ κάπου.

—Στὸ διάολο ἡ Μαριάννα!... Στὸν κόρακα ἡ γίδα!... Γιὰ τὸ χατῆρι της χρεώθηκα στὸ ράφτη μου ἕνα καινούργιο κοστοῦμι...Γιὰ τὸ χατῆρι της ξύρισα τὸ μοῦσι μου... Γιὰ τὸ χατῆρι της γυαλίζω ταχτικὰ τὰ ἔρημα τὰ παπούτσια μου μὲ κίνδυνο νὰ σκάσουν ἀπ' τὸ συχνὸ βερνίκωμα. Καὶ γιὰ τὸ χατῆρι της παραφυλάω στὶς γωνιὲς σὰν ἐπαγγελματίας διαρρήκτης μεσάνυχτα περασμένα...Κ' ἐκείνη τί κάνει τώρα; Ἐξάπαντος θὰ μαργιολεύῃ μ' ἐκεῖνο τὸ σαχλὸ—Σάντζο!... Ἐκεῖνος μπορεῖ βλέπεις, νὰ ξοδεύῃ γιὰ μπύρες καὶ γιὰ σαμπάνια. Δὲν εἶνε ἀπένταρος σὰν κι' ἐμένα... Θὰ τὴν ἔχῃ ἀσφαλῶς τώρα στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ χορεύουν... Ἐνῷ ἐγὼ τὴν περιμένω ἔξω καὶ θὰ χοροπηδάω μ' αὐτὸν τὸν σκυλόκαιρο...Ἀνάθεμά σας παληόκορμα!...

Δυὸ ἀστυφύλακες τῆς νυκτερινῆς ὑπηρεσίας φάνηκαν ἔξαφνα στὴ γωνιά. Βλέποντας ἕνα κύριο ἀγριεμμένο νὰ πηγαινοέρχεται μανιακῶς, νὰ χειρονομῇ βίαια καὶ νὰ ξεφωνίζῃ μὲ ἔξαψι, ὑποψιάστηκαν καὶ ζάρωσαν ἀθέατοι στὴ γωνιὰ γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσουν...

Ὁ Βετιγιὸν ἀκράτητος καὶ παραθυμωμένος, συνέχισε:

—Θὰ τοὺς ρουφήξω τὸ αἷμα! Κι' ἐκείνης κι' ἐκείνου!... Δὲν ἀ μὲ πιάσουν κορόιδο ἐμένα! Μόλις βγοῦν θὰ τοὺς πῶ «καλησπέρα» ψύχραιμα... Τὸ προσποιητό μου χαμόγελο θὰ τοὺς ξεγελάσῃ...Θὰ τοὺς τραβήξω ἐπιδέξια σὲ καμμιὰ σκοτεινὴ πάροδο! Καὶ τότε!... Ἔεεεχ, τότε! Θὰ τῆς ρουφήξω τὸ μάτι τῆς χήνας!... Θὰ τοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι τοῦ κανάγια!... Ἀρκεῖ νὰ μὴ φανερωθοῦν μπροστά μου τίποτε παληοκαραβανάδες!...

Στὴ σκέψι τῶν «παληοκαραβανάδων», ὁ Βετιγιὸν ἄφρισε, κι' ὁ ἔξαλλος μονόλογός του πῆρε καινούργια κατεύθυνσι. Ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ:

— Παληοκαραβανάδες!... Ἄχρηστος κλάδος, μὰ τὴν Ἀνάστασι!... Παράσιτα τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους! Τί κάνουν;... Κολλοῦν σὰν βδέλλα στὸ σβέρκο μας, ρουφοῦν τὸ αἷμα τοῦ φορολογουμένου κοσμάκη καὶ ἡ μόνη τους δουλειὰ εἶνε νὰ φθάνουν πάντοτε ὕστερα ἀπ' τὴ διάρρηξι ἢ ἀπὸ τὸν καυγᾶ, γιὰ νὰ μαζεύουν μονάχα τοὺς σκοτωμένους!...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ πῇ ἄλλα ὁ Βετιγιόν. Ἀγανακτισμένοι ἀπ' τὸν ἐξάψαλμο ποὺ ξεφώνιζε γιὰ τὸ «ἀξιότιμο σῶμα τῆς ἀστυνομίας» ὁ ἀνύποπτος Βετιγιόν, οἱ δύο ἐκεῖνοι ἀστυφύλακες ποὺ παραφύλαγαν τόση ὥρα, πετάχτηκαν βλοσυροὶ καὶ τὸν ἅρπαξαν ἀπὸ τὸν γιακᾶ μὲ ἀστυνομικὴ ἀβρότητα. Ἐνῷ δὲ τὸν τραβοῦσαν γιὰ τὸ πλησιέστερο μπρουντροῦμι, τοῦλεγαν σαρκαστικά:

—Κόπιασε μέσα τώρα, παληοτενεκέ... Θὰ σὲ χορέψουμε στο ταψὶ «ἐπὶ ἐξυβρίσει τῆς ἐξουσίας» καὶ «ἐπὶ ἀποπείρᾳ διπλῆς δολοφονίας, περιεχούσης ἀρχὴν ἐκτελέσεως»... Γιὰ νὰ πεισθῇς ,δηλαδὴ ὅτι καμμιὰ φορὰ οἱ «παληοκαραβανάδες» ὅπως μᾶς λές, φτάνουν στὸν τόπο τοῦ φόνου πρὶν γίνῃ ἀκόμα αὐτὸς ὁ φόνος! Κατάλαβες, λεχρίτη;...

. . . .

Ἄν καὶ τοῦ στοίχισε ἀρκετὰ τοῦ φίλου μας ἡ περιπέτεια αὐτή, ἔμεινε ἐν τούτοις ὁ ἀδιόρθωτος Βετιγιόν. Ἐξακολουθεῖ νὰ μονολογῇ στὸν δρόμο καὶ νὰ χειρονομῇ μπροστὰ στὰ κατάπληκτα μάτια τῶν διαβατῶν σὰν θεοπάλαβος. Τρέλλα, βλέπετε, κι' αὐτή.

Ἀλλὰ ποιὸς δὲν ἔχει τὴν τρέλλα του; Ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ— ὅλοι εἴμαστε τρελλοί, λέει ἕνα δίστιχο.

ΠΕΛΙΚΑΝ

Μικρὰ μυστικὰ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

— Γιὰ νὰ δώσετε περισσότερο ἄρωμα στὸ τσάι, ἁπλῶστε το σ' ἕνα φύλλο χαρτὶ τὸ ὁποῖο ἔχετε προηγουμένως τοποθετήσει ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας μέσα σ' ἕνα μέτρια ἀρωματισμένο μπουκάλι.

—Γιὰ νὰ γίνωνται καλύτερα τὰ κολλαριστὰ ἐσώρρουχα ποὺ σιδερώνετε, βάζετε στὴν κόλλα σας λίγη στύψι.

— Τώρα πιὰ δὲν συνηθίζονται οἱ ντουλάπες μὲ καθρέφτες, γιατὶ ὁ καθρέφτης δὲν πρέπει πιὰ νὰ φαίνεται. Τὸν τοποθετεῖτε συνεπῶς στὸ ἀπὸ μέσα μέρος τοῦ φύλλου τῆς ντουλάπας.

—Μὲ τὸ βρόχινο νερὸ γίνεται πολὺ καλύτερος ὁ καφές, γιατὶ τὸ νερὸ αὐτὸ δὲν περιέχει ἅλατα.

— Ἄν ἡ ἐσωτερικὴ φτέρνα τοῦ παπουτσιοῦ σας ξεβάφῃ καὶ λερώνει τὶς κάλτσες σας, τρίψετέ την μὲ πετρέλαιο ἢ μὲ βενζίνη.

—Ὅταν πλένετε τὸ τζάμι ἑνὸς κάδρου, προσέξετε νὰ μὴ περάσῃ ἀπὸ μέσα νερὸ καὶ βρέξῃ τὴν εἰκόνα. Τὰ χρυσωμένα κάδρα καθαρίζουν μὲ μιὰ μαλακὴ βοῦρτσα βουτηγμένη σὲ μῖγμα δύο ἀσπραδιῶν αὐγοῦ χτυπημένων μαζὶ μὲ μιὰ κουταλιὰ ὕδατος λαμπαράκ.

■ ■

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

— Γιὰ πότε λοιπὸν ὁ πλούσιος γάμος σου;

— Ἄστα, μὴν τὰ ρωτᾷς. Φαντάσου πὼς ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου μοῦ λέει ὅτι θὰ μὲ παντρευθῇ ἀφοῦ πληρώσω τὰ χρέη μου καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὰ πληρώσω προτοῦ τὴν παντρευτῶ.

Γνῶμες διασήμων γιὰ τὸν ἔρωτα

Ο ΒΥΡΩΝ

Ἄν ἡ εὐσέβεια ἀνεβάζῃ τὴν ψυχή μας στὸν οὐρανό, ὁ Ἔρως κατεβάζει τὸν οὐρανὸ στὰ πόδια μας.

Ὁ γάμος γεννιέται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὅπως τὸ ξύδι ἀπὸ τὸ κρασί.

Ὁ Ἔρως γεννιέται μὲ μιὰ ματιά, ζῇ μ' ἕνα χαμόγελο καὶ πεθαίνει μ' ἕνα σκληρὸ λόγο.

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ

Ἡ γυναῖκα νομίζει ὅτι ποθεῖ τὸν ἀγαπημένο της, ἐνῷ δὲν ποθεῖ παρὰ μονάχα τὸν ἔρωτα.

Τὸ παραμῦθι τῆς ἀγάπης εἶνε εὐχάριστο στὴ γυναῖκα, ὅπως στὰ παιδάκια τὸ παραμῦθι τῆς νεράϊδας.

Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ ὁ ἔρως, εἶνε τὸ πρῶτο σφίξιμο τοῦ χεριοῦ ἐκείνης ποὺ ἀγαποῦμε.

Ο ΔΟΥΜΑΣ (Υἱός)

Στὸν ἔρωτα εἶνε ἀπαραίτητη καὶ μιὰ ἀμοιβαία ἐκτίμησις.

Στὸν ἔρωτα ὁ τελευταῖος χαιρετισμὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν λέγεται ποτὲ ἀπὸ τοὺς ἐραστάς.

Πόσα σχέδια, πόσα ὄνειρα δὲν ἔχουμε κάνει γιὰ τὸν ἔρωτα μιᾶς ὄμορφης γυναίκας. Μ' ἀλλοίμονο! Εἶνε φαίνεται ὁ ἴδιος ὁ ἔρως ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὰ ἐκπληρώσουμε.

Ἡ κίνησις τῶν ἐπιγείων ἀστέρων

Χορεύτριες τοῦ κινηματογράφου

Μιὰ καλὴ χορεύτρια μπορεῖ νὰ δώσῃ ζωὴ καὶ ἐνδιαφέρον ἀκόμα καὶ σ' ἕνα φίλμ ποὺ δὲν γοητεύει τὸν θεατή. Ἡ τελειοποίησις τῆς ἔγχρωμης ταινίας κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, παρέχει ἀκόμα μεγαλύτερες δυνατότητες ἐπιδείξεως καὶ γοητείας σὲ μιὰ θελκτικὴ χορεύτρια, ὅταν μάλιστα ὑπάρχει ἡ ἁρμονία τοῦ κορμιοῦ, τοῦ ρυθμοῦ, τῶν χρωμάτων καὶ τῆς μουσικῆς.

Ἔτσι τὴν τελευταία ἐποχὴ εἴδαμε ἀρκετὰ γερμανικὰ ἰδίως, φίλμ, τὰ ὁποῖα ἐκπληροῦν τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς σὲ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ βαθμό. Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς μεγάλους Γερμανοὺς ρεζισὲρ κατώρθωσαν νὰ χρησιμοποιήσουν στὶς κινηματογραφικὲς δημιουργίες τους χορεύτριες πρώτης δυνάμεως ποὺ εἶνε συγχρόνως ὄχι μόνο θελκτικὰ κορίτσια, ἀλλὰ καὶ καλὲς βεντέττες.

Ἡ φετεινὴ κινηματογραφικὴ παραγωγὴ τῶν γερμανικῶν στούντιο μᾶς ἐπιφυλάσσει στὸν τομέα αὐτὸ καὶ νέες εὐχάριστες ἐκπλήξεις. Καθημερινῶς ἀνακαλύπτονται νέα χορευτικὰ ταλέντα ποὺ ἔρχονται νὰ πλουτίσουν καὶ νὰ ζωντανέψουν ἀκόμα περισσότερο τὶς ταινίες ποὺ ἑτοιμάζονται μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ τεχνικὰ μέσα, καὶ προορίζονται νὰ χαρίσουν στὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν κινηματογράφων μιάμιση ἢ δυὸ ὧρες γοητείας, τόσο γιὰ τὰ μάτια ὅσο καὶ γιὰ τ' αὐτιά.

Στὸ λαμπρὸ στερέωμα τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου λαμποκοποῦν σήμερα μερικὰ ἀστέρια ἐξαιρετικὰ γοητευτικά. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ξεχωριστὴ θέσι καταλαμβάνουν τελευταίως ὀκτὼ ἢ δέκα θελκτικὲς νεαρὲς χορεύτριες. Ποιὰ εἶνε ὅμως τὰ κορίτσια αὐτὰ ποὺ μᾶς μαγεύουν μὲ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ χάρι τους μὲ τὴν ὑπέροχη ἐμφάνισι καὶ τὴ χορευτικὴ τέχνη τους; Πόθεν προέρχονται καὶ πῶς ἔφθασαν στὸν κινηματογράφο;

Ἡ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει βέβαια τὴν ἱστορία τῆς ἐξελίξεως της. Ὁ δρόμος τους σπανίως εἶνε εὔκολος. Τὸ κοινὸν εἶνε σήμερα πολὺ καλομαθημένο καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ ἀπαιτητικό. Ὁ δὲ σκηνοθέτης ἀκόμα ἀπαιτητικώτερος. Πόσα καὶ πόσα ἀπ' τὰ κορίτσια αὐτὰ ποὺ ἔχουν μεγάλες ἐπιτυχίες ἐπάνω στὴ σκηνή, σὲ ὀπερέττες ἢ ἐπιθεωρήσεις ἀπέτυχαν στὸν κινηματογράφο! Ἄλλες, πάλι, θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι εἶνε φτιαγμένες γιὰ τὸ φίλμ.

Τὴν πρώτη θέσι ἀνάμεσα στὶς χορεύτριες ποὺ ἐσημείωσαν τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία σὲ γερμανικὰ φίλμ κατέχει ἀναμφισβήτητα σήμερα ἡ ὑπέροχη, ἡ γεμάτη μπρίο καὶ χάρι Οὑγγρογερμανὶς Μαρίκα Ρέκ. Τὸ διαβολοκόριτσο αὐτὸ ἦταν ἀκόμα δέκα χρόνων παιδὶ ὅταν κατέκτησε τὶς καρδιὲς τῶν θεατῶν σ' ἕνα κλασσικὸ μπαλέττο. Λίγο ἀργότερα κατήγαγε θριάμβους στὸ Παρίσι ὡς μπαλλαρίνα. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὴν Ἀμερική. Μέσα σὲ λίγα χρόνια τὸ ὄνομά της φιγουράριζε σὲ τεράστιες φωτεινὲς ρεκλάμες.

Στὸν Νέο Κόσμο ἡ Ρὲκ ἀναδείχτηκε σὲ ἀκροβάτιδα πρώτης δυνάμεως, κι' ὅταν σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν ξαναγύρισε στὴν Εὐρώπη, ἦταν πιὰ μιὰ καλλιτέχνις διεθνοῦς φήμης. Ἔτσι τὸ πήδημά της ἀπ' τὴ σκηνὴ στὸν κινηματογράφο ἦταν πολὺ εὔκολο.

Ὅλοι οἱ σκηνοθέται τὴν ζητοῦσαν γιὰ νὰ παίξῃ σημαντικοὺς ρόλους στὰ φίλμ ποὺ γύριζαν. Σήμερα πιὰ τὸ τρελλοκόριτσο αὐτὸ δὲν εἶνε ἁπλῶς «καλλιτέχνις» ἀλλὰ «ἀριστοτέχνις». Τόσο τοῦ χοροῦ καὶ τῆς ἀκροβασίας ὅσο καὶ τῆς ἠθοποιΐας. Στὸ «στὲπ» εἶνε μοναδική, διαρκῶς δὲ ἐφευρίσκει ἡ ἴδια νέους συνδυασμοὺς τῆς ὑπέροχης χορευτικῆς τέχνης της.

Μιὰ ἄλλη ἐξαιρετικὰ γοητευτικὴ χορεύτρια εἶνε ἡ Οὔρσουλα Ντάϊνερτ, μὲ τὸ λεπτὸ κορμί της καὶ τὰ θαυμάσια ἐκφραστικά της μάτια. Εἶνε ἀκόμα καὶ σήμερα πρώτη μπαλλαρίνα τῆς Γερμανικῆς Ὄπερας Βερολίνου. Ὁ χορός της ἔχει ἕνα ἰδιόρρυθμο στὺλ Ἡ τέχνη τῆς χορεύτριας αὐτῆς δίνει ζωὴ καὶ ἐξαιρετικὴ γοητεία σὲ πολλὰ φίλμ τῆς τελευταίας παραγωγῆς.

Ἐπίσης ἡ **Ροὺθ Μπούχαρτ** εἶνε γνωστὴ ἀπ' τὶς χορευτικές της δημιουργίες στὰ μεγάλα βαριετὲ τῆς Γαλλίας, Ἰταλίας, Οὑγγαρίας καὶ Γερμανίας. Γιὰ τὸν κινηματογράφο τὴν ἀνεκάλυψε ὁ περίφημος Γερμανὸς ρεζισὲρ καθηγητὴς Φραΐλιχ, ὅταν τὴν εἶδε ἕνα βράδυ νὰ χορεύῃ στὸ γνωστὸ βαριετὲ «Σκάλα» τοῦ Βερολίνου. Τώρα τὴν βλέπομε σὲ διάφορα φίλμ τῆς νεωτάτης παραγωγῆς.

Μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ζωηρὲς καὶ ἑλκυστικὲς ἱέρειες τῆς Τερψιχόρης εἶνε καὶ ἡ Γερμανὶς ἐπίσης Μάργκριτ Ζύμπο ποὺ ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία ὡς χορεύτρια, γεμάτη μπρίο, στὸ περίφημο φίλμ «Πόστμαϊστερ» μαζὶ μὲ τὸν Χάϊνριχ Γκεόργκ καὶ τὴ Χίλντε Κράαλ. Χόρευε ἄλλοτε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της Μιχαὴλ σὲ ἐπιθεωρήσεις καὶ βαριετέ. Τὸν παράτησε ὅμως γιατὶ ἡ μανία της ἦταν τὸ φίλμ. Πρὸ ἑβδομάδων οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἐθαύμασαν στὴν μεγαλύτερη μέχρι σήμερα δημιουργία της, στὴν ὑπόθεσι «Στύξ» ὅπου ἐσημείωσε σημαντικὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ Μάργκριτ εἶνε ἀκόμα πολὺ νέα κι' ἔχει εὐρὺ μέλλον ὡς χορεύτρια.

Ἰδοὺ καὶ μιὰ χορεύτρια ποὺ μεταπήδησε στὸν κινηματογράφο, ὄχι ἀπ' τὸ βαριετέ, ἀλλ' ἀπ' τὴν ὄπερα: Εἶνε ἡ Μαριάννα Σίμσον τοῦ μπαλέττου Ντώϋτσες Ὄπερνχαους τοῦ Βερολίνου. Εἶνε μιὰ πολὺ δυνατὴ χορεύτρια μὲ μεγάλες ἐπιτυχίες στὸν κινηματογράφο.

Καὶ τέλος, ἄς ἀναφέρωμε ἕνα θαυμάσιο ὡσαύτως χορευτικὸ ταλέντο: τὴν Μόνικα Μπούργκ, ἡ ὁποία σπούδασε χορὸ κι' ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς Βρυξέλλες. Λίγο ἀργότερα τὴν ἀνεκάλυψε ἐκεῖ κάποιος Γερμανὸς ρεζισσὲρ καὶ τὴν ἔφερε στὰ στούντιο τοῦ Βερολίνου. Κάθε δημιουργία της εἶνε καὶ μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία.

Αὐτὲς εἶνε μερικὲς ἀπ' τὶς κυριώτερες χορεύτριες ποὺ δίνουν ζωή, ρυθμὸ καὶ χάρι στὶς κινηματογραφικὲς ταινίες τῆς τελευταίας γερμανικῆς παραγωγῆς.

Ο ΣΙΝΕ—ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Εἰς τὸ ἑξῆς αἱ ἀπαντήσεις Κάμα, Γραφολόγου καὶ Ἰατροῦ θὰ ἀποστέλλωνται ταχυδρομικῶς ἢ θὰ δίδωνται ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Γιὰ κάθε ἀπάντησι τῶν ἄνω ἐπιστημονικῶν συνεργατῶν μας ὁρίζεται δικαίωμα δραχμῶν **500**

Ταχυδρομικῶς ἐπίσης καὶ μὲ πᾶσαν ἐχεμύθειαν θὰ ἀποστέλλωνται ἢ παραδίδωνται ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας αἱ ἀπαντήσεις τῆς Φίλης τῶν Πονεμένων, ἐπιβαρυνομένων τῶν ἐπιστολογράφων μὲ ἑκατοντάδραχμον καταβολὴν διὰ τὰ ἔξοδα χαρτοφακέλλου καὶ γραμματοσήμου.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των νὰ τὰ καθαρογράφουν γιὰ νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ ἀποστολὴ τῆς ἀπαντήσεώς των.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Ἕνα ὡραῖο στόμα μὲ γερὰ καὶ φιλντισένια δόντια καὶ ρόδινα οὖλα εἶνε τὸ ἀπαραίτητο στολίδι τοῦ προσώπου. Ἡ δροσερότης τοῦ στόματος καὶ τῆς ἀναπνοῆς εἶνε σημεῖο ἀλάνθαστο τῆς καλῆς ὑγείας καὶ ἀπὸ αὐτὰ φαίνεται ἡ φροντίδα καὶ ἡ ἐπιμέλεια ποὺ καταβάλλει κάθε κυρία γιὰ τὴν γενικὴ κατάστασι τῆς ὑγείας καὶ τῆς ὡραιότητός της.

Ἕνα παραμελημένο στόμα μὲ κατεστραμμένα κι' ἀκάθαρτα δόντια καὶ μὲ πρισμένα καὶ χλωμιασμένα οὖλα καταστρέφει καὶ τὴν τελειοτέρα καλλονή, ἐνῶ ἀπεναντίας προσθέτει πολλὰ καὶ στὴν μετρίως ὡραία.

Ὄχι ὅμως μόνο ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γενικῆς ὑγιεινῆς ἀπόψεως πρέπει νὰ μὴ παραμελῆτε τὴν περιποίησι τοῦ στόματος.

Δυστυχῶς οἱ περισσότεροί μας θέτουμε σὲ δευτέρα μοῖρα τὴν περιποίησι τῶν δοντιῶν καὶ τὴν ἀντισηψία τοῦ στόματος, ἐπειδὴ ἀγνοοῦμε ὅτι τὰ μικρόβια τῶν περισσοτέρων σοβαρῶν λοιμωδῶν νόσων καλλιεργοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται μέσα σ' αὐτό.

Τὸ στόμα περιέχει σὲ μεγάλο ἀριθμὸ παθογόνους μικροοργανισμοὺς ποὺ μπαίνουν κυρίως μὲ τὸν εἰσπνεόμενον ἀέρα (σταφυλόκοκκοι, στρεπτόκκοκοι, πνευμονιόκοκοι, βακτηρίδια κλπ.). Γιὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ στόμα πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται μόνον γιὰ τὴν μάσσησι καὶ τὴν ὁμιλία, ὅσον δὲ τὸ δυνατὸν λιγώτερο γιὰ τὴν ἀναπνοή. Αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται μόνο μὲ τὴ μύτη. Ἡ φύσις ἔχει προνοήσει γιὰ τὴν καταστροφὴ τῶν μικροβίων ποὺ σᾶς ἀνέφερα καὶ τὰ ὁποῖα πολλαπλασιάζονται γρήγορα καὶ ἄφθονα. Τὸ ὅπλο της εἶνε τὸ σάλιο, τὸ ὁποῖον ἔχει βακτηριοκτόνον ἐπίδρασιν. Καταλαβαίνει λοιπὸν πόσον ἀναγκαία καὶ ἐπιβεβλημένη εἶνε ἡ τακτικὴ καθαριότης καὶ ἡ ἀντισηψία τοῦ στόματος, ὄχι ἀπὸ αἰσθητικῆς μονάχα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως. Οἱ φροντίδες καθαριότητος τοῦ στόματος εἶνε 1ον) Ὁ καθαρισμὸς τῶν ὀδόντων μὲ βοῦρτσα καὶ ἡ ἀφαίρεσις τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν μὲ ὀδοντογλυφίδα 2ον) Ἡ ἀντισηπτικὴ πλύσις τοῦ στόματος καὶ 3ον) ἡ ἐπιδιόρθωσις τῶν χαλασμένων δοντιῶν. Στὴν ἀγορὰ ὑπάρχουν πολλὲς καὶ ποικίλες σκόνες καθὼς καὶ ὑγρὰ καὶ ὀδοντόκρεμες γιὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν δοντιῶν καὶ γιὰ τὴν ἀντισηψία τοῦ στόματος.

Πάντως ἐγὼ ἕνα ἔχω νὰ σᾶς συστήσω: Νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε εἴδη ποὺ περιέχουν οὐσίες ποὺ βλάπτουν τὰ δόντια καὶ τὰ οὖλα, μέσα στὰ ὁποῖα ζοῦν. Γιατὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ χρῆσις βλαβερᾶς ὀδοντόκρεμας ἢ σκόνης, ἢ ὑγροῦ, προκαλεῖ ἐρεθισμοὺς καὶ ἐκκρίσεις τοῦ στόματος ποὺ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα, προκαλοῦν καὶ δυσάρεστη ἀπόπνοια. Ἐπίσης ἡ συχνὴ χρῆσις ἀκαταλλήλων καὶ ἰσχυρῶν ἀντισηπτικῶν, μᾶλλον βλάβες προκαλεῖ. Τὸ καταλληλότερον ἀντισηπτικὸ ὑγρὸ εἶνε τὸ θαλάσσιο νερὸ ἢ ἁπλῶς τὸ ἁλμυρὸ νερὸ σὲ ἀναλογία ἑνὸς κουταλιοῦ τοῦ καφὲ ἁλάτι σ' ἕνα ποτῆρι χλιαρὸ νερό. Σπανίως μπορεῖτε νὰ μεταχειρίζεσθε καὶ διάλυσι ὀξυζενὲ ἕνα πρὸς τρία νεροῦ. Ἐπίσης ὅταν καθαρίζετε μὲ τὴ βοῦρτσα τὰ δόντια νὰ μὴ τὴν μεταχειρίζεσθε ὅπως συνήθως, ἀλλὰ μὲ κυκλικὲς κινήσεις, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν καταστρέφετε οὕτω τὰ οὖλα, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου καθαρίζετε καλύτερα καὶ αὐτὰ τὰ δόντια. Τέλος οὐδέποτε νὰ χρησιμοποιῆτε ὀδοντόβουρτσαν ἄλλου προσώπου, γιατὶ εἶνε ἄκρως ἐπικίνδυνον. Στὸ ἑπόμενον θὰ ὁμιλήσωμεν γιὰ τὶς διάφορες ἀσθένειες τοῦ στόματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΟΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Οἱ κάτωθι ἀναγνῶσται μας ἠμποροῦν νὰ παραλάβουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τὶς ἀπαντήσεις τοῦ κ. Λαδᾶ (καθ' ἑκάστην μεταξὺ 10 καὶ 1 μ.μ.).

Εὐτέρπη — Φράιν — Καλαματιανὴ Ἑλένη Ι. Η. — Ροδόκλεια (Καλάμαι). — Μάρτεν Ντὰλ 15 — Ἀθηναῖος 1920 — Ἐδουάρδος Π. Ζ. Ἀγρίνιον. — Σιμέντια Λ. Τ. — Μικρὴ Βελλιωτοπούλα. — Καστανούλα.

Ἡ ἀπάντησις τῆς δίδος Μαίρης Παλαιολόγου (Καλαμῶν) βρίσκεται στὰ γραφεῖα μας. Ἀναμένομεν δικαίωμα καὶ ταχυδρομικὰ γιὰ νὰ τῆς τὴν ἀποστείλωμεν.

Τούλα, Θράκης 20.—Εἰδικῶς γιὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Θησαυροῦ», ἡ ἐπίσκεψις στὸ ἰατρεῖον μου εἶνε δρχ. 2000. Δέχομαι Σόλωνος 40, 10 1)2—12 1)2 καὶ 4—5 μ.μ.

Ἀγλαΐα Συκᾶ (Ἀρριανοῦ). — Δύνασθε νὰ διέλθετε τοῦ ἰατρείου μου γιὰ νὰ σᾶς προμηθεύσω ἀνάλογον πρὸς τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Φίλη Ἄννα (Π. Φάληρον). — Ἐξαιρετικῶς, ἐπειδὴ εἶσθε τόσο παλαιά μου ἀναγνώστρια, θὰ σᾶς δεχθῶ πρὸς ἐξέτασιν καὶ θὰ σᾶς κατατοπίσω ἐπὶ τῶν ζητημάτων σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακαλοῦνται οἱ κάτωθι ἀναγνῶσται μας νὰ μᾶς γνωρίσουν δι' ἐπιστολῆς των τί ζητοῦν διὰ τῶν ἐπιταγῶν τὰς ὁποίας μᾶς ἀπέστειλαν:

Εὐαγγελία Γκιώκα (Ἐπιτόλια) — Νικ. Δωδώνας (Καλαμπάκα). — Ἀλέξ. Παπαλεξόπουλος (Μεσσήνη). Εὐάγγ. Μιχαλόπουλος (Πύργος) — Κατίνα Ἀλεξάνδρου (Κρανιδία) — Γ. Στυλιανὸς (Φιλιατρά) — Ι. Κοσμόπουλος (Ἀμ. Ἄρια). — Σοφ. Βαρδουνιούδης (Βέλος) — Βασίλ. Κοσσάκης (Νάουσσα) — Γεώργ. Βεγλέσης (Θῆβαι). — Γ. Μασούρης (Θῆβαι) — Παύλ. Κοκκόσης (Ἔξω Ἅγιος) — Θεόδ. Δασκαλόπουλος (Κιάτο). — Ἰωάν. Καπρίτσιος (Σαγάρη) — Ἐμμ. Πετράκης (Λαοδικείας). — Ἰωάν. Μπεμπέλης (Μεσολόγγιον). — Ἀργ. Κουτσονικόπουλος (Πάτραι). — Θεόδ. Δασκαλόπουλος (Σικιωνία).

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

«Τὸν ἀγαπῶ! Τὸν ἀγαπῶ μὲ μιὰ ἀγάπη γεμάτη φλόγα καὶ τρυφερότητα, γεμάτη πάθος καὶ στοργή. Δὲν λείπει τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη. Τὸν ἀγαπῶ σταθερά, εἰλικρινὰ καὶ ὅπως πρέπει ν' ἀγαπάῃ μιὰ γυναῖκα τὸν ἄνδρα της. Τὸν ἀγαπῶ μὲ ἄσβυστο πόθο ὅπως ἀγαπᾷ μιὰ γυναῖκα τὸν ἐραστή της. Εἶνε γιὰ μένα συγχρόνως ὁ ἄνδρας μου, ὁ ἐραστής μου ὁ φίλος μου καὶ ὁ σύντροφός μου. Ζοῦμε καὶ οἱ δυὸ ὅλες τὶς χαρὲς ποὺ μποροῦν νὰ ζήσουν δυὸ πλάσματα ποὺ ἀγαπιοῦνται. Ξέρω ὅσα ξέρει. Ἐπιθυμῶ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. Ἀγαπῶ ὅ,τι ἀγαπᾷ. Τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀπατήσω, νὰ τὸν ἀγαπήσω λιγώτερο.

Κι' ὅμως ὑπάρχει κάτι ποὺ δὲν μὲ ἀφίνει νὰ χαρῶ πλέρια τὴν εὐτυχία μου. Κάτι ποὺ ἔρχεται ὧρες - ὧρες νὰ βασανίσῃ τὸ μυαλό μου μὲ μιὰ ζηλόφθονη κακία. Αὐτὸ τὸ «κάτι» εἶνε ὁ φόβος ποὺ μοῦ γεννάει ἡ σκέψις πὼς μιὰ μέρα θὰ τὸν χάσω. Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστεύω. Ἀντιδρῶ. Διώχνω ὅσο μπορῶ τὴ σκέψι αὐτή. Καὶ ὅμως αὐτὴ ξανάρχεται. Καὶ μὲ τυραννεῖ. Καὶ μὲ βασανίζει.

Τί νὰ κάμω; Πῶς νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι κάτι τέτοιο δὲν θὰ συμβῇ; Πῶς νὰ ἐξασφαλίσω στὸ μυαλό μου τὴ γαλήνη; Μήπως ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα; Μήπως εἶνε παράλογο νὰ πιστεύω ὅτι θὰ τὸν χάσω; Ὄχι. Ἔτσι συμβαίνει πάντα. Ὁ χρόνος θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ φθοροποιό του ἔργο. Μπορῶ νὰ σταματήσω τὴν πορεία του; Μπορῶ νὰ σταματήσω τοὺς δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ;...»

Γιατὶ γ' ἀφίνεσαι νὰ σὲ κυριεύῃ αὐτὴ ἡ ἀδικαιολόγητη ἀγωνία;

Δηλητηριάζεις τὴν εὐτυχία σου καὶ σιγὰ - σιγὰ θὰ δηλητηριάσῃς καὶ τὴν εὐτυχία ἐκείνου, ἔστω καὶ ἄθελά σου, μὲ τὸ ν' ἀφίνῃς νὰ κατακτᾷ κάθε μέρα καὶ νέο ἔδαφος ὁ ἀδικαιολόγητος αὐτὸς φόβος. Γιατὶ νὰ παίρνῃς σὰν δόγμα ὅτι ὁ χρόνος ὁπωσδήποτε θὰ καταστρέψῃ κάτι ποὺ φροντίζουμε μὲ ἱερὴ προσοχὴ νὰ διατηρήσουμε ὡραῖο;

Ὅταν μιὰ ἀγάπη στηρίζεται σὲ γερὰ θεμέλια δὲν κινδυνεύει ποτὲ νὰ φθαρῇ ἀπὸ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου. Ἀντίθετα: γεννιοῦνται τόσα ἄλλα συναισθήματα ποὺ τὴν πλαισιώνουν... Ἡ στοργή, ὁ πόνος, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ συνήθεια, ποὺ ὅσο κι ἂν ὑπάρχουν σήμερα, αὔριο θὰ γίνουν ἐντονώτερα. Πάψτε λοιπὸν νὰ τρομάζετε. Ἀγαπᾶτε καὶ πιστεύετε.

ΚΑ ΡΕΑ Ρ.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 12 ἕως 18 Δεκεμβρίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως.

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας:
11—2 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (12)
10—12 π. μ. τῆς Παρασκευῆς (18).
4—6 μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας.

2) Διὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια.
4—6 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (13).
4—6 μ.μ. τῆς Δευτέρας (14).
8—11 μ.μ. τῆς Πέμπτης (17)

3) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα:
3—5 μ.μ. τῆς Τρίτης (15).
3—5 μ.μ. τῆς Πέμπτης (17).
10—1 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (18).

4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων:
3.30—9.30 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (12).
6—7 μ.μ. τῆς Τρίτης (15).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις σας:
4—6 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (12)
4—6 μ.μ. τῆς Τετάρτης (16).

6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας:
11—12 μεσημβρ. τῆς Πέμπτης (17).
3—5 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (18).

Διὰ τὸ μέλλον σας:
10—11.30 π. μ. τῆς Κυριακῆς (13).
5—7 μ.μ. τῆς Τετάρτης (16).

Ἀπαντήσεις Δρος ΚΑΜΑ

Οἱ ἀναγνῶσται μας τῶν ὁποίων τὰ ψευδώνυμα δημοσιεύονται κατωτέρω, ἠμποροῦν νὰ παραλάβουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Δρος Κάμα (ὧραι γραφείου καθ' ἑκάστην 10—1 μ.μ.)

Κ. Π. Μ. (Καλλιθέα) — Περιπλανώμενος — Βαρκαρόλα — Ἀλκμήνη Κ. — Γίτσα. — Μαριέλλα (Ἰάνθη). — Ντενὶζ (Ὄλγα) — Ζοζεφὶν Ρενὲ 7. — Μάσιγκαν Δ. Β. — Κάτια 33 Α. — Εὔα Β. 7— Σοφοκλῆς Τ 7. — Μελαχροινὴ Σαμιωτοπούλα. — Μαραμένη Καρδιά. — Μαρία Ἐμμανουηλίδου— Ἰουλία Καλαμάρα. — Νέμεσις.— Κύψελος Α.Γ.Π. — Ὁ ἀδελφούλης Φωτάκης. — Ἡ ἀδελφούλα Πέπη — Γιάννης. — Εὔφη Ι. Ἄλφα. — ΑΚ — Καβάκ. — Φράνκα Φ. — Ἀήττητος Α. Χ. — Μαριάννα Σ. Σ.

Ε. Σουβατζίδου — Ζακυνθινοπούλα — Πονεμένη Ψυχὴ Ε.Δ.Β. Σ.Λ. — Τρελλὸς τραγουδιστής— Ἄτυχος 3. Φ. — Βασίλισσα τῶν λουλουδιῶν. — Αἰωνίως σκεπτική. — Πελαγία Δούκα — Λέλλα Λειβαδίτου — Μικρὴ βασανισμένη — Ἄνθος τοῦ Μωρέως Δ. Χ. Α. — Ντιάνα Ντάρμπιν Δ. Κ.— Ζωζὼ Γ. — Χαραυγὴ Κ. Ζ. — Ἀπελπισμένη Κοκκινομαλλοῦσα 1942. — Δυστυχισμένη μικροῦλα 18. — Χρυσομαλλοῦσα Ε. Κ. — Πριγκήπισσα τῆς Ἀμπόλεως Δ. Κ. —Μαρία Καλαμιώτισσα Β. Κ.— Τάκη Λ. Λ.

Περικλῆς Κιοσέογλου — Μικρὴ ἀπογοητευμένη — Φράνσις Ν. Β. — Ἀριάδνη Διαμάντη — Μίμης Χατζόπουλος — Ζίτα Ε. Θ. — Μαρούσκα — Ἰουλία Καλαμάρα. — Ἀπελπισμένη ἀπ' τὴ ζωή. — Βεδουῖνα τῆς Βαγδάτης — Ἐλευθέριος Κρίσαλης — Φαέθων. — Ζητιάνα τῆς χαρᾶς. — Ἀνεμώνη 53. — Μαρὶ Κλαὶρ — Λία Κ. — Μελαχροινὸς πανσές. — Εὐαγγελία Ν. Λ. — Ν. Α. Μικρὴ ἀπαισιόδοξη. — Ρούντολφ — Πειρασμὸς 32987 — Κοτούλα Ζ. Λ.

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

Θαλερὸν γῆρας

Κορασίδας στρουμβουλὰς ὀνειρευσάμενος
Κι' ἐν ὁδῷ Σταδίου, εἶτα, πορευσάμενος
Καὶ ὑπάρξεις, ζῶσας πλέον, θεασάμενος
Τρυφερὰν δὲ κορασίδα... ψωνισάμενος
Ἐπορεύθην γαρσονιέρα τῇ ἐμῇ
Ἵνα πίω τῆς κορασίδος τὸ ζουμί!...

Τὸν ζωμὸν τῆς νεαρᾶς μου ροφησάμενος
Καὶ ἀρρήτων της θελγήτρων τρὶς γευσάμενος
Χορτασθεὶς καὶ χορτασμένος χορτασάμενος
Ἠβουλήθην τὴν παιδίσκην, συζευξάμενος
Νὰ νοήσω τίς τοῦ μέλιτος ὁ μὴν
Καὶ νὰ εἴπω ἐμαυτῷ: Ἀμήν! Ἀμήν!...

Πλήν, τίς οἶδε, πῶς μετέπειτα σκεψάμενος
Καὶ ἰδέας περὶ γάμου ἀλλαξάμενος
Καὶ συχνὴν ἐναλλαγὴν φεῦ!... ποθησάμενος
Μόνος ἔμεινα καὶ πάλιν ὁ...λεγόμενος
Τὴν παιδίσκην πὺξ καὶ λὰξ ἀποπεμψάμενος!...

Κι' οὕτω πάλιν εἰς τὰς ρύμας πορευσάμενος
Ἐσαεί τε καὶ κουνάμενος - συρνάμενος
Νέαν πάλιν κορασίδα ἐρωτευσάμενος
Τὰς ἐμὰς δυνάμεις ταύτῃ ἐκθειασάμενος
Τὴν ἀπήγαγον μεθόδῳ τοῦ παπᾶ
Γαρσονιέρα τῇ ἐμῇ... καὶ τὰ λοιπά!

Ο ΓΕΡΩ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

33

»Γιατὶ εἶμαι βεβαία, συνέχισε ἡ Σαρλόττα, ὅτι ὁ σύζυγός μου βρισκοντάς με ἀκόμη ἐδῶ, φυλακισμένη θὰ γίνῃ τρελλὸς ἀπὸ τὸν θυμό του...

»Μοῦ προτείνετε νὰ φύγω. Ἔστω. Μοῦ ὑποδεικνύετε νὰ δραπετεύσω... Ἂν ὅμως τὴν ὥρα ποὺ θὰ φεύγω, οἱ σύντροφοί σας ἢ κάποιος ἄλλος φρουρὸς ἀνειδοποίητος, ρίξῃ κατ' ἐπάνω μου;

»Ὄχι, ὄχι! Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δῶ σὰν μιὰ μιὰ φυλακισμένη ποὺ δραπετεύει, ἀλλὰ σὰν ἀρχόντισσα, μὲ ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ τῆς πρέπουν... Πήγαινε, λοιπὸν καὶ μετάβίβασε τὴν ἀπάντησί μου στοὺς συντρόφους σου. Θὰ βγῶ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἔξοδο, μέρα μεσημέρι... Ἄλλως μένω ἐδῶ. Ὁ ντ' Ἀμωρὺ δὲν θὰ ἀργήσῃ νἄρθῃ. Σ' αὐτὸν νὰ ἀπευθύνετε τὶς ἱκεσίες σας. Ἐξηγηθήκαμε, νομίζω...

Ὁ σωματοφύλακας ἔκαμε μιὰν ἐδαφιαία ὑπόκλισι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Βιαστικός, ἔτρεξε νὰ βρῇ τοὺς συντρόφους του.

— Διάβολε! φώναξε ὁ Ζακεμινώ. Ξέρετε νὰ μιλᾶτε περίφημα... Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀπίστευτο. Νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα μὲ ὅλες τὶς τιμές, ἐνῶ οἱ σάλπιγγες θὰ ἠχοῦν καὶ οἱ στρατιῶτες θὰ παρουσιάζουν ὅπλα. Μὰ εἶσθε μιὰ φοβερὴ γυναῖκα... Ὁ σωματοφύλακας πάει τώρα νὰ κατατοπίσῃ τοὺς συντρόφους του γιὰ τὶς ἀποφάσεις σας. Αὐτοὶ δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ ἐξεγερθοῦν κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των. Ὡς ἀπόψε τὸ βράδυ νὰ περιμένετε «μεγάλα» γεγονότα. Αὔριο θἆμαστε ἐλεύθεροι.

— Τὸ πιστεύω.

— Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ αἰσιοδοξοῦμε καὶ τόσο πολύ, νομίζω...

—Γιατί;

Σκέπτομαι τὴν Ζίτα... Ἂν αὐτὸς ὁ Χάπτ σκότωσε τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ζίτα...

Ὁ Ζακεμινὼ εἶχε γίνει κάτωχρος λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ὄχι, εἶπε ἡ Σαρλόττα. Οἱ ἀνησυχίες σου εἶνε ἀνόητες. Ἂν συνέβαινε αὐτό, τότε ὁ Χάπτ θἄβλεπε τὸν ντ' Ἀμωρὺ στὸ μεταξὺ καὶ ὁ σύζυγός μου θὰ ἔσπευδε νἄρθῃ ἐδῶ. Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ θἄπρεπε νὰ εἶχε φτάσει. Ἡ Ζίτα εἶνε σώα καὶ ἀβλαβὴς καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται κοντὰ στὸν ἐξάδελφό μου τὸν κόμητα Ροβέρτο ντ' Ἀλτεφόρ. Ὅταν θὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ, δὲν θὰ ἀργήσουμε νὰ συναντήσουμε στὸ δρόμο τοὺς στρατιώτας του.

— Ἂς εἶνε ἔτσι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ψιθύρισε ὁ Ζακεμινώ. Ἂν βιάζωμαι πάντως νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα, ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, δὲν εἶνε παρὰ γιὰ νὰ μάθω τί ἀπέγινε ἡ Ζίτα.

Ἡ Σαρλόττα δὲν ἀπήντησε.

Ἦταν ἀπορροφημένη ἀπὸ τὶς σκέψεις της.

Ὁ Ζακεμινὼ σεβάστηκε τὴν ὀνειροπόλησί της καὶ βγῆκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Στὸν διάδρομο συνάντησε τὸν Τρικάμπολο, ποὺ τὸν περίμενε μὲ ἀγωνία.

Κι' οἱ δυὸ μαζὶ διευθύνθηκαν στὸ «δωμάτιο - φυλακή» ὅπου ἔμεναν καὶ τοῦ ποίου ἡ πόρτα ἦταν διάπλατα ἀνοιχτή.

Ὁ Τρικάμπολο ρίχτηκε στὸ κρεββάτι του καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Ὁ Ζακεμινώ, κάθησε σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δυὸ χέρια του ἀφέθηκε σὲ συλλογισμούς...

Ξαφνικά, τὴν προσοχή του ἀπέσπασε κάποιος ἀσυνήθιστος θόρυβος ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Λουδοβίκου συζητοῦσαν θορυβωδῶς.

Αὐτὸς ποὺ εἶχε παρουσιαστῇ στὴν Σαρλόττα, τοὺς εἶχε ἀναφέρει ὅ,τι ἄκουσε ἀπὸ αὐτήν. Καί, ἀμέσως, ἡ πλειονότης τῶν σωματοφυλάκων ἐτάχθηκε μὲ τὸ μέρος του...

Ὅλοι σχεδὸν οἱ σωματοφύλακες—ἐκτὸς τριῶν — ἐξέφρασαν τὴ γνώμη, ὅτι ἔπρεπε ἀμέσως νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, ἡ Σαρλόττα καὶ οἱ δυὸ ἱππότες...

Οἱ τρεῖς ποὺ διαφωνοῦσαν εἶχαν ὡστόσο τὸν λόγο τους.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε χαστουκίσει τὴν Σαρλόττα. Ὁ ἄλλος τὴν εἶχε φτύσει κατὰ πρόσωπο. Καὶ ὁ τρίτος θὰ τῆς ἔβγαζε τὰ μάτια, ἂν δὲν προλάβαιναν νὰ τὸν συγκρατήσουν οἱ σύντροφοί του.

Οἱ τρεῖς αὐτοί, λοιπόν, ὑπεστήριζαν ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχε γιὰ τὸ ἄτομό τους κανένα ἔλεος.

Δὲν παραδέχονταν ὅτι μποροῦσε ποτὲ νὰ τοὺς τὸ συγχωρήσῃ ἡ Σαρλόττα.

Καὶ βέβαιοι ὅτι θὰ ἐτιμωροῦντο σκληρότατα, προτιμοῦσαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ὀργὴ τοῦ ντ' Ἀμωρύ, τοῦ ὁποίου ἐπιτέλους δὲν ἐξετέλεσαν παρὰ τὶς διαταγές του.

Στὸ μεταξὺ ἡ συζήτησις ἄναψε.

Τὰ ἐπιχειρήματά τους διεδέχθησαν οἱ ἀπειλὲς καὶ ἡ συζήτησις πῆρε ἄσχημη τροπή. Ἦσαν ἕτοιμοι νἄρθοῦν στὰ χέρια ὅταν παρουσιάστηκε ὁ ἀρχηγός των.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΔΕΙΛΙΑΖΕΙ

—Τί συμβαίνει ἐδῶ; ρώτησε ἀνήσυχος μόλις μπῆκε μέσα.

Ὁ σωματοφύλακας, ποὺ εἶχε παρουσιασθῇ στὴν Σαρλόττα, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. Καὶ τοῦ ἐξήγησε τὰ διατρέξαντα.

—Διάβολε! φώναξε στενοχωρημένος ὁ Λουδοβῖκος. Ἔτσι ποὺ ἦρθαν τὰ πράγματα δὲν ξέρω, μὰ τὴν πίστι μου, τί στάσι νὰ τηρήσω. Φοβᾶμαι πὼς θἄπρεπε ὄχι μόνο ν' ἀφίσουμε ἐλευθέρους τοὺς κρατουμένους μας ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς συνοδεύσωμε ὡς τὸν πύργο τοῦ Μαὶν μ' ὅλες τὶς τιμές. Ὁ Χάπτ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐπιστρέψῃ ὡς τώρα. Κι' ὅμως δὲν φάνηκε. Αὐτὸ σημαίνει πολλά...

—Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ! ἀκούστηκε μιὰ φωνή. Ὑπέστη τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ χρειάζεται καὶ τὴν ὁποία ἐπιφυλάσσει καὶ σὲ σᾶς ὁ ντ' Ἀμωρύ, ἂν ἐπιμείνετε νὰ κρατοῦμε φυλακισμένους τοὺς ἀνθρώπους του.

— Καί, πρόσθεσε ἕνας ἄλλος σωματοφύλακας, ἀντὶ νὰ τὸν συνοδεύσουμε ὡς τὸν πύργο τοῦ Μαίν, θὰ κάναμε καλὰ νὰ καταφεύγαμε σὲ κάποια γειτονικὴ χώρα ὡσότου ὁ ντ' Ἀμωρὺ μᾶς συγχωρήσῃ...

—Θἆταν σὰν νὰ δραπετεύαμε! εἶπε ὁ Λουδοβῖκος. Θὰ θεωρηθῇ αὐτὸ ἐγκατάλειψις θέσεως καὶ λιποταξία...

—Κι' ὅμως ἡ ὀργὴ τοῦ ἄρχοντά μας μπορεῖ νἆναι τέτοια, ποὺ πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ τὴν τρέμουμε.... ἐπρόσθεσε κάποιος ἄλλος.

Ὅλοι συμφώνησαν μαζί του.

Ὁ Λουδοβῖκος συνέχισε:

— Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸν συνάδελφό μας Χάπτ, στὸν ὁποῖο ἔλαχε ὁ κλῆρος νὰ δεχθῇ πρῶτος τὸ ξέσπασμα τῆς ὀργῆς τοῦ ἀφέντη μας, ἀποσύρω τὴν πρότασι ποὺ ἔκαμα προηγουμένως. Δὲν θὰ πᾶμε στὸν πύργο τοῦ Μαίν. Θὰ μείνουμε ἐδῶ.

Ἀκούστηκαν μερικοὶ ψίθυροι... Καὶ περισσότερες ἐπιδοκιμασίες. Ἡ πλειονότης συμφωνοῦσε μαζί του.

—Λοιπόν, ἀρχηγέ, θὰ περιμένωμε ἐδῶ τὸν ἀφέντη μας;

—Ναί. Φαντάζομαι ὅτι ὡσότου φτάσει ἐδῶ θὰ ἔχῃ κατευνασθῇ ὁ θυμός του.

—Καὶ οἱ φυλακισμένοι μας;

— Οἱ φυλακισμένοι, ἐφώναξε ἐκνευρισμένος ὁ Λουδοβῖκος, ἔ, αὐτοὶ ἂς πᾶνε στὸ διάβολο! Δὲν θ' ἀσχοληθῶ πιὰ μαζί τους. Ἂς μείνουν, ἂς φύγουν, ἂς κάνουν ὅ,τι τοὺς ἀρέσει. Θέλετε τὴ συμβουλή μου;

—Ναί...ναί...

— Ἔ, λοιπόν! Μὴν κινηθῆτε οὔτε πρὸς τὴν μία οὔτε πρὸς τὴν ἄλλη κατεύθυνσι. Ἂν θέλουν νὰ φύγουν, ἀφῆστε τους νὰ τὸ κάμουν προσποιούμενοι ὅτι δὲν τοὺς προσέχετε... Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, θὰ προσποιηθῶ τὸν ἄρρωστο. Ἔχω κάποια παληὰ πληγή...Θὰ τὴν ξανανοίξω καὶ θὰ μείνω ἔτσι ἀναγκαστικὰ στὸ κρεββάτι.

Καὶ χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις, ὁ Λουδοβῖκος ἔκανε μεταβολή, καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἀφίνοντας τοὺς ἄνδρες του μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα...

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ὑπεστήριζαν νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι οἱ φυλακισμένοι, ψιθύρισε:

—Ὁ ἄθλιος! Βρῆκε ἕνα πρώτης τάξεως μέσον γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ στὸν ντ' Ἀμωρὺ καὶ νὰ βγῇ λάδι. Καὶ μᾶς ἀφίνει ἐλεύθερους νὰ ἐνεργήσωμε ὅπως θέλουμε, γιὰ νὰ ἔχωμε καὶ ὅλες τὶς εὐθῦνες... Τί πρέπει νὰ κάνουμε, σύντροφοι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει;

Οἱ τρεῖς «ἐχθροὶ» τῆς Σαρλόττας ἐδήλωσαν:

—Ἀφοῦ ὁ ἀρχηγός μας νίπτει τὰς χεῖρας του, θὰ κάνουμε τὸ ἴδιο καὶ μεῖς.. Θ' ἀρρωστήσουμε...

Καὶ ἀπεσύρθησαν καὶ οἱ τρεῖς.

Η ΦΥΓΗ

Ὅπως εἶχε συμφωνηθῇ μεταξὺ τῶν ὑπολοίπων σωματοφυλάκων, τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, τρία ἄλογα καλὰ σελωμένα, θὰ ἦσαν ἕτοιμα στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου ποὺ οἱ φυλακισμένοι θὰ τὰ καβαλλοῦσαν μόλις τοὺς εἰδοποιοῦσαν...

Οἱ φρουροὶ τοῦ πύργου θὰ ἦσαν κατὰ τύχην ἀπησχολημένοι ἢ θὰ ἔλειπαν, ὥστε νὰ μὴν παρευρίσκωνται τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως.

Κανεὶς δὲν θὰ ἔβλεπε τὴν Σαρλόττα καὶ τοὺς δύο ἱππότας ποὺ θἄφευγαν.

Καί, κατὰ μίαν μοιραίαν σύμπτωσιν, ἡ γέφυρα τοῦ πύργου θὰ βρισκόταν καὶ αὐτὴ κατεβασμένη χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς ἐντολῇ τίνος, γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ φυγὴ τῶν φυλακισμένων.

Τὴν ἀπόφασι αὐτή, τὴν μετεβίβασαν δύο σωματοφύλακες στὸν Ζακεμινώ, ὁ ὁποῖος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρά του τοὺς ὑποσχέθηκε ἐν ὀνόματι τῆς Σαρλόττας, ὅτι θὰ εἶχαν τὴν ἰδιαιτέρα «εὔνοιά» της.

Κατόπιν, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀρχόντισσα τοῦ Μαίν.

Ἡ Σαρλόττα, τρελλὴ ἀπὸ χαρά, εὐχαρίστησε τὸν Ζακεμινώ.

—Ἐπιτέλους! φώναξε. Ἐπιτέλους, χάρις στὴν δραστηριότητα καὶ τὴν νοημοσύνη σου, θὰ μπορέσω νὰ ἐλευθερωθῶ καὶ νὰ ἐκδικηθῶ... Ὡς αὔριο τὸ πρωΐ.... Ὤ, πόσο θὰ μοῦ φανῇ μακρυνὸ αὐτὸ τὸ διάστημα... Εὐχαριστῶ, Ζακεμινώ. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ γιὰ τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες σου. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τί σοῦ ὀφείλω. Χάρις στὴν ἔγκαιρο ἐπέμβασί σου, ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸ φρικιαστικὸ μαρτύριο ποὺ μοῦ ὑπέβαλαν. Θὰ σὲ ἀμείψω ἐν καιρῷ, ὅπως σοῦ ἀξίζει.

—Εὐγενεστάτη κυρία μου, εἶπε ὁ Ζακεμινώ, μὴν ἀσχολεῖσθε μὲ τὴν ἀνταμοιβή μου. Ὅ,τι ἔκαμα, τὸ ἔκαμα...

— Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ζίτας! Τὸ ξέρω, τὸν διέκοψε ἡ Σαρλόττα χαμογελώντας. Ὡστόσο, ἐπωφελήθηκα καὶ ἐγὼ τῆς εὐκαιρίας... Πηγαίνετε τώρα νὰ ἡσυχάσετε, καλέ μου ἱππότα, καὶ φροντίστε νὰ σηκωθῆτε πολὺ νωρὶς αὔριο τὸ πρωΐ. Ἄ! καὶ μὴν ξεχνᾶτε νὰ πάρετε μαζὶ καὶ τ' ἄρματά σας.

—Θὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως τώρα.

—Θαυμάσια... Τότε, ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα...

⁂

Οἱ ὧρες τῆς νύχτας ἐκείνης ἐφάνησαν ἀτελείωτες στὸν Ζακεμινώ... Τέλος, ξημέρωσε...

Ἔτρεξε τότε στὸ κρεββάτι τοῦ Τρικάμπολο, ποὺ κοιμόταν ἀμέριμνος, καὶ τὸν ξύπνησε.

Καὶ οἱ δυὸ φίλοι, πῆγαν στὸ δωμάτιο τῆς Σαρλόττας, τὴν ὁποία βρῆκαν νὰ τοὺς περιμένῃ τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία.

— Γρήγορα, τοὺς φώναξε αὐτή. Τὰ ἄλογα εἶνε ἕτοιμα καὶ μᾶς περιμένουν... Οὔτε ἕνας φρουρὸς δὲν βρίσκεται στὴν αὐλή... Οὔτε ψυχὴ ζῶσα... Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὁ πύργος ἐστοίχειωσε.

—Ἀλήθεια;

—Πουθενὰ δὲν συναντᾷ κανεὶς στρατιώτη τοῦ Λουδοβίκου. Κάμετε γρήγορα, ὅμως. Ἡ ἐρημιὰ αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ μᾶς καθησυχάζῃ....

Κατέβηκαν βιαστικὰ τὶς σκάλες.

Ὁ Ζακεμινὼ ἔρριχνε δεξιὰ καὶ ἀριστερά του ὕποπτες ματιές. Φοβόταν πάντα τὴν προδοσία.

Τέλος, ἔφθασαν στὴν αὐλή.

Ὁ Τρικάμπολο ἔλυσε τ' ἄλογα...

Ὁ Ζακεμινὼ βοήθησε τὴν Σαρλόττα ν' ἀνεβῇ. Ὕστερα πήδησε μαζὶ μὲ τὸν σύντροφό του κι' αὐτὸς στ' ἄλογά τους.

—Προχωρῶ πρῶτος, εἶπε ὁ Ζακεμινώ. Ἀκολούθησε ἀπὸ πίσω τὴν ἀρχόντισσά μας, Τρικάμπολο! Καὶ τὰ μάτια σου δεκατέσσερα!

Σὲ λίγο, περνοῦσαν καὶ οἱ τρεῖς τὴν γέφυρα ποὺ ἕνωνε τὸν πύργο μὲ τὸν δημόσιο δρόμο.

Οὔτε ἕνας φρουρὸς δὲν βρισκόταν στὶς ἐπάλξεις. Οὔτε ἕνας στρατιώτης στὴν πύλη...

—Τί φοβερὴ αὐτὴ ἡ σιγή, ψιθύρισε ὁ Ζακεμινώ, τί μᾶς ἐνδιαφέρει ὅμως; Βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο πιά. Καί, πρέπει ν' ἀπομακρυνθοῦμε ὁλοταχῶς!... Ἐμπρός, λοιπόν. Εἶσθε ἕτοιμοι;

—Ναί.

—Μαστιγῶστε τὰ ἄλογά σας.

Σὲ λίγο, τρία ἄλογα ἐκάλπαζαν μὲ μανία στοὺς πρόποδας ἑνὸς βουνοῦ.

—Προσέξτε! φώναξε ἡ Σαρλόττα. Ἀκούω ἤχους σάλπιγγος, ποδοβολητὰ ἀλόγων. Τί συμβαίνει; Νἆναι ἄραγε ὁ ἐξάδελφός μου κόμης ντ' Ἀλτεφὸρ ποὺ ἔρχεται εἰς βοήθειάν μας; Ἂς προχωρήσωμε γρηγορώτερα...

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: *Ἡ συνέχεια.*

Α. Ο. Δ. Ο.

ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Στὴν Ἰαπωνία ἔχουν μερικὲς συνήθειες σχετικῶς μὲ τὸν γάμο. Ὅταν ἕνας νέος θέλῃ νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον μιὰ κόρη, πηγαίνει καὶ καρφώνει ἕνα κλαδὶ δένδρου στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς λατρευτῆς του.

Ἂν ἡ κόρη βγῇ στὴν πόρτα καὶ πάρῃ μέσα τὸ κλαδί, σημαίνει ὅτι καὶ αὐτὴ θέλει γιὰ ἄνδρα της τὸν νέο καὶ οἱ νέοι θεωροῦνται πλέον ἀρραβωνιασμένοι. Εἰς ἔνδειξιν μάλιστα τῶν ἀρραβώνων τους, ἡ κόρη μαυρίζει ὅλα της τὰ..δόντια!

Κάθε νέα τέλος μετὰ τὸν γάμο της μαδάει τὰ φρύδια της γιὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀνύπανδρες συγγενεῖς της.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Τὸ χρῶμα τοῦ πένθους δὲν εἶνε σ' ὅλες τὶς χῶρες τὸ μαῦρο, ὅπως θὰ ὑπέθετε κανείς. Οἱ Κινέζοι στὸ πένθος τους χρησιμοποιοῦν τὸ λευκὸ χρῶμα ποὺ συμβολίζει γι' αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παρηγορία.

Στὴν Περσία τὸ χρῶμα τοῦ πένθους εἶνε τὸ καφετί. Στὴν Μποχάρα τὸ βαθὺ γαλανό. Στὴν Ἀβησσυνία τὸ σταχτί, τὸ ὁποῖο συμβολίζει τὴ γῆ, ὅπου ἐπιστρέφουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴ Βούρμα τὸ χρῶμα τοῦ πένθους εἶνε τὸ κίτρινο καὶ στὴν Τουρκία τὸ λιλά.

Ἐπίσης σὲ μερικὰ μέρη τῆς Ἀσίας διασώζεται ἀκόμα ἕνα παναρχαῖο ἔθιμο, κατὰ τὸ ὁποῖο οἱ συνοδεύοντες τὴν κηδεία μικροῦ παιδιοῦ εἶνε ὅλοι ντυμένοι ὁλα λευκά...

■ ■ ■

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* Κύτταξε νὰ μὴ δανείσῃς ποτὲ σὲ φίλο σου, γιατὶ δὲν φτάνει ποὺ θὰ χάσῃς τὰ χρήματά σου, ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὰ θὰ χάσῃς καὶ τὸν φίλο σου. (Σαίξπηρ)

* Ποιὸ ἄλλο κακὸ μπορεῖ νὰ εὐχηθῇ κανεὶς σ' ἕνα φιλάργυρο, παρὰ τό: «νὰ ζήσῃ χρόνια πολλά»;

(Πόπλιος Σῦρος)

* Ἡ ἁπλότης εἶνε ἡ σφραγὶς τῆς ἀληθείας. (Μπαλζάκ)

* Οἱ παροιμίες εἶνε ἡ φιλολογία τοῦ κοινοῦ μυαλοῦ.

(Ἐμερσον)

* Ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει καλὰ τὴ ζωή, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φοβᾶται τὸν θάνατο. (Στερν)

* Οἱ κλέφτες μᾶς φωνάζουν: «Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴ ζωή σου». Οἱ γιατροὶ μᾶς τὰ παίρνουν καὶ τὰ δυό. (Σαίξπηρ)

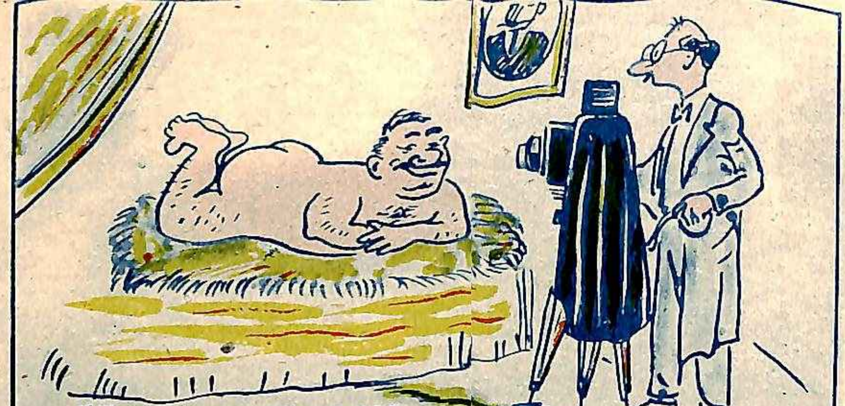

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: —Ἡ γυναῖκα μου θέλει, σώνει καὶ καλά, νὰ τῆς πάω μιὰ φωτογραφία τῆς βρεφικῆς μου ἡλικίας!

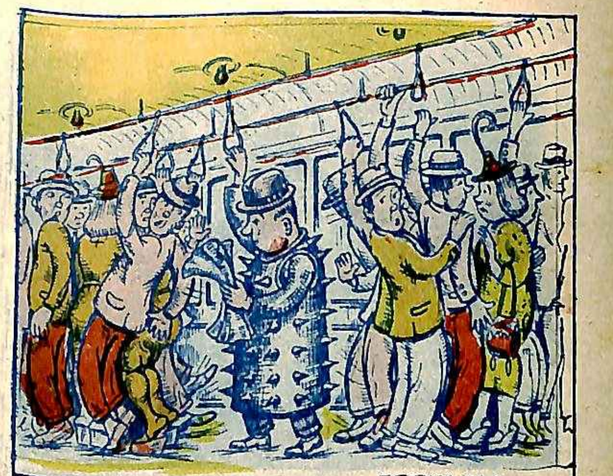

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΕΝΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΙΣΚΗ ΚΑΝΕΙΣ ΜΙΑ…ΘΕΣΙ ΣΤΑ ΤΡΑΜ ΤΗΣ ΠΑΟΥΕΡ

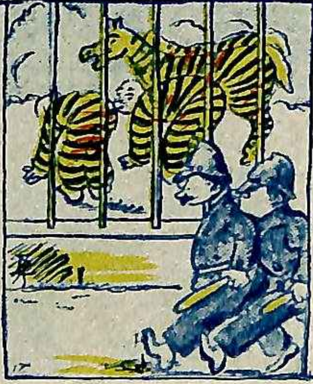

Ο ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ

—Θα ἤμουν περίεργος νὰ μάθω πού κατώρθωσαν να κρυφθοῦν οἱ δύο δραπέτες!

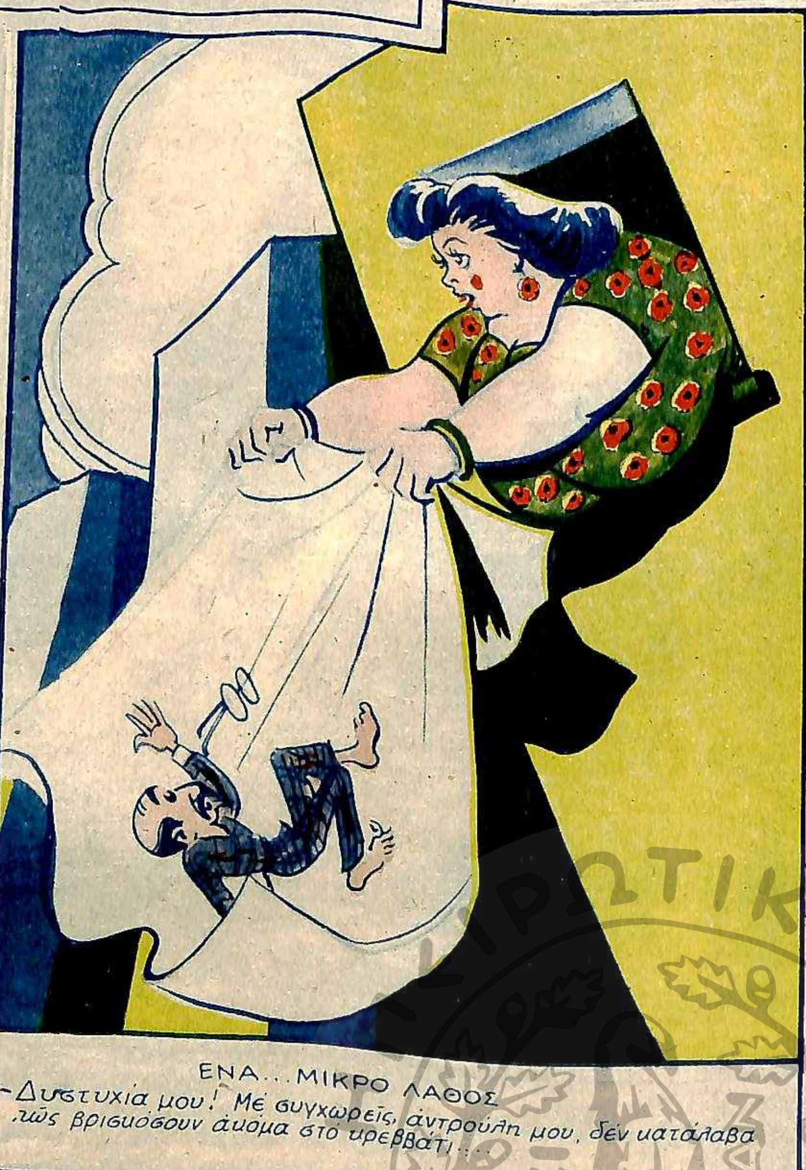

ΕΝΑ… ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

—Δυστυχία μου! Μὲ συγχωρεῖς, ἀντρούλη μου, δὲν κατάλαβα πὼς βρισκόσουν ἀκόμα στὸ κρεββάτι…

ΔΙΑΦΟΡΑ

—Μάλιστα, μὲ τὰ χόρτα καὶ μόνο κατώρθωσα νὰ παχύνω τόσο!…

—Θα τρῶτε βέβαια πολλά!

—Καθόλου μόνο… πουλιά…

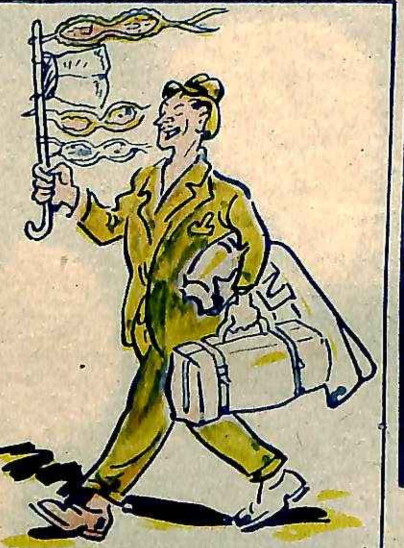

Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΑΠ'ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

—Τι ἀκριβῶς χάσατε, κύριε;

—Δὲν θυμᾶμαι, δεσποινίς! Τὸ εἶχα σημειώση σ'ένα χαρτάκι καὶ τὸ ἔχασα κι'αὐτό!…

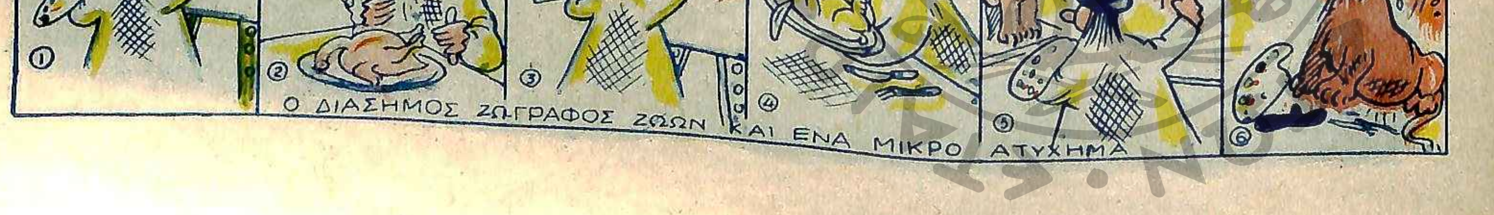

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΤΥΧΗΜΑ